

Hur Amerika lurades att bli lånebaserad kapitalism i stället för en alltid välmående marknadsekonomi

Per Lundgren – 2014

Till det amerikanska folket

Det här är kapitel 69 – 85 I trilogin

Kapitalismen avslöjad!

**Den gigantiska bankbluffen- Ett
enastående politiskt och finansiellt
bedrägeri**

Del två: Problemet belyst i detalj

Per Lundgren – 2013

Nya
Ekonomiska
Systemet

www.nyaekonomiskasystemet.se

Denna bok är en gåva

Det betyder att du får göra vad du vill med boken och att jag inte tar ansvar för dess utveckling, vilket du som använder dig av boken får göra utifrån ditt förnuft och din känsla.

Om du vill utveckla och förbättra boken i min anda, är du välkommen att gå med i gruppen för denna bok och börja samarbeta i ett multiförfattarskap enligt principen för fri nedladdning och öppen källtext som står närmare beskrivet på hemsidan. Skicka ett meddelande till kontakt@nyaekonomiskasystemet.se för att gå med i gruppen..

Förord

Den historiska utvecklingen under 263 år visar i svart på vitt att utomordentligt många amerikaner varken har blivit framgångsrika eller lyckliga i det kapitalistiska samhälle som under denna tid har tillåtits verka i Amerika. ”Den amerikanska drömmen”, dvs att alla som har den rätta viljan kan lyckas i det kapitalistiska systemet, stämmer sålunda inte. För mycket stora befolkningsgrupper i USA har i stället fattigdom och bedrövelse blivit vardagens verklighet. De ekonomiska kriserna har avlöst varandra ända sedan 1751, då kapitalismen första gången introducerades i det dåtida koloniala Amerika. 1930-talsdepressionen och 2008 års finanskris är de hittills djupaste kriserna i ett långt pärlband av lågkonjunkturer ända sedan Benjamin Franklins tid och de så kallade ”goda åren” på 1700-talet. Dessa ”goda år” fram till och med 1750 var en ganska lång ekonomisk experimentperiod då det inte fanns någon lågkonjunktur, utan det ständigt rådde högkonjunktur i nybyggarsamhället. En period då det fanns gott om pengar till alla i samhället, inte bara till en del, de oftast smartaste, såsom i det kapitalistiska systemet. Detta var de lyckliga åren i nybyggarsamhället under Benjamin Franklins ledning då varken arbetslöshet eller social utslagning fanns på samhällskartan. Och för detta relativa välstånd behövdes, vilket för många är häpnadsväckande, överhuvudtaget inga skatter tas ut, *därför att staten tillverkade sina egna pengar*, dvs alla de pengar som behövdes. Men så kom förändringarnas tid med början år 1751. Åtminstone ända sedan 1782 har mantrat i amerikansk politik varit att pengarna inte räcker för samhällets alla behov. Det har hetat: ”Vi måste införa skatter. Vi måste höja skatterna. Vi kan nämligen inte trolla med knäna.” Och parallellt med detta har viktiga samhällsreformer som skulle vara till folkets och nations gagn fått stå tillbaka. Varför blev det som det blev? Frågan är viktig att ställa, eftersom orättvisorna och de ekonomiska problemen i dagens USA är närmast avgrundsdjupa. Svaret, vilket min bok (trilogi) visar, är att det amerikanska folket blev *grundlurat* på sin revolution 1773. För att förstå den saken och roten till dagens elände i USA måste man gå ända tillbaka till år 1751.

Kapitalismen går att avskaffa! Så resonerade revoltörerna som satte igång den amerikanska revolutionen efter att ha levt i ”ett ekonomiskt helvete” under drygt ett par decennier sedan 1751 i fyra av de engelska kolonierna, och samma sak i alla 13 kolonierna sedan 1764. Själva ordet kapitalism var inte uppfunnet på den tiden. Men kapitalismens kärna och särdrag i form av ojämlikhet, elände och bedrövelse för många med helt onödigt och djupt manipulerad *skuldsättning* var fullt tydlig. Och revoltörerna lyckades till en början i sina avsikter, att under ca nio månaders tid avskaffa kapitalismen. Den här boken visar i klartext hur en grupp intelligenta men empatiskt och känslomässigt underutvecklade bankirer med hjälp av sina mutade och korrumperade allierade politiker genomförde *en hemlig 7-stegsplan* från september 1774 fram till 1793, då kapitalismen hade återtagit herraväldet i Amerika. På så vis lyckades bankirerna och deras handgångna politiker genom en serie svek baxa igenom kapitalismen bakvägen in i det amerikanska samhället, trots att revolutionen pågick för fullt. Med hjälp av lögn, överdriven och faktaförvrängande populism samt kunskaper i högre matematik, som på den tiden ännu inte fanns uppfunnen på universiteten, men som bankirerna ändå hade tillgång till via en hemlig lära som de förvaltade, lurade dessa

revolutionärerna över hela linjen. När man väl förstår bankirernas 7-stegsplan, förstår man också hur enkelt det är att rätta till, dvs korrigera, dagens svåra ekonomiska och sociala problem i USA. Ja, lösningen finns till min häpnad i själva verket redan formulerad i den amerikanska konstitutionen, dvs i den amerikanska grundlagen. Lösningen visar sig ligga i fyra dubbeltydiga konstitutionella paragrafformuleringar som kan användas ”dörröppnare” för att avskaffa kapitalismen. Fyra paragrafformuleringar som bankirmakten enträget har försökt att sopa under mattan ända sedan konstitutionen antogs 1777. Min bok ger sålunda svart på vitt att det är fullt möjligt att på så kort tid som några veckor, eller ännu fortare när beslut väl tas, är det fullt möjligt att återinföra Amerikas prerevolutionära ”lyckliga år” i USA. Detta måste i så fall ske genom en nationell folkomröstning, där folket ”röstar bort kapitalismen”, vilket innebär avskaffandet av all arbetslöshet och att hela den amerikanska statsskulden ”trollas bort”, samtidigt som hela skattesystemet kan avskaffas (!). Allt detta med egentligen bara ett högintelligent pennstreck som handlar om att ”tänka utanför boxen av invariant tänkande”. Nå, men utan skatter, hur kan då finansieringen ske, frågar vän av ordning. Var finns pengarna till allt detta gigantiska? Svaret är återigen *de fyra dörröppnarna* i konstitutionen!

Jag vill tacka min bror *Göran* för ovärderlig hjälp med korrekturläsning, språkhantering, och för massor av konstruktiv kritik som har utvecklat texten. Tack också till mina vänner *Pia Hellertz* och *Christine Stafström* för deras omfattande korrekturläsning, editering samt synnerligen värdefulla synvinklar, deras stöd och inspiration. *Anders Carrington* har på ett mycket förtjänstfullt sätt bidragit med webbsidans uppbyggnad och handhavande (www.organiceeconomy.se), tekniska utveckling samt visst korrekturläsningsarbete och fortlöpande med råd och synvinklar. *Lars Forslin* har bidragit med sin ingående kompetens när det gäller textlayout och webbdesign. Jag vill också tacka *Stefan Frankel* för det omfattande arbete som Stefan har bidragit med i form av inläsning och ljudeditering av trilogins del I till att bli ljudfiler för digital nedladdning som fyllda med mänsklig värme. Stefan är i rollen som omtalad och skicklig regissör/filmare dessutom involverad i skapandet av en dokumentärfilm som handlar om trilogins grundtema, och som ger glimtar av mig som person och hur trilogin har kommit till. Varmt tack till alla som har stöttat och fortfarande stöttar!

Angående *Hur Amerika lurades att bli kapitalistiskt*: Detta är de sista 17 kapitlen i min trilogi del II *Kapitalismen avslöjad! Den gigantiska bankbluffen - ett enastående politiskt och ekonomiskt bedrägeri* översatta till engelska för en engelsktalande publik. Både översättningen från svenska till engelska och den engelska röstinläsningen av denna första textupplaga är helt och hållet amatörers arbete så gott de kunnat, varför man får ha överseende med både googlish och swenglish. En anledning är att projektet i nuläget saknar finansiella muskler. Allt arbete har därför utförts ideellt men vi som har genomfört detta trots allt omfattande arbete har resonerat att det är bättre att textens budskap så snabbt som möjligt kommer den engelsktalande omvärlden tillgodo än att allt först skall vara som vi helst önskar. Först senare får detaljerna och perfektionismen komma på plats.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Denna bok är en gåva	3
Förord	4
Innehållsförteckning	6
Kapitel 69 – I de följande 17 kapitlen vänder jag mig direkt till USA:s folk	14
– Kära amerikanska folk! – Rent grundläggande så kännetecknas en centralbanks centralbanksekonomi (kapitalim) av... – Drömmen om det förlovade landet Amerika... – Hur nyanlända invandrare togs emot i samhället – Egenskaper som kännetecknar Benjamin Franklins monetärt finansierade ekonomi – Benjamin Franklins fyra regler (metoder) för utförsel av pengar till samhället – Första regeln (metoden) – Andra regeln (metoden) – Tredje regeln (metoden) – Fjärde utförselregeln (metoden) – Jämförelse mellan Benjamin Franklins ekonomiska systems fyra regler (metoder) och kapitalismens två regler (metoder) avseende utförsel av pengar till samhället – Kapitalismens (centralbanksekonomin) huvudregel, dvs främsta metod... – Kapitalismens (centralbanksekonomin) andra regel (metod)... – Exempel på ”gåvor” i form av ”kvantitativa lättnader”... – En tydlig diskriminering blir synlig: Privilegierade mottagare... – EU:s Lissabonfördrag väljer att uttryckligen varna för – användning av monetärt finansierad ekonomi... – Ön Guernsey i Engelska kanalen... – Franklins val att inte ha någon gulduppbackning – Franklin’s sedelpengar backades inte upp av något värde alls – Mer frihet – Dom som vågade ta språnget – Hur slaveriet utvecklades – En del kolonier hade problem med inflation – Om man hamnade rätt – Att sanningsenligt berätta vad kapitalismen handlar om – Under samma period, under 1700-talets första hälft, försökte europeiska bankirer etablera sig i de amerikanska kolonierna... – Inget annat än ren stöld	

- Bankirerna konkurrerades helt enkelt ut
- Beskattningen av folket, eller, om man så vill, behandla allmänheten som en mjölkko

Kapitel 70 - De svåra åren 1751-1773

32

- Första försöket att påtvinga kapitalism
- Fyra tunga bördor att bära samt ett irritationsmoment
- Första bördan:
- Andra bördan:
- Tredje bördan:
- Fjärde bördan:
- Ett irritationsmoment:
- Grogrunden för den amerikanska revolutionen
- En djup lågkonjunktur med stor social utslagning
- Drömmen som talade om Amerika som det förlovade landet hade skingrats
- Bankerna ljög om sina pengar
- Den matematisk omöjliga situationen:
- Kapitalism är medvetet designad för att skapa brist på pengar i samhället
- Hålla efter inflation
- Varför kapitalism existerar som ekonomiskt system
- NWO (Nya Världsordningen)
- De svåra åren 1751-1773 slog sönder det amerikanska samhället i tusen och en detaljer
- Jämförelse med hur det har blivit i det moderna Amerika...
- Kolonistörerna mindes hur bra man hade haft det...
- Innan bankernas lånesystem hade införts...
- Sammanfattning
- Dagens moderna Tea party-rörelse i USA marknadsför kapitalism på ett mörklagt/förklätt sätt
- Men det är här det skär sig
- Skatter, vare sig låga eller höga, är inte lösningen på problemet
- Den historiska bakgrunden till ”låtsasskuldsedlarna” i de 13 nordamerikanska kolonierna
- I tallysystemet...
- Svårigheten med byteshandel innan pengar var uppfunnet...
- Nästa problem att lösa...
- Bokmalen prins Henry
- Kärnproblemet...
- En detalj av monumental betydelse
- En människovänligt inställd blivande regent
- Enligt vilka regler (metoder) fördes tallystavarna ut i det engelska samhället?
- Tallystavarna var alltså inte ”skuldsedlar”

- Hörnstenen i kung Henry I:s tallsystem var...
- För tydlighetens skull...
- Kapitalism är ett tema som kan ha många variationer
- Kung Henry I:s genidrag...
- Historieböckerna igen
- Jag berättar ovanstående känsliga detaljer...
- Detaljer i koloniernas ekonomiska system
- Den sinnrika illusionen utökades
- I Nordamerika under första hälften av 1700-talet fanns det en lång rad politiker som ville hålla kapitalismens elände utanför den amerikanska kontinenten
- De penningtillverkande maskinerna dammdes av
- Denna lilla, men mycket viktiga detalj, att kolonistyrelserna...
- De 13 kolonierna ville ingalunda frigöra sig från moderlandet England
- Skattesystemet och skatterna kunde avskaffas nästan helt...
- Äntligen behövdes inte något skatteuttag för statsbudget och statsskuld
- Det uppstod ett kolossalt behov av pengar

Kapitel 71 – Sveket

59

- Den svekfulla planen...
- Det hela var mycket intelligent uträknat:
- Bruket av skuldvapnet – bankirernas sjustegsplan översiktligt...
- Steg 1:
- Steg 2:
- Steg 3:
- Steg 4:
- Steg 5:
- Fyra kryphål
- Steg 6 :
- Steg 7:

Kapitel 72 - Analys av de första, andra och tredje stegen i bankirernas hemliga plan

68

- Låtsasskuldssedlar som fiat pengar
- Situationen förändrades dramatiskt...
- Den amerikanska revolutionen handlade i sin kärna om Amerikas penningtillverkande maskiner
- Idag framställs den amerikanska revolutionen som en framgång, men var det?
- Dagens kapitalisms andra tvångsintrång pågår framgångsrikt
- Ett människovänligt ekonomiskt system
- En situation liknande den idag löste faktiskt ut revolutionen

- Revolutionsrådet år 1774...
- Analys av det första steget i bankirernas hemliga plan...
- Valutan continentals skiljde sig på två distinkta punkter jämfört med de 13 lokala sedelpengarna
- Kontinentalvalutan (continentals) basades inte på ett verkligt lån från folket
- Ett smart sätt att införa en helt onödig gulduppsbackning
- En från början låtsasskuld till folket blev genom guldlöftet förvandlat till en verklig skuld
- Lukten av lurendrejeri
- Kriget mot England...
- Finansierat på två sätt
- Analys av det andra steget i bankirernas hemliga plan
- De samhällssaboterande spekulanterna...
- De rika uppköparna fick dåligt rykte
- En engelsk general skrev följande i ett hemligt brev till sina överordnade:
- Benjamin Franklin skrev senare:
- Varför det är så viktigt med konstitutionell logik...
- Den populistiska förvrängande propagandan om den ofinansierade papperssedel valutan
- Plötsligt fick de 13 kolonierna/delstaterna inte använda sina lokala valutor
- Parallell till dagens strävan mot ett modernt federalistiskt EU...
- Pundsedlarna
- Analys av det tredje steget i bankirernas hemliga plan...
- Ryktesspridarna var framgångsrika

Kapitel 73 - Analys av det fjärde steget i bankirernas hemliga plan 84

- The Bank of North America (Nordamerikas bank)
- The Bank of North America var ett bedrägeri
- Ett högintelligent designat bedrägeri
- En mycket djupgående lågkonjunktur trädde steg för steg fram
- Federalisternas skickligt verkställda psykologisk propaganda
- Kapitalim återinfördes genom bakdörren
- Målet för federalisterna var att helt eliminera principen med ”ofinansierade sedlar”...
- Jag belyser det kapitalistiska systemet i det purunga Amerika med ett exempel
- Skuldsituationen i USA år 2012
- Federalisterna bluffade med hjälp av lögner...
- De så kallade finansierade pengarna var bara finansierade till en mindre del
- Ett högintelligent illusionstrick
- Monetarisering av skuldsedlar
- Konsten att försåtligt manipulera ett samhälle...
- Begreppet bankstormning eller bankrusning
- En hel rad av lögner
- Två viktiga årtal i modern tid: 1965 och 1971...
- Under nästan 20 års tid på 1700-talet förekom två diametralt

- Människors grundläggande rättigheter kunde bankirerna inte upphäva
- USA:s 20:e president James Garfield uttryckte drygt 100 år senare:
- I detta sammanhang några ord till Europas folk
- Europas federalister inom ramen för Europeiska unionen (EU)
- Men myntet har också en annan sida
- Inte ens i närheten
- Neoliberalism jämförd med kapitalism i Sverige
- Att göra en omstart

Kapitel 74 - Analys av det femte steget i bankirernas hemliga plan 101

- Article 1, Section 8 i den amerikanska konstitutionen
- Nästan som att ställas inför en gåta
- De fyra kryphålen kan uppfattas på ett motsatt sätt, som fyra dörröppnare
- Det tal som borde ha hållits i kongressen den 17 september 1787...
- Alexander Hamilton tog till orda
- Article 1 - The Legislative Branch, Section 8 - Powers of Congress
- Det tredje sveket mot folket
- Första kryphålet/dörröppnaren...
- De fyra dörröppnarna är minst sagt känsliga och av största betydelse
- Varför det behövs en allmän nationell folkomröstning om de fyra dörröppnarna!
- Andra kryphålet/dörröppnaren
- Varför folket och företagen beskattas
- IRS, det amerikanska skatteverket, kan avvecklas på bara några timmar
- Tredje kryphålet/dörröppnaren...
- Fjärde kryphålet/dörröppnaren...
- Högsta domstolen i USA
- 1700-talets innebörd av verbet mynta behöver relateras till tillverkning av pengar i en betydligt bredare bemärkelse
- Sammanfattning
- President Abraham Lincoln aktiverade samtliga fyra dörröppnare

Kapitel 75 - Analys av det sjätte steget i bankirernas hemliga plan 113

- Sveket av det ursprungliga guldlöftet från 1774
- Ett illusionstrick
- Statens ägarandel var ett spel för galleriet
- Exakt vad revolutionärerna hade för avsikt att förhindra
- Många presidenter och kongresser har fallit till föga för bankirmakten
- Manipulation med hjälp av psykologi
- Hamilton var en skicklig manipulatör och populist
- Hamilton ville återinföra kärnprincipen i 1764 års Currency Act i Amerika
- Vad Hamilton inte berättade...

- I stark kontrast till Benjamin Franklins ekonomiska system
- Bankirmakten arbetade på att återinföra sitt nyligen förlorade fäste i Amerika
- Hur inflation skulle undvikas...
- Ett annat viktigt fakta Hamilton inte berättade
- Införande av två olika slags obligationer...
- Den vanliga (normala) sortens statsobligationer...
- Hamilton's första magiska trick
- Hamilton's andra magiska trick: - de monetariserade statsobligationerna
- De uppköpta aktierna skulle bytas mot continentals-sedlar...
- Pusselbitar som faller på plats
- Det största sveket...

Kapitel 76 - President George Washingtons svåra beslut 125

- Ett val mellan två onda ting
- Konsten att lösa upp ett till synes hopplöst fastlåst moment 22...

Kapitel 77 - Ett enastående hyckleri 128

- Typiskt för det som kallas populistisk politik, då som nu

Kapitel 78 - Analys av det sjunde steget i bankirernas hemliga plan 130

- Delar av den amerikanska staten var inblandad i bedrägeri
- Återinförandet av att ta ut helt onödiga skatter och statsskuld
- En pyrrhusseger

Kapitel 79 - Perioden 1791-1913 132

- En dold ekonomisk diktatur
- Jackson motsatte sig förlängningen av banktillståndet för the Second bank of United States
- Hela den amerikanska statsskulden betalades av ner till sista penny

Kapitel 80 - President Abraham Lincoln hotade det amerikanska bankväsendets grundvalar 134

- Lincoln var till att börja med en konventionell politiker ekonomisk sett
- Redan tidigt visade Lincoln sitt sociala patos i slavfrågan
- Afrikanska familjer hade kidnappats i Afrika...
- Frigörelseförklaringen
- Det fanns fler orsaker till det amerikanska inbördeskriget än slavfrågan

- Milton Friedman, 1976 års nobelpristagare i ekonomi
- Kongressledamot Charles A. Lindbergh, efter kongressgodkännandet av Federal Reserve Act
- Hur nationen blir "extremt rik"
- Slavfrågan var krutdurken i inbördeskriget
- Ockerränta
- 7 procent i ränta anses vara smärtgränsen för vad en nation klarar
- Man berättade för Lincoln om Benjamin Franklins ekonomiska system
- Lagligt betalningsmedel – Hur Lincoln löste problemet med att ge ut statliga pengar utan någon värdeuppbäckning
- Behövdes 1862 års lag om lagligt betalningsmedel?
- Överträdde Lincoln sina maktbefogenheter?
- Det ligger en sprängkraft av häpnadsväckande mått inbyggd i dessa fyra dörröppnare
- En genial lösning
- Lincoln utmanade storspindlarna i världen
- År 2014 existerar det ingen film eller tv-serie om dessa mycket känsliga händelser
- Lincolns statsfinansiella åtgärd tog bankirerna på Wall Street på sängen...
- Plötsligt skakades om och hotades bankirernas grundvalar
- En lång lista av tysta amerikanska historieböcker
- Strax innan Lincoln mördades...
- Insändaren i London Times 1865
- Abraham Lincoln visade att en statsledare mycket väl kan välja att gå sin egen finansiella väg
- Tysklands rikskansler, Otto von Bismarck, skrev 1876, elva år efter mordet på Lincoln:
- De tre samhällsavgörande frågorna I, II och III
- Om man ser historiskt på bankväsendets tusenåriga verksamhetstid...
- Massiv ekonomisk krigföring i form av penningförfalskning
- Igen: varför det är så viktigt att statsledaren har åtminstone en konstitutionell logiker som Rådgivare

Kapitel 81 - Federal Reserve Banks illusionsnummer – konsten att som privatperson sätta upp en egen sedelpress i sin källare, och samtidigt skaffa sig lagligt tillverkningsmonopol på hela världsbehovet av US dollar

147

- Ett ödesdigert historiskt ögonblick
- Lagförslaget var diametralt motstridigt amerikanska revolutionens gamla kärnidé
- En dold ekonomisk statskupp
- Federal Reserve Act är en simpel banklag långt mindre kraftfull än konstitutionen
- Ett skenbart hinder
- Konstitutionens 4:e dörröppnare består som sagt i att...
- Konsten att bygga in luckor i en lagstiftning

- ”En egen sedelpress i källaren”
- Hur mycket guld har det egentligen funnits som mest i Fort Knox?
- Legitimering av urkunds förfälskning i stor samhällsskala
- Ännu en gång: historieböcker som utelämnar extremt viktiga fakta
- Legitimering av dessutom penningförfälskning i stor samhällsskala
- Vilka är de personer som äger USA:s 12 centralbanker?
- Banklagen Federal Reserve Act upphäver i praktiken för USA vitala grundlagsparagrafer
- Folkets förlängda arm, kongressen, står för USA:s mynttillverkning
- Ännu en gång: det där med den legitimerade penningförfälskningen
- Mod
- Syftet med den amerikanska konstitutionen
- Den ödesdigra eftermiddagen
- Om Benjamin Franklin hade varit närvarande denna eftermiddag
- President Thomas Woodrow Wilson
- I samma ögonblick som klubban åkte i bordet...
- Fördelen att ha en egen centralbank
- Förmodligen är de så kallade dörröppnarna inte ens nödvändiga för att ändra saker till det bättre

Kapitel 82 - Sanningen om tre fakta, som mörkläggs för närvarande 159

- Faktum nr 1
- Faktum nr 2
- Faktum nr 3
- Ett trolleritrick
- Tre ytterst komprometterande fakta

Kapitel 83 - Personer som känner till dessa händelsers stora betydelse 163

- Thomas Woodrow Wilson, USA:s 28:e president, har skrivit:
- Ungefär 75 år innan den kuppartade omröstningen skedde den 22 december 1913 i den amerikanska kongressen... formulerade den mäktige tyske bankiren Nathan Rothschild följande ord:
 - Bankirbröderna Bauer-Rothschild i Tyskland skrev angående mutor och korruption:
 - I samband med slutförandet av Iran-Contras-utfrågningarna under andra hälften av 1980-talet, när Ronald Reagan var president, uppgav senator Daniel Inouye till den amerikanska kongressens protokoll:
 - Ordföranden i USA:s högsta domstol 1952, Felix Frankfurter, påstod:
 - Wright Patman, kongressledamot och ordförande i House Banking and Currency

Committee,

påstod 1967:

- John Adams, USA:s 2:a president, och en av de politiker som var med och skrev den amerikanska konstitutionen, skrev:
- Thomas Jefferson, USA:s 3:e president, och en av de politiker som var med och författade den amerikanska konstitutionen, skrev 1816:
- Napoleon Bonaparte, Frankrikes kejsare på 1800-talet, påstod:
- Robert H. Hemphill, Credit Manager of Federal Reserve Bank, Atlanta, Georgia, påstod 1934:
- Sir Josiah Stamp, governor (centralbankschef) of The Bank of England, skrev:
- Reginald McKenna, f.d. styrelseordförande för centralbanken Midlands Bank i England skrev:

Kapitel 84 - En allmän nationell folkomröstning

170

- Sammanfattning
- Amerikas infrastruktur har ett enormt upprustningsbehov då mycket blivit eftersatt under lång tid

Kapitel 85 - Jag vänder mig nu direkt till USA:s president

174

- Dear Mr. President!
- Avslutningsvis

Fotnoter/Litteraturreferenser

176

Kapitel 69

I de följande 17 kapitlen vänder jag mig direkt till USA:s folk

Kära amerikanska folk! Er revolution stundade på 1700-talet som bakgrund till att er stolta nation, Förenta staterna, förklarade sig självständig år 1776. Idag undanhålls de facto USA:s

allmänhet de verkliga orsakerna⁽⁹⁷¹⁾ till varför kolonisatörerna revolterade. Ty revolutionens första orsak handlade om vem som skulle ha *makten över den tidens sedeltillverkande penningmaskiner!*

Som alla amerikaner vet, var Benjamin Franklin⁽⁹⁷²⁾ en av revolutionens portalfigurer. Så här rakt på sak har Franklin uttryckt sig om revolutionens orsaker:

“The inability of the colonists to get power to issue their own money permanently out of the hands of George III and the international bankers was the PRIME reason for the Revolutionary War.”⁽⁹⁷³⁾

[På svenska: “Det faktum att kolonisatörerna inte för gott kunde avhända George III (Englands dåvarande kung, min anm.) och de internationella bankirerna makten över koloniernas penningutgivning, var den FRÄMSTA orsaken till revolutionen.”]

Kung George III

Ord och inga visor. Men så framställs ingalunda revolutionens huvudorsak i gängse läroböcker i amerikansk historia. Här är det vanliga istället att författarna överdrivet betonar

koloniserarnas *frihetsönskan* från engelsk överhöghet som huvudorsaken, medan *makten över penningmaskinerna*, sedeltillverkningen, *på sin höjd* omnämns som en bisak. Därför är det en form av historieförvanskning, ja, rent av historieförfalskning, som vi möter här, som miljontals amerikaner och andra med för den delen matas med. Genom att göra detta undanhållande av fakta (historieförvrängande) förstår inte det amerikanska folket hur det gick till när kapitalismen infördes i Amerika när de läser sina historieböcker. Man förstår inte att man blev lurade. I stället ges en bild att revolutionen var en framgång när den således var ett stort misslyckande avseende de orsaker (anledningar) som fick helt vanliga människor att till slut bli så frustrerade att de gjorde revolution.

Det finns ett flertal avgörande händelser⁽⁹⁷⁴⁾ under och efter revolutionen, med stor betydelse ända in våra dagar, som dolda bakgrundskrafter gör allt för att undanhålla allmänheten kännedom om, vilket är anledningen till att händelserna inte omnämns i historieböckerna. Jag avser då händelser som klart och tydligt visar att det amerikanska folket faktiskt, trots sitt tydliga avståndstagande, som kom till uttryck i och med revolutionen, ändå försåtligt kom att bli *pålurade* ett ekonomiskt system som de inte ville ha, d.v.s. centralbanksekonomi⁽⁹⁷⁵⁾, synonymt med begreppet *kapitalism*. För att förstå detta behöver vi studera förspelet/anledningen till revolutionen.

Rent grundläggande så kännetecknas en centralbanksekonomi (kapitalim) av...

att pengar tillförs samhället i stort sett enbart genom lån i olika former mot ränta, och där staten (folkets förlängda arm) helt i onödan beskattar folket⁽⁹⁷⁶⁾. I det kapitalistiska systemet ingår även att staten, också i onödan, skuldsätter sig (statsskuld). Om revolutionen hade lyckats fullt ut i det den avsåg, och även den fortsatta utvecklingen hade fått fortgå i Benjamin Franklins anda⁽⁹⁷⁷⁾, hade USA idag varken haft statsskuld, skatter, fattigdom eller arbetslöshet.

Benjamin Franklin

Det är i dessa grundläggande händelser vi hittar själva orsaken till USA:s ekonomiska situation idag, där kapitalismen är ensam herre på täppan. Denna process, då kapitalismen armbågade sig på plats, handlade om att en snillrikt uträknad plan, innehållande ett rikt mått av direkta lögner, svek och illusionsmakeri, genomfördes i *sju steg*, där den avgörande milstolpen skulle bli bildandet av Amerikas första centralbank, First (National) Bank of America⁽⁹⁷⁸⁾, år 1791. En bank, som till 100 procent skulle visa sig vara *privatägd*, tillskansade sig nu *makten över sedeltillverkningen* i den nya nationen USA, parallellt med att landet försattes i skuld (statsskuld), och *ett skattesystem* utvecklades, allt enligt centralbanksekonomiska principer. Det är om dessa händelser jag har för avsikt att avslöjande berätta, då era historieböcker inte ger sanna besked om vad som hände. Syftet är att ni, det amerikanska folket, skall förstå vad det är som *i verkligheten* pågår i ert land idag, på det att ni därigenom skall kunna ta en mer grundad ställning till er fortsatta samhällsutveckling. Valet är ert. Min uppgift är informatörens, att öppna era ögon.

Människor i andra nationer världen över kan också dra nytta av denna berättelse, i första hand riktad till Amerikas folk, då mycket är giltigt också för deras vidkommande. Nämligen djupförståelse av de tre samhällsavgörande frågorna **I**, **II** och **III**.

De tre samhällsavgörande frågorna

Dessa tre kritiska frågor, här sålunda fokuserade på USA, är

- I) Vem skall ha makten över penningtillverkningen i USA? Det vill säga överde pengar (sedlar, mynt, elektroniska pengar etcetera) som skapas ur tomma intet med hjälp av maskiner.
- II) Vem skall *äga* de pengar som nyskapas ur tomma intet i USA?
- III) Enligt vilka regler skall dessa pengar som skapas ur tomma intet föras ut till det amerikanska samhället?

Genom att byta ut nationsbeteckningen USA mot vilken nationsbeteckning som helst, kan frågorna appliceras på i princip vilken nation som helst.

Dispositionen är att jag först beskriver händelserna översiktligt, för att sedan ta dem i detalj, de händelser som amerikanska historieböcker så noga sett till att sopa under mattan.

Drömmen om det förlovade landet Amerika⁽⁹⁷⁹⁾...

Uppfyllelsen av den bibliska profetian⁽⁹⁸⁰⁾ om ”landet som flyter av mjölk och honung”, spred sig från land till land i det fattiga Europa under 1700-talets första hälft, som vid denna tid gick igenom upprepade mycket djupa lågkonjunkturer. Under en period på 22 år, mellan

1751 och 1773, mattades sedan ryktet om Amerika som det förlovade landet, men 1773, året då den amerikanska revolutionen blossade upp, fick det förnyad kraft⁽⁹⁸¹⁾. Det rykte som sade, att i de amerikanska kolonierna på andra sidan Atlanten, fick man själv bestämma över sitt liv, förutsatt att man som invandrare hamnade i rätt koloni, där de redan bosatta människorna var välkomnande och förstående. "Staten" i form av kolonistyrelserna lade sig inte så mycket i hur man levde. Som immigrant slapp man i kolonierna bland annat krångliga byråkratiska och segregande regler som gällde i hemlandet.

Det var alltså på många sätt enklare och rättvisare att leva i "den nya världen", om man hamnade på den rätta platsen, även om det långt ifrån var någon dans på rosor här heller med allt det okända och nya. Ryktet under första hälften av 1700-talet sade att skatterna i de amerikanska kolonierna var så låga, att det var som om det inte fanns några skatter alls jämfört med hur det var i hemlandet. Ja, i kolonin Pennsylvania tog man inte ut någon skatt alls, påstods det. I hemländerna i Europa florerade arbetslöshet och omfattande social utslagning, med fattigdom, tiggeri och till och med svält, när lågkonjunkturerna slog som värst på 1700-talet. Medan arbetslöshet och social utslagning var okänt i vissa av de amerikanska kolonierna, t.ex. i Pennsylvania, sade ryktet. Ryktet berättade också, att i Amerika hade folket via sina politiker makten över de penningtillverkande maskinerna, inte bankerna, varpå man som invandrare kunde få generös ekonomisk hjälp att komma igång, om så behövdes. Det fanns gott om pengar till hands när man nyanlände.

Grunden för den koloniala samhällsekonomin var att alla skulle ha god tillgång till pengar, vilket gjorde att man lätt kunde köpa och sälja varor och tjänster⁽⁹⁸²⁾. Man var vidare fri att som entreprenör starta eget, exempelvis ett eget jordbruk, egen djurhållning, eller man kunde försörja sig som jägare i vildmarken. Det gick att överleva i välmåga på det man uträttade, därför att tillgången på pengar, och därmed även på det pengarna kunde användas till, d.v.s. varor och tjänster, inte var något problem. På så vis hölls arbetslöshet och social utslagning i schack, därför att det ligger i människans natur att arbeta med antingen det ena eller andra.

Hur nyanlända invandrare togs emot i samhället

Nyanlända invandrare kom tack vare denna utbredda välkomnande samhällsattityd förhållandevis snabbt igång i samhället, och blev en accepterad del av detta. Inte som sker i bland annat USA idag, att flyktingar och invandrare inte sällan ses med misstro och som en belastning istället för som en tillgång för samhället. Dagens invandrapolitik i USA är i många stycken människofientligt jämfört med hur den skulle kunna vara, om det mottagande samhället verkligen *med själ och hjärta* ansträngde sig att assimilera och integrera asylsökande, entusiasmerade och underlättade för människor att med stolthet och självkänsla i högsädet lära sig språket, i syfte att reda sig själva och skapa sig ett nytt liv på denna nya plats på jorden, exempelvis genom entreprenörskap. Att i högre grad än fallet är idag, ta till vara färdigheter och kunskaper som människor redan har. Kort sagt *underlätta* för medmänniskor. Och lyckas man som invandrare få upphållstillstånd, sker sedan integreringen i samhället ofta mer eller mindre diskriminerande med låga ingångslöner, eller att cyniska arbetsgivare med berätt mod utnyttjar dessa människors utsatthet, som för tankarna till gamla tiders slavhandel. Inte särskilt många amerikanska politiker berättar för det amerikanska folket hur

framgångsrikt, *helt utan kostnader*, Benjamin Franklin löste sin tids krävande invandrarfråga i Pennsylvania på 1700-talet. Där anländande människor med omedelbar verkan integrerades och blev en del av samhället. Där deras medhavda färdigheter med tacksamhet togs tillvara.

Egenskaper som kännetecknar Benjamin Franklins monetärt finansierade ekonomi

I Pennsylvania fick under de så kallade goda åren ca 1723 till 1750 i kolonin bosatta personer som så behövde mycket förmånligt låna pengar av "staten" (ibland mot en förhållandevis låg ränta) för att "komma igång"⁽⁹⁸³⁾. Och man kunde också som entreprenör utan svårighet få investeringshjälp av de bestämmande politikerna i kolonin, ett investeringsbidrag som kom att bli en ren gåva⁽⁹⁸⁴⁾. Det monetärfinansierade ekonomiska system som Benjamin Franklin hade initierat tillät denna generösa inställning, vilket skulle visa sig vara hela samhället till godo. Pengar kunde vevas fram med tryckpressen "hur mycket som helst", eller åtminstone så mycket som behövdes, till praktiskt taget ingen kostnad alls, samtidigt som man var helt oberoende av dyra banklån mot ränta.

I hemländerna hade människor som invandrade till exempelvis Pennsylvania varit vana vid att bankerna hade en *diskriminerande* inställning till vilka som skulle få lån och inte. Något som ju gäller idag också i kapitalistiska samhällen. Hårt prövade invandrare till Amerika på 1700-talet var vana vid att deras ursprungslands banker krävde borgen, d.v.s. olika slags säkerheter och panter, och att det var kinkigt och besvärligt att låna pengar till investeringar.

Det innebar krångel och mycket fjäsk inför bankdirektörer. Bristen på pengar var ett ständigt ok i hemlandet. Idag är det betydligt lättare för människor i gemen att låna pengar än på 1700-talet, i varje fall under högkonjunktur. Men *diskrimineringen*: vem som skall få lån och vem som skall bli utan, finns fortfarande.

Statsledningen i Pennsylvania, där som sagt boktryckaren, vetenskapsmannen och "amatörpolitikern" Benjamin Franklin utmärkte sig, lyckades lokalt i denna koloni skapa en väl fungerande monetärt finansierad samhällsekonomi, där man förfogade över *en egen sedeltillverkande maskin*, d.v.s. Franklins omgjorda boktryckarpress.

Framsida och baksida av en tre pence notera papper valuta utfärdad av provinsen Pennsylvania och tryckt av Benjamin Franklin år 1764.

En typ av ekonomi, som jag här i min hänvändelse till det amerikanska folket kallar för *monetärt finansierad ekonomi* i betydelsen att varken "staten" (koloniledningen) eller enskilda nybyggare behövde "låna pengar" för att finansiera vare sig statsbudgeten eller privata investeringar, som folk gjorde, därför att de pengar som staten och folket behövde, tillverkade staten till självkostnadspris med de egna sedelpressarna. I det läget behövde staten heller inte ta ut några skatter av folket för att finansiera statsbudgeten, som jag nämnde tidigare. All brist på pengar upphörde. Om skatter togs ut, så var det till mindre del i syfte att ha en reglerventil mot inflation på plats vid behov. Behövde staten guld och utländsk valuta för sin utrikeshandel, kunde man köpa såväl guldet som valutan med hjälp av de egentillverkade sedelpengarna, eller så kunde man låna guldmynt i utländska, främst engelska, banker, som godtog amorteringar i kolonisternas egentillverkade valuta. Endast i mycket liten grad, jämfört med hur pengar förs ut till samhället i det kapitalistiska systemet, fördes pengar ut i huvudsak som lån mot ränta. I stället fördes pengar ut enligt Benjamin Franklins fyra regler (metoder), som fyra olika flöden.

Benjamin Franklins fyra regler (metoder) för utförsel av pengar till samhället

Här anpassade till Franklins tid under "de goda åren" på 1700-talet (ca 1723-1750).

Första regeln (metoden) i att föra ut pengar till samhället var att staten *köpte* (investerade i) *tjänster*. Generöst betala en väl tilltagen lön till det som gynnade 1700-talssamhällets gemensamhetsbehov, den gemensamma välfärden. Det fanns här otaliga behov på listan som i varierande grad berörde och var till gagn för alla samhällets invånare. Exempelvis skolor på både lägre, mellan och högre nivå, omsorg om handikappade, psykiskt sjuka, sjukhus, att bygga vägar, broar, kanaler, röja i skog, skaffa fram timmer, bryta malm för tillverkning av metaller som kunde smidas och bearbetas, bygga avlopps- och dricksvattenkulvertar, reningsverk, renhållning av samhället, sköta postgång, administrativa statliga jobb, utsmyckning av samhället, parkanläggningar, konstnärer, skådespelare, teatrar o.s.v. - alltså i många stycken precis som idag. Som skådespelare och konstnär fick man alltså hjälp av staten. Inte i form av snåla stipendier som på ett diskriminerande sätt bara gavs till några förhållandvis få i knivskarp konkurrens så som gäller idag, utan till alla att efter förmåga bidra med vad man hade som konstnär och skådespelare. Det viktiga var att alla var igång, där var och en bidrog med just sin egenart och talang. Sedan hur det såg ut var inte det viktiga. Sålunda enligt principen var och en efter sin förmåga och att många blommar får blomma samtidigt. Om exempelvis en bro skulle byggas, var inte det viktiga om byggandet skedde på det tyska sättet eller det irländska. Det viktiga var att ta tillvara invandrarnas yrkeskunskaper som kunde se olika ut. Staten blandade sig i så lite som möjligt med följd att arbetslagen som utförde arbetet efter eget huvud löste uppgifterna i hög eller mycket hög grad. Denna princip kallas idag för att decentralisera i stället för att centralisera och toppstyra. Staten hade råd med den omfattande eller mycket omfattande finansieringen, eftersom man vevade fram egna nya sedelpengar hur lätt som helst med Franklins boktryckarpress omgjord till sedelpress. Men behövde inte låna, och därmed behövde man inte sätta sig i skuld. Pengar blev bokstavligen som en smörjolja som smorde samhällsmaskineriet.

Andra regeln (metoden) att utförselmetoden av pengar till samhället var att staten *köpte* (investerade i) *varor*, som utgjorde material till de många projekten i 1).

Tredje regeln (metoden) att föra ut pengar till samhället skedde genom statligt beviljande av ”gåvor” eller direkta *bidrag* till *de särskilda resurser och åtgärder* som krävs för att samhället skall ha rätt att kalla sig *människovänligt*. Här handlade det alltså inte om en betalprincip, som i de två första metoderna, utan om en *gåvoprincip*. Vikten av denna tredje regel eller metod kan inte nog understrykas. Regeln innebär nämligen att *alla samhällets människor* skall tillförsäkras en så dräglig tillvaro som det går. Det handlar i korthet om att ta hand om och underlätta livet för alla människor i samhället, även de som har *ett hjälpbehov* av ett eller annat slag, där anledningarna kan vara otaliga.

Det handlade om hjälp till människor som kanske var sjuka och handikappade, eller till människor som hamnat i andra nödsituationer, exempelvis ekonomiska, på grund av att deras hem eller deras ladugård med djur och allt har brunnit ner, eller att man på annat sätt råkat ut för olycka och/eller ekonomisk förlust och behöver omedelbar hjälp, exempelvis ekonomisk, för att starta om livet. Behoven kunde som sagt vara hur många som helst.

Syftet var alltså att också dessa människor skulle få i första hand ett drägligt liv och få det stöd och den hjälp de materiellt och omsorgsmässigt behövde, helst för att komma tillbaka i arbete. Men också hjälp för att kunna utveckla sina olika talanger och förmågor, för att deras liv skall få innehåll och bli så glädjefyllt som möjligt. Det kunde också handla om hjälp till människor som behövde resa sig ur missbruk av olika slag, och för den sakens skull behöver särskilt stöd och särskilda åtgärder. Också här gällde att inga behövliga och tänkbara katastrof-, hjälp- och resurskostnader, vilket är befogat att upprepa, innebar någon som helst ekonomisk belastning för staten penningmässigt, eftersom det bara handlar om att trycka upp de pengar som behövdes. Dagens samhällspolitiker, som ju verkar inom det kapitalistiska systemet, talar ständigt om *bristen* på pengar. Det var bland annat den saken som Franklin klart insåg, varför han naturligtvis rekommenderade att skatter inte skulle införas i Pennsylvania, annat än förhållandevis små skatter inom utrikeshandeln.

Fjärde utförselregeln (metoden) utförselregeln för pengar till samhället var att tillhandahålla möjligheter för de samhällsmedborgare och privata företag som önskar göra egna *privata större investeringar*, därför att de är entreprenörer till sin läggning, eller av purt intresse. Man ville göra det så enkelt som möjligt för dessa, utan att blanda in banker som onödiga mellanhänder, banker som historien visat sig *diskriminerar* mellan vilka som skall få och inte få pengar i handen i dylika situationer för sitt önskade kapitalbehov. Grundidén var att alla som behövde investeringshjälp skulle få den. Idén var att se till att alla människor kom igång med sina individuella projekt. Det var så samhällets utvecklande urkraft aktiverades. Att alla snabbt kom igång med vad var och en var duktig på och tyckte om att syssla med. Dessa investeringslån gavs med villkoret att de skulle betalas tillbaka till staten. Franklin använde sig av dessa lån till en förhållandevis låg ränta jämfört med den bankerna tillämpade som *en reglerventil mot inflation*, vilket visade sig vara mycket effektivt. Staten hade egentligen inte något behov av att få tillbaka de utlånade pengarna, eftersom den hur lätt som helst kunde

tryckta upp nya pengar. Detta faktum gjorde att man hade en mycket mänsklig attityd gentemot låntagarna. Hade en låntagare av någon anledning svårigheter med återbetalningen, kunde denna förhandla fram en återbetalningsplan utan att hus och hem togs ifrån vederbörande, så som sker inom kapitalismen, där privata banker satt i system att exproprierade människors egendom om de råkar i betalningssvårigheter.

Jämförelse mellan Benjamin Franklins ekonomiska systems fyra regler (metoder) och kapitalismens två regler (metoder) avseende utförsel av pengar till samhället

Franklins ekonomiska system (utan inflation monetärt finansierad ekonomi), skiljer sig distinkt från det kapitalistiska ekonomiska systemet (centralbanksekonomi), där, i fallet USA, staten inte bestämmer över någon egen sedeltillverkning. Det är anledningen till att samma stat är tvingad att ta ut skatter för att finansiera sin statsbudget, och ta lån mot ränta för att täcka utgifter i statsbudgeten i de fall skatterna inte räcker till. Och där folket tvingas ta lån i banker som diskriminerar mellan människor, när dessa vill låna till privata investeringar, vilket medför stora svårigheter i de fall *alla* människor behöver få tillgång till pengar.

Kapitalismens (centralbanksekonomin) huvudregel, dvs främsta metod...

när det gäller utförsel av pengar till samhället, går ut på att i princip tvinga såväl staten (folkets förlängda arm) som en avsevärd del av befolkningen och samhällets företag att *låna pengar mot ränta* för att överhuvudtaget få pengar i handen. Det innebär att den kapitalistiska huvudregeln innebär skuldsättning. *Så gott som alla nya pengar som förs ut i samhället är lånepengar* behäftade med såväl amorteringsplikt som räntor.

Som förhoppningsvis framgår av ovanstående, behövde varken koloniledningarna eller nybyggarna därför under nämnda period (1723-1750), åtminstone inte i någon nämnvärd grad, skuldsätta sig hos banker, vilket ledde till att bankirerna på det stora hela förlorade möjligheter till hållhakar (även om kolonisatörerna var tvungna att ta vissa lån i form av guld och silvermynt för att upprätthålla detaljer i utrikeshandeln). Bankirerna kunde i förlängningen varken ta pengar eller egendom från nybyggarna eller kolonierna som sådana. Och allt detta fungerade sålunda därför att kolonisatörerna tryckte sina egna pengar, som de kallade för *pounds* alternativt *colonial scripts*⁽⁹⁸⁶⁾: Pennsylvania pounds, Connecticut pounds, Maryland pounds o.s.v.

US-Colonial (MA-87.15)-Massachusetts-1 May 1741 OBV

Franklin tryckte papperspengar i stället för böcker. Märkvärdigare än så var det inte, och det fungerade. Tryckplåtar etsade till sedelunderlag, trycksvärta och rätt sorts papper, och saken var biff. Man kunde stå hela nätter och veva fram den ena miljonen colonial scrips efter efter den andra, i princip så mycket som man behövde. Det är inte överdrivet att säga att man hade blivit stormrika.

Kapitalismens (centralbanksekonomin) andra regel (metod)...

är ett fenomen som jag i trilogin kallar för "de hemliga gåvorna". Dessa hemliga gåvor innebär att del av de till samhället utförda pengarna, en förhållandevis liten del, *inte* utgör lånepengar, utan just gåvor, som betalar mutor och korruption samt går till hemliga konton inom militärforskning och säkerhets- och underrättelsetjänster. Med hjälp av dessa hemliga gåvor ger kapitalismens huvudpersoner (storspindlarna och spindlarna) sig själva alla de pengar man behöver för att köpa prylar, resor och fasta värden av alla de slag. Det är därför rätt att påstå att dessa privatpersoner därför i princip har en egen sedelpress i källaren, där man utan utförd arbetsinsats ger sig själva alla de pengar man behöver för sin konsumtion. Trots att dessa hemliga gåvor inom kapitalismen (centralbanksekonomi) sålunda handlar om en förhållandevis liten del av totalbeloppet utförda pengar till samhället, gäller det ändå mycket stora sammanlagda faktiska belopp, som är öronmärkta och besvärande för sina mottagare, om de skulle synas i en offentlig bokföring. De finns därför inte offentligt redovisade någonstans, och behöver heller inte nödvändigtvis betalas tillbaka av mottagarna, och är därför inte behäftade med ränta (avkastningskrav). Dessa senare pengar är att betrakta som underhållsgåvor från storspindlarna och spindlarna till förtrogna och vissa högprioriterade, mer eller mindre hemliga delar, av deras totala organisation för att betryggande kunna hålla systemruljansen igång. Man kan säga, att "lite måste det få kosta om det skall smaka". Mottagarinstanserna är givetvis mycket lite kända för allmänheten.

Exempel på ”gåvor” i form av ”kvantitativa lättnader”...

är de tre tillfällen, dels år 2008, dels under åren 2010 – 2011, då den amerikanska centralbanken Federal Reserve Bank, FED, helt plötsligt och utan ansträngningar ur tomma intet tillverkade *enorma* summor öronmärkta, obs, *pengar utanför lånesystemet*, och förde över dessa till särskilda, utvalda, mottagare (i dessa fall först och främst vissa amerikanska banker, bolåneinstitut, försäkringsbolaget AIG och andra instanser). I AIG:s fall handlar det om att AIG fick sammanlagt 182.5 miljarder dollar. FED stod ensam för åtminstone 85 miljarder dollar till AIG (denna ”penninginjektion”, som i finansvärlden är ett exempel på det som kallas ”kvantitativ lättnad” (engelska quantitative easing), skedde den 16 september 2008, dagen efter att Lehman Brothers hade gått i konkurs och den stora finanskrisen löstes ut). FED har sedan på likartat sätt fört ut två ytterligare kvantitativa lättnader (gåvor utan nödvändigtvis krav på återbetalning med ränta), QE1 ($175 + 1\,250 = 1\,425$ miljarder dollar) mellan den 25 november 2008 till den 31 mars 2010 och QE2 (600 miljarder dollar) mellan den 3 november 2010 till den 30 juni 2011 till en hel rad mottagare, bland annat utanför USA. Sammanlagt har FED på så vis sedan finanskrisen tog fart fört ut åtminstone $1\,425 + 600 + 85 = 2\,110$ miljarder dollar, vilket med ordentlig råge motsvarar en åttondel av den amerikanska statsskulden (”national debt”) på ca 15,718 miljarder dollar den 13 maj 2011. Pengarna som fördes ut på detta sätt kom bara i mycket blygsam utsträckning den vanliga människan i USA till godo. Istället fyllde de ut stora hål i privilegierade mottagares bokföringsböcker. Pengarna slukades huvudsakligen för att göra minusposter i bokföringsböcker mindre, varför pengarna bara i ringa omfattning kom ut i samhället. Det hela framställs som att de mottagande bankerna, värdepappersmäklarna och andra institutioner har valt att ”ligga på pengarna” tills vidare, än så länge utan avsikt att föra ut dem till samhället.

En tydlig diskriminering blir synlig: Privilegierade mottagare...

Här vill jag att man ska förstå, att dessa enorma ”injektioner” med pengar som olika centralbanker ibland tillämpar (amerikanska, japanska och engelska centralbankerna i exempelvis 2008 års finansiella kris) alltså *inte* kommer samhället till del i form av välståndsskapande åtgärder (som smörjoljepengar för byte av samhällsnyttiga varor och tjänster), utan pengarna går till *privilegierade mottagare*, som glider fram i en privat gräddfil i samhället. Pengarna ges med motiveringen att samhället inte klarar sig utan dessa mottagande institutioner. Mottagande banker, värdepappersmäklare och försäkringsbolag påstås vara ”för stora för att tillåtas misslyckas” (”Too big to fail”).

EU:s Lissabonfördrag väljer att uttryckligen varna för användning av monetärt finansierad ekonomi⁽⁹⁸⁷⁾...

Ett påpekande varför jag har valt att kalla Franklins ekonomiska system för en väl fungerande monetärt finansierad ekonomi är att *Monetärt finansierad ekonomi* är den

terminologi som EU:s Lissabonfördrag⁽⁹⁸⁸⁾ officiellt använder, när fördraget beskriver (namnger) principen för Benjamin Franklins typ av ekonomi, utan att nämna Franklin vid namn. En typ av ekonomi, som i sin tur stödde sig på kärnstrukturen i kung Henry I:s tallssystem⁽⁹⁸⁹⁾. Man skall då veta att Lissabonfördraget uttryckligen väljer att varna för

användning av monetärt finansierad ekonomi, genom att påstå att systemet leder till *allvarlig inflation*. Tvärt om visade Benjamin Franklins och dennes sympatisörers experiment i Pennsylvania under åtminstone 27 sammanhängande år (ca 1723-1750), att det går alldeles utmärkt att samhällseligt tillämpa monetärt finansierad ekonomi utan att inflation uppstår. Vad som då skapas är en så kallad *väl fungerande* monetärt finansierad ekonomi. Och till yttermera visso utan att man behöver beskatta befolkningen, och utan att staten behöver ta lån från banker. Och ändå håller man all arbetslöshet och social utslagning fullständigt i schack. Det verkligt anmärkningsvärda är att Lissabonfördraget väljer hålla tyst om detta! Lissabonfördraget redovisar heller inte att det finns ett kraftfullt ekonomiskt experiment på ön Guernsey i engelska kanalen.

Ön Guernsey i Engelska kanalen...

är sålunda ett exempel i den ekonomiska historien som berättar om *väl fungerande* monetärt finansierad ekonomi, där inflation *inte* uppstod. På ön Guernsey fanns i början av 1800-talet en grupp kommunpolitiker som var skickliga ”maskinskötare” av ”maskinen” monetärt finansierad ekonomi. År 1994 skrev professor Bob Blain (Southern Illinois University) följande om ön Guernsey (min översättning):

”År 1816 vittrade dess skyddsmurar mot havet sönder, dess vägar var leriga och bara 137 centimeter breda. Guernseys skuld var 19,000 pund. Öns årliga inkomst var 3,000 pund varav 2,400 behövde användas för att betala räntan på dess skulder. Inte överraskande lämnade folk Guernsey och det var ont om arbete. Då skapade och lånade regeringen ut nya, räntefria statliga sedlar till ett värde av 6,000 pund. Ungefär 4,000 pund användes för att börja reparera skyddsmurarna mot havet. År 1820 gavs ytterligare 4,500 pund ut, återigen räntefritt. År 1821 ytterligare 10,000, år 1824 5,000, och år 1826 20,000. År 1837 hade 50,000 pund givits ut utan ränta för att primärt användas i projekt som exempelvis skyddsmurar mot havet, vägar, marknadsplatser, kyrkor och högre utbildning. Denna summa mer än fördubblade öns penningmängd under denna period på 13 år, men det fanns ingen inflation (min kursivering). År 1914, då britererna begränsade expansionen av sin penningmängd på grund av första världskriget, började folket på Guernsey att ge ut ytterligare 142,000 pund under de kommande fyra åren, och det ångrade de aldrig. År 1958 hade över 542,000 pund givits ut, hela tiden utan inflation” (236).

Franklins val att inte ha någon gulduppbäckning

Benjamin Franklin och dennes medarbetare struntade i att ha gulduppbäckning som säkerhet för sina papperspengar, då det avsevärt skulle ha försvårat eller tillintetgjort deras experiment. Däremot tillämpade de privata, huvudsakligen engelska, bankerna strikt detta system, att alla pengar de lånade ut skulle backas upp av guld (guldmyntfot), en metod som jag har anledning att återkomma till. Här vill jag kort berätta att bankirernas utlåning av pengar byggde på en serie allvarliga lagbrott (förskingring, penningförfalskning, urkunds-förfalskning och stöld), där guld, som på den tiden fanns med i bilden, var en viktig del av bedrägeriet. Förskingringen skedde genom att använda andras guld utan att ägarna till guld, som till guld, informerades om att deras guld försvann. Penningförfalskningen var att minst 80 procent av bankirernas tillverkade sedelpengar saknade gulduppbäckning. Bankirerna definierade sina pengar som papperslappar uppbäckade av guld, men då guld saknades till minst 80 procent var dessa papperslappar enligt definitionen

förfalskade pengar⁽⁹⁹²⁾. Förfarandet kan liknas vid att en privatperson, i strid med lagen, sätter upp en sedelpress i källaren och börjar trycka upp värdelösa papperslappar och sedan kalla dem för pengar. Något som naturligtvis är förbjudet eftersom det är

falskmynteri/penningförfalskning⁽⁹⁹³⁾/urkundsförfalskningen⁽⁹⁹⁴⁾ handlade om att bankirerna bedrägligt påstod att det var *egna* pengar som de lånade ut och tog från en egen bakomliggande förmögenhet av eget guld. Sanningen var att bankirerna inte använde sitt eget guld som uppbackning⁽⁹⁹⁵⁾. De tog av andras guld som förskingrades. Guld som endast till 20 procent täckte de tillverkade papperslappar som fördes ut i samhället. Papperslapparna som lånades var sålunda dels värdelösa i bemärkelsen penningförfalskade⁽⁹⁹⁶⁾, dels omöjliga att låna ut eftersom *endast det eget ägda går att återkräva som amortering*. Stölden skedde genom att bankirerna började utföra utmätningar/expropriationer genom att påstå att de inte fick igen *sina* utlånade pengar, och så lade de beslag på den pant som upprättats i pantbrev när människor hade tagit lån. Sanningen var att de inte kunde avkräva någon pant eftersom de inte hade lånat ut något eget.

Allt det här: förskingringen, penningförfalskningen, urkundsförfalskningen och de omfattande stölderna var mycket känsligt för bankirerna eftersom de hela tiden visste att de bröt mot lagen. Verksamheten pågår än idag och i ännu större samhällsskala.

Idag (sedan 1971)⁽⁹⁹⁷⁾ har bankirerna tagit bort guldmyntfoten i Amerika varmed förskingringsdelen har försvunnit. Politiker i kongressen har dessutom röstat igenom lagar som försöker *dölja* det faktum att det fortfarande pågår penningförfalskning, urkundsförfalskning och stöld i stor samhällsskala i Amerika. Man kan säga att dessa lagar, avseende en liten grupp privatpersoner (bankirer) i det amerikanska samhället, försöker avkriminalisera tre allvarliga lagbrott⁽⁹⁹⁸⁾. Detaljer som kapitalismen absolut inte vill skall komma allmänheten till kännedom. Vi tar därmed kontakt med Benjamin Franklins ekonomiska system igen.

Franklin's sedelpengar backades inte upp av något värde alls

Franklin och medhjälpare menade att sedelpengars värde enbart skulle grundas på *förtroende*. Sålunda inte ha gulduppbackning. Vilket var precis vad den engelske kungen Henry I hade tillämpat i sitt tallysystem, där vanligt engelskt trävirke användes som material för pengar, utan värdeuppbackning. Värdet av vanliga räfflade träpinnar som pengar byggde på förtroende, att kungen gick i god för deras värde endast med "sitt ord". Likadant var det med kolonisternas pappersedlar. Och det verkligt stora knepet handlade om att endast, jag säger endast, föra ut så mycket pengar i samhället som detta samhälle kunde svälja i *produktivt nyttoskapande*. Då uppstår nämligen inte inflation. Inte heller uppstod det någon brist på pengar, därför att det var så enkelt att få tag på materialet, som pengar var gjorda av (papper), utan att man behövde tänka på att ha någon gulduppbackning⁽⁹⁹⁹⁾.

Mer frihet

Ryktet om det förlovade landet, de amerikanska kolonierna, påstod sålunda att där var *friheten och toleransen* mycket större än hemmavid i hemländerna. Frihet och tolerans var det ofta klint med i hemlandet på i stort sätt alla områden, inklusive det religiösa.

I Sverige, mitt eget fosterland, rådde ett religiöst förtryck på 1700-talet. Exempelvis hölls allmogen ”i herrans tukt och förmaning”, ett ansvar som åvilade socknens präst, inte sällan på direktiv från statsmakten. Sålunda hölls exempelvis så kallade katekes- eller husförhör⁽¹⁰⁰⁰⁾ med allmänheten på söndagarna före högmässan i kyrkan alternativt i hemmen, d.v.s. i torp och stugor på den svenska landsbygden. Sverige var ett bondesamhälle. Industrialismen hade ännu inte, eller bara knappt, kommit igång.

Många gånger uppträdde dessa präster i rollen som märkvärdiga myndighetspersoner, som krävde både lydnad och fjäsk. Förhör hölls om den kristna lärans grunddrag och om vad som stod i Bibeln. Det förväntades att allmänheten, som ofta varken kunde läsa, skriva eller räkna, skulle ha vissa dylika baskunskaper, som kunde vara ganska godtyckliga. Katekesförhören var många gånger en pina för folk i gemen. På söndagen behövde man vila och ta hand om sig eget inför arbetsveckan som följde. Få sova en smula extra, vara med de sina, samtidigt som djuren behövde sin omvårdnad. Vanligt folk tyckte inte om statens överförmyndarmentalitet, som den kom till uttryck genom prästerna. Samhället präglades av utbredd fattigdom, ojämlikhet, ofta arbetslöshet och social utslagning, inte sällan tiggeri, och ibland till och med svält i vågor. När det gällde extra tillgång till pengar, handlade den saken oftast om banklån, och då tillämpades som sagt ett utbrett diskrimineringssystem, där skillnad gjordes på folk och folk beträffande vilka som beviljades dessa lån. Människor talade om att de ville ha *mera frihet* i sina liv. Och särskilt en bit in på 1800-talet, då allmogens umbäranden var stora, gick ryktet i Sverige om det förlovade landet Amerika. Många svenskar, fattiga torpare, drängar och stadsbor, fick nog av hemlandet. Amerika och den påstådda friheten hägrade.

Hela familjer pratade om att emigrera. På samma sätt var det i Irland, Finland, Norge, Danmark, Tyskland, Frankrike, Spanien o.s.v. Det såg lite olika ut, men mönstret gick igen i det ena europeiska landet efter den andra. I Sverige skulle det ta ett tag innan de stora utvandringsvågorna tog fart på allvar. Det började i liten skala under 1820-talet, och accelererade under sista hälften av 1800-talet. I andra europeiska länder satte utvandringsvågen igång redan på 1700-talet. Ofta handlade det om en riskfylld och strapatsrik seglats över Atlanten till landet som hägrade, Amerika.

Dom som vågade ta språnget

Svensk historia berättar att det var de fattigaste, men samtidigt de starkaste, modigaste och de mest företagsamma, som vågade ta språnget att lämna fosterlandet, vännerna, det invanda,

för att bli amerikaner. Vilhelm Moberg⁽¹⁰⁰¹⁾ har skrivit ett nationalepos om den här tiden, denna stora svenska utvandring, då drygt en miljon svenskar, relaterat till en folkmängd på 4-5 miljoner, utvandrade till Amerika: *Utvandrarna/Invandrarna/Nybyggarna*. Och ABBA-kompositörerna Benny Andersson och Björn Ulvaeus har gjort en musikal, *Kristina från Duvemåla*⁽¹⁰⁰²⁾, baserad på *Utvandrarna*.

Särskilt om man som invandrare till Amerika råkade komma till Pennsylvania under perioden mellan 1723 och 1750 besannades ryktet att landet var ”förlovat”, d.v.s. i högsta grad gagnade nybyggarna. Men det fanns även kolonier där omständigheterna var tvärt om, där politikerna inte var vänligt inställda till utbredd immigration, där det svarta slaveriet var

utbrett, och stor skillnad gjordes mellan människor.

Hur slaveriet utvecklades

På vissa av Söderns plantager hade det tidigare funnits engelska straffångar som arbetskraft, människor som det engelska parlamentet hade deporterat till Amerika, som ett bekvämt sätt att tömma engelska fängelser på kriminella. Denna strategi utvecklades emellertid till ett stort misstag, då det visade sig att de engelska råbusarna inte var lätta att handskas med för slavägarna och deras förmän. Engelska kriminella orsakade flera gånger blodiga uppror, där det inte sällan gick mycket illa för både förmän och hänsynslösa plantageägare. Det var en av anledningarna till att plantageägarna valde att hellre ”importera” svarta slavar från Afrika, som visade sig vara mera medgörliga. Som vi vet, kidnappades över tid miljoner afrikaner, och forslades under ohyggliga omständigheter till Amerika på slavskepp. Det talades tyst om dessa

transporter, där även Sverige hade ett finger med i spelet. Slavhandeln⁽¹⁰⁰³⁾ till den nya världen är ett hemskt kapitel i mänsklighetens ganska närliggande historia, utan ett spår av mänsklig medkänsla.

En del kolonier hade problem med inflation

Det fanns också kolonier där politikerna gång på gång misslyckades med att sköta den monetärt finansierade penninghanteringen. De förde ut *för mycket* pengar i samhället, med inflation som följd. Här fungerade aldrig denna typ av ekonomi tillfredsställande.

Dock fanns det makthavare i kolonierna som förstod att detta med sedeltryckningen och penningutförseln var ett ytterst känsligt kapitel, som fordrade både omdöme och fingertoppskänsla, d.v.s. att man hela tiden bara skulle föra ut precis så mycket pengar till samhället, som gick åt till sunt samhällsbyggande i respektive koloni. I så fall, men först då, skulle samhället *växa* på ett häpnadsväckande sätt och bli *urstark* ⁽¹⁰⁰⁴⁾. Till dem som tog fasta på den kunskapen hörde boktryckaren Benjamin Franklin. Han hade noga studerat hur man framgångsrikt hade gått till väga i Massachusetts i slutet av 1600-talet under liknande omständigheter. Franklin skrev en bok, som på den tiden blev mycket omtalad: *En blygsam undersökning av beskaffenheten hos och nödvändigheten av en pappersvaluta* (A Modest Enquiry into the Nature and Necessity of a Paper-Currency)⁽¹⁰⁰⁵⁾. Boken fick stor spridning i de 13 kolonierna, och till viss del också internationellt, och gjorde Franklin berömd. Som boktryckare hade Franklin tillgång till böcker, och han studerade gärna ekonomisk historia på fritiden. Det ekonomiska system som tack vare Franklins framsynthet och klokskap implementerades i Pennsylvania under ”de goda åren” 1723-1750 medförde, som nämnts, ingen eller mycket låg inflation. Här fungerade den monetärt finansierade ekonomin mycket väl, hela samhället till gagn. Redan år 1690 hade man gått över till monetärt finansierad ekonomi i Massachusetts⁽¹⁰⁰⁶⁾, och där gjort sig i stort sett oberoende av utländska bankirer. Men det tog tid innan de övriga kolonierna införde egna sedelpressar och följde efter, vilket är anledningen till att jag använder år 1723 som det ungefärliga årtal då koloniernas ”goda år” tog sin början.)

Om man hamnade rätt

Jag upprepar: Som invandrare i Amerika under 1700-talet före revolutionen spelade det stor roll i vilken koloni man hamnade och bosatte sig. De olika kolonierna präglades av olika grad av filantropi och humanism. Det gällde att bosätta sig i en koloni, där ledningen hade ett människovänligt synsätt, och där samhället blomstrade ekonomiskt utifrån att man tillämpade en väl fungerande monetärt finansierad ekonomi. Hamnade man rätt, var chansen stor att *frihetslängtan* gick i uppfyllelse med bland annat *mindre statsmakt* och *mindre skatter* som följd. Dessa tre ideal utgjorde den berömda grunden för den amerikanska revolutionen.

Sålunda: Benjamin Franklin var den som skapade *ett unikt fungerande samhälle - utan inflation, utan skatter och utan statsskuld* - med hjälp av det jag kallar en väl fungerande monetärt finansierad ekonomi. Där beskrivningen "väl fungerande" kommer sig av att han lyckades bemästra inflation⁽¹⁰⁰⁷⁾.

Att sanningsenligt berätta vad kapitalismen handlar om

Man kan också säga om Franklins samhällsmodell att den var människovänlig därför att en god samhällsstämning skapades när alla hade arbete och någon social utslagning att tala om inte förekom och man dessutom slapp betala skatt. I denna typ av samhälle skapades en samhällsanda där man brydde sig om varandra och tog hand om varandra. Det amerikanska folket har gästvänlighet och generositet som två av sina framträdande nationaldrag men idag håller fler och fler amerikaner på att få det så svårt ekonomiskt med hög arbetslöshet, låga löner, höga skatter, bankernas utmätningar och nedmontering av statliga skyddsnät att ett gradvis hårdare och kallare samhälle vuxit och växer fram i enlighet med det kapitalistiska mottot: *är du inte stark är du svag och får skylla dig själv* och så blir det fler och fler människor som far illa därför att inte ens staten har ekonomiska muskler längre att bry sig som den borde göra och som den gjorde på Benjamin Franklins tid i speciellt Pennsylvania men också i flera av de övriga 13 kolonierna. Den nutida amerikanen förstår inte vad det är som sker på djupet i det kapitalistiska systemet därför att de amerikanska historieböckerna sålunda inte berättar sanningsenligt om vad kapitalism är för något som jag nämnde inledningsvis. Det har varit en lång rad svåra lågkonjunkturer med den här typen av upprepad hög arbetslöshet, social utslagning, bankernas utmätningar i det amerikanska samhället sedan 1751. 30-tals depressionen är ett omtalat exempel. Jag berättar dessa detaljer för att du som läsare tydligt skall se hur bra man hade det i flera av kolonierna under de goda åren 1723-1750 och hur god samhällsstämningen var i dessa kolonier. Franklins samhällsmodells stora betydelse är att den visar vägen: att det är *staten*, folkets förlängda arm - inte privata aktörer av allehanda slag, exempelvis bankirer - som skall ges ansvaret att nyskapa och föra ut samhällets pengar, om man eftersträvar ett samhälle som ser till *allas* gemensamma bästa. Jag upprepar: *allas bästa*. Inte bara några fås bästa på övrigas bekostnad. Först då garanteras ett välstånd även för de människor som inte vill leva sitt liv genom vassa armbågar, och genom att i första hand, eller enbart, tillgodose sina egna behov, utan som vill leva i delad harmoni med sina medmänniskor, avsett dessas skiftande förutsättningar. Franklin var en stor filantrop, som såg till *allas* bästa.

Under samma period, under 1700-talets första hälft, försökte europeiska bankirer etablera sig i de amerikanska kolonierna...

Vilket misslyckades. De blev med besked utkonkurrerade av kolonisternas ekonomiska

system, den monetärt finansierade ekonomin. Detta trots att bankirerna lockade med inlösenngaranti, att deras utlåningspengar backades upp av eget guld. Bankirerna påstod lögnaktigt ända från första början på 1600-talet, med fortsättning under hela 1700-, 1800- och 1900-talet, ända fram till 1971, att den som lånade sedelpengar av en bank, när som helst kunde gå in i denna och lösa in sedlarna mot motsvarande mängd guld. När sanningen var den, att endast ca 20 procent av bankens utlånade banksedlar kunde lösas in mot guld, guld som de facto inte var bankirens egna guld, utan förmögna människors depositioner. Utifrån detta konstaterande kan man slå fast att bankirernas löfte grundades dels på förskingring (av delar av depositioner), dels på luft. Men det räcker inte. Jag upprepar: I min trilogi ger jag belägg för att dessa förslagna bankirer även ägnade sig åt en form av penningförfalskning som var så utvecklad att den med rätta kan kallas ”perfekt” penningförfalskning, i och med att de tillverkade pengar utan annat underlag än nämnda luft. Vidare också stöld, genom utmätningar/expropriationer i förlängningen av sina kriminella utlåningar. Samt urkunds-förfalskning genom att låna ut något oägt som eget ägt. Med inget av allt detta genomskådade den tidens nybyggare, liksom ytterst få människor genomskådar detsamma idag.

Franklin tillämpade sålunda ett system utan vare sig verklig eller påstådd gulduppbäckning, det senare bankirernas metod⁽¹⁰⁰⁸⁾. Och systemet visade sig ändå fungera alldeles utmärkt. Människor i gemen visade under koloniernas ”goda år” större intresse för Franklins sedlar än för bankirernas gulduppbäckade sedelpengar, de förra sålunda endast uppbäckade eller bärare av *förtroende*. Den erfarenhet som gjordes här, var att den absolut enskilt viktigaste faktorn för att åstadkomma ett ekonomiskt välmående samhälle, är att det finns *riktig tillgång* på pengar i vars och ens ägo och i cirkulation i samhället. Att pengar *inte var uppbäckade av guld*, var av avgörande betydelse för att garantera att tillgången på pengar skulle vara *god eftersom guld är sparsamt förekommande*. Att jämföra med ett centralbanksekoniskt (kapitalistiskt) system, som står och faller med att det råder en manipulativt framkallad *kronisk brist* på pengar, som stimulerar det som är kapitalismens livsnerv: utlåning av pengar mot ränta, Där gulduppbäckning kan ses som ett ytterligare sätt att manipulera fram brist på pengar.

Bankirernas utlånade pengar bestod sålunda till 80 procent av ”luft” (förfalskade pengar, d.v.s. falskmynteri). Givetvis fanns lagar om att privatpersoner inte fick nytillverka egna pengar, ha en egen sedelpress, men bankirerna kringgick dessa lagar genom att *låtsas* att de alls inte lånade ut nytillverkade pengar grundade på luft, utan att de lånade ut från en egen förmögenhet. Detta är privat bankverksamhet i ett nötskal. Det är så man alltid har lurat människor, både i Europa, i Amerika och annorstädes. Det hela handlar i själva verket om en serie trolleritrick, som bygger på att sanningen - att utlåningspengarna de facto är luft utan ägare - mörkläggs. På grund av att det hela inte har genomskådats förrän i modern tid, åtminstone inte av allmänheten, har denna förledda allmänhet under tidens gång kommit att acceptera bedrägeriet, att bankerna lånar ut egna pengar, som *en självklarhet*.

Inget annat än ren stöld

Jag repeterar: Sålunda begick bankirerna i första instans *förskingring*, när de försnillade rikemansdepositioner. I andra instans begick de ytterligare två allvarliga lagbrott, som

högintelligent har vävts samman, nämligen *penningförfalskning*, genom att de utifrån de förskingrade depositionerna nytillverkade och lånade ut luftpengar (pengar utan reell värdeuppbäckning), samt *urkundsförfalskning*, genom att ge sken av att dels andras depositioner, dels nämnda ”luftpengar”, var eget ägda, när de lånades ut mot återbetalning och ränta. I tredje instans ägnade sig bankirerna också slugt åt *stöld* av annans egendom, genom att hänsynslöst lägga beslag på panter, alternativt verkställa utmätningar av fast egendom, i de fall låntagare av olika anledningar inte kunde fullfölja sina åtaganden gentemot kreditgivarna. Ett mönster som går igen överallt där kapitalistisk verksamhet, d.v.s. bankirorganiserad utlåning av pengar mot ränta, frodas.

Man skall veta att bankirerna gärna uppträdde insmickrande och vältaligt när de försökte lura på människor lån av gulduppbäckade banksedlar mot ränta. När lånevillkoren väl var underskrivna, var det inte ovanligt att vänligheten förbyttes i motsatsen, särskilt om låntagarna av någon anledning råkade komma på obestånd. Bankirerna hade då en tendens att visa upp en otrevligare sida, där de lade beslag på människors panter, exempelvis i form av reala värden, hus, hem, ibland hela företag. Väl att märka, att det hela tiden handlade om utlånade pengar, som i själva verket var omöjliga att låna ut, eftersom, och jag upprepar, endast något eget ägt kan lånas ut och återkrävas. De pengar bankerna lånade ut var i juridisk mening inte eget ägda, bara genom påstående. Det som idag kallas för ”utmätning” eller ”expropriering” är, när man närmare analyserar saken, sålunda inget annat än ren och skär stöld.

Bankirerna konkurrerades helt enkelt ut

I de amerikanska kolonierna under ”de goda åren” upptäckte människor ganska snart att livet både blev enklare och behagligare, om man struntade i att ta banklån, och istället anammade provinsstyrelsernas människovänliga linje, som gick ut på att använda och ha tilltro till de egentillverkade koloniala pengarna, istället för bankirernas gulduppbäckade dito. Det enda som man under dessa ”goda år” (1723-1750) sålunda behövde låna av bankerna var en viss mängd guld- och silvermynt, och kanske också viss mängd utländsk valuta, för att täcka utrikeshandeln och vissa obligatoriska avgifter till moderlandet England. (På den här tiden hade kolonierna inga egna guld- och silverfyndigheter.) Detta ledde till att bankirerna konstaterade att de sålunda hade påtagligt svårt att etablera sig i kolonierna. Deras tjänster (utlåning av gulduppbäckade sedelpengar, guld- och silvermynt och utländsk valuta) efterfrågades endast i ringa utsträckning under den här perioden av det enkla skälet att kolonisternas egna monetärt finansierade ekonomiskt system, baserat på Benjamin Franklins framsynthet⁽¹⁰⁰⁹⁾, var vida överlägset.

Bankirerna konkurrerades helt enkelt ut, och det med besked, vilket grämde dem mycket. I Europa hade bankväsendet utvecklats ganska långt vid den här tiden, och deras målsättning var att exportera samma system till Nordamerika. Det vill säga det system som idag kallas *kapitalism*, som bygger på att pengar manipulativt är *en bristvara* i samhället, vilket tvingar fram ett behov både för allmänheten och för staten att *låna pengar mot ränta*, bankerna till gagn. Allmänheten för att som entreprenörer, bekosta allt vad den vill uppnå. Staten för att bekosta sin budget, d.v.s. alla de åtaganden som åvilar staten.

Beskattningen av folket, eller, om man så vill, behandla allmänheten som en

mjölkkö

I en kapitalistisk ekonomi kan statsbudgeten bekostas på tre sätt: huvudsakligen genom att folket *beskattas*. I viss utsträckning genom att staten i egenskap av företagare har inkomster. Och som tredje sätt genom lån mot ränta, d.v.s. genom *statsskuld*. Analyserar man nu dessa sätt, kommer man fram till 1) att lånen mot ränta, både till allmänheten och till statens budget, göder *bankväsendet* genom reala intäkter i form av amorteringar och räntor. 2) att *beskattning* av folket innebär *två stora fördelar* ur bankirsynvinkel:

- a) Folket får genom *sin arbetsinsats* (sina skatter) stå för merparten av statsbudgeten, vilket bidrar till att allmänheten utarmas, d.v.s. att allmänhetens brist på pengar underhålls, vilket stimulerar samma allmänhets behov att låna pengar (i banker). Samtidigt som människors tid i onödan tas i anspråk för arbete på bekostnad av deras fritid, och därmed indirekt möjlighet att utveckla sina intressen och fritidssysselsättningar och umgås med familj, släkt och vänner.
- b) Skatter kan, som jag varit inne på tidigare, användas av bankirerna som en enastående tillgång, en buffert, i bankiernas risktagande när de lånar ut.

Skulle saker och ting gå åt skogen i riskfylld utlåningsverksamhet, d.v.s. att amorteringar och räntor inte flyter in som planerat, utan att de omtalade illröda siffrorna uppstår i bokföringen, finns med ett effektivt skattesystem och pålitliga politikerbulvaner på plats alltid möjligheten att aktivera *det tredje svärdet*, det som också kallas skattefinansierade *bankräddningspaket*, som riksdagen/kongressen beslutar om⁽¹⁰¹⁰⁾.

Därför är *beskattning* av allmänheten, eller, om man vill, folket som mjölkkö, en mycket viktig hörnsten i den kapitalistiska konstruktionen. Att jämföra med Benjamin Franklins monetärfinansierade ekonomiska system, där pengar tillverkades i riklig mängd, kom alla tillgodo, och ägdes direkt av folket gemensamt, inte av privata bankirer. Där man såg till att ingen brist på pengar uppstod i samhället, utan tvärt om, samtidigt som man aktivt stävjade inflation, varför lån från bankväsendet blev lika obehövligt som skatter. Nåväl, som sagt, var de amerikanska kolonistörernas självsvåld att tillåta sig detta samhällsekonomiska experiment med egna penningtillverkande maskiner (sedelpressar), med Benjamin Franklin i första ledet, inget som glädde bankväsendet i kolonierna, styrt av europeiska bankirer. Bankirer, som också utövade inflytande över det mutade och korrumperade engelska parlamentet och den, kan man förmoda, korrumperade engelska kungen George II (tillsatt av engelska bankirer).

Kung George II

Därför smidde England, med bankirerna i bakgrunden, hela tiden planer på hur man skulle kunna frånta kolonisterna rätten att bruka egna penningtillverkande maskiner, planer som man också skulle förverkliga, vilket skulle bli upptakten till den amerikanska revolutionen. Jag påminner här om Franklins egna ord: “The inability of the colonists to get power to issue their own money permanently out of the hands of George III and the international bankers was the PRIME reason for the Revolutionary War.

Kapitel 70

De svåra åren 1751-1773

Detta kapitel är 27 sidor på grund av att viktigt extramaterial har behövt föras in så boken inte nödvändigtvis kräver att man läser författarens trilogi. Trilogin är ett komplement för den som vill fördjupa sig i olika detaljer som tas upp till endast allmän analys i boken du håller i.

År 1751 och 1764 utfärdade de engelska kungarna George II respektive George III var sin lag som väckte stor upprördhet i de amerikanska kolonierna. Den första lagen år 1751 (Currency

Act of 1751)⁽¹⁰¹¹⁾ förbjöd de fyra kolonierna i New England (Massachusetts Bay Colony- vars nordligaste del i dag utgörs av Maine - New Hampshire, Rhode Island och Connecticut) att tillverka egna⁽¹⁰¹²⁾ sedelpengar. Eller uttryckt på annat sätt, att England förbjöd nybyggarna i dessa fyra kolonier att använda egna penningtillverkande maskiner (sedelpressar). Från tidigt 1700-tal och vid olika tidpunkter som startpunkt för varje koloni hade man tillverkat egna sedelpengar, enligt Massachusettspolitikernas/Benjamin Franklins monetärfinansierade modell⁽¹⁰¹³⁾, under den period som kallas för koloniernas ”goda år”. Politikerna, som hanterade de nämnda koloniernas relativt okomplicerade statsapparater, blev nu alltså tvingade att, i stället för att tillverka ”egna”, ”inhemska” pengar, börja låna koloniernas betalningsmedel av utländska banker mot ränta, samt börja ta ut skatter av folket för att finansiera statsbudgeten, bland annat för att klara nödvändiga investeringar, t.ex. i vägar, broar och annan infrastruktur. Även människor i gemen i kolonierna, som behövde pengar för privata investeringar för sin utkomst, t.ex. för att köpa en ko eller bygga en smedja, tvingades genom de engelska lagarna 1751 och 1764 att ta lån i banker för den sakens skull mot en förhållandevis hög ränta. Där det inte ens var säkert att lånen beviljades p.g.a. *diskriminering*.

Första försöket att påtvinga kapitalism

Här bör man notera att denna 1751 års lag var det första försöket från engelsk sida att

påtvinga kapitalism⁽¹⁰¹⁴⁾ i Amerika, och det skedde alltså i New Englands fyra kolonier. Den engelska överhögheten i form av det engelska parlamentet och kungahuset, med mäktiga bankirer i bakgrunden, gjorde här klart att endast, jag säger endast, det kapitalistiska ekonomiska systemet, d.v.s. utförsel av pengar i samhället via i huvudsak endast banklån mot ränta samt tvinga staten att helt onödigt skuldsätta sig mot ränta (statsskuld), skulle vara tillåtet i dessa fyra kolonier, en stor förändring jämfört med hur det hade varit dessförinnan under flera decennier under de goda åren. På den här tiden var ordet kapitalism ännu inte myntat, men den konkreta innebörden av 1751 års lag hade just den innebörden, och inget

annat. I och med 1764 års lag tretton år senare (Currency Act of 1764)⁽¹⁰¹⁵⁾, utvidgades förbudet att tillverka egna sedelpengar till att gälla även de övriga 9 kolonierna, inklusive de mycket självständiga gränstrakterna. Därmed var all konkurrens till det kapitalistiska systemet

undanröjd i samtliga tretton kolonier. Vidare tvingade 1764 års lag såväl provinsstyrelserna som allmänheten och entreprenörerna i alla tretton kolonierna att nu börja betala de sedan länge gällande skatterna till moderlandet England med guld- och silvermynt. Innan dess hade England accepterat att åtminstone kolonierna förutom New England betalade dessa skatter i koloniernas egenproducerade valutor (pounds som också kallades colonial scripts), eller med vissa eftertraktade varor, som de handlade med.

Fyra tunga bördor att bära samt ett irritationsmoment

De två lagarna (The Currency Act of 1751 respektive 1764) hade den praktiska betydelsen att fyra tunga eller mycket tunga bördor plötsligt lades på samtliga tretton koloniernas axlar samt att ett irritationsmoment uppstod.

Första bördan: För nybyggarna i gemen innebar det att de inte längre kunde vända sig direkt till provinsstyrelserna för att låna pengar på ett enkelt och smidigt sätt, där i stort sett alla som behövde lån, beviljades sådana. Nu tvingades man i stället att vända sig till en mellanhand (bankerna) som fungerade som en grossist i pengar i samhället, och som tog betydligt mer betalt (högre ränta) än vad provinsstyrelserna hade gjort.

Andra bördan: Skatten till England skulle plötsligt betalas med guld- och silvermynt, ädla metaller som det rådde brist på, och som var svåra att få tag på.

The Currency Act stipulerade att den som inte hade egna guld- och silvermynt, var tvungen att låna dessa av bankerna. Som jag nämnde tidigare i trilogin⁽¹⁰¹⁶⁾ rådde det redan före 1764 brist på guld- och silvermynt i kolonierna dels p.g.a. deras underskott i utrikeshandeln, dels p.g.a. att kolonierna som sagt saknade egna guld- och silverfyndigheter. Nu förvärrades plötsligt bristsituationen dramatiskt i och med skattepåbudet. Konsekvensen blev att åtskilliga, vanligt folk och företagare, ställdes inför akuta problem att få tag på guld- och silvermynt till de regelbundet återkommande skatteuppbörderna till England.

Skatterna var inte särskilt betungande, men de orsakade ändå frustration i och med att det att de tvunget skulle betalas med guld och silvermynt.

Tredje bördan: Den påtvingade kapitalismen innebar att gulduppbackade sedelpengar introducerades med följd att det omedelbart började råda brist på sedelpengar eftersom det råder en brist på guld i världen kombinerat med att bankerna diskriminerade vilka som skulle få sedelpengar (låna mot ränta) i sin hand. Kolonistatorernas egna sedelpengar saknade gulduppbackning vilket gjorde att mängden sedlar var inte beroende av om det det sällsynta guld det fanns eller inte.

Fjärde bördan: I och med lagen 1764 var det sålunda slut med koloniernas egentillverkning av inhemska pengar (fiat-pengar i betydelsen att de, utan att vara uppbackade av guld, gällde som lagligt betalningsmedel). Och man fick inte heller använda redan upptryckta sedlar; bruket av inhemska valutor förbjöds helt enkelt, med följd att man var tvungna att börja beskatta folket för att få in pengar till statsbudgeten. Med andra ord en fjärde börda som lades på koloniernas axlar även om denna börda inte reglerades av 1764 års Currency Act utan trädde fram som en konsekvens av att provinsstyrelserna, precis som den vanliga människan, tvingades börja ta lån mot ränta i banker och på så sätt börja bygga en statsskuld. Dessa statliga låns amorteringar och räntekostnader skulle betalas på något sätt samtidigt som det fanns mängder av ytterligare utgifter i ett läge där man inte längre fick trycka egna sedelpengar. Lösningen blev att börja ta ut helt onödiga skatter av folket. Skatter som nu blev påtvingat nödvändiga.

En irritationsfaktor var det faktum att kolonisatörerna saknade representation i det engelska parlamentet som kunde påverka skattelagstiftningen.

Grogrunden för den amerikanska revolutionen

Sedda i ett större perspektiv kom 1751 och 1764 års lagar att bli incitamentet till att England förlorade sina nordamerikanska kolonier, då lagarna, som gav upphov till de helt onödiga fyra bördorna, kom att skapa grogrunden för den amerikanska revolutionen. Så stor samhällsomstörtande betydelse kom de att få. Här rågades måttet när det gällde engelsk utsugning och översitteri.

En djup lågkonjunktur med stor social utslagning

Nybyggarna ställdes inför faktum att gåvornas och lätt- och enkelhetens tid var förbi. Man ställdes inför att det blev krångligt och svårt att få tag på pengar över huvud taget, och att få tag på guld- och silvermynt till den engelska skatten.

Bristen på pengar beroende på bank diskrimineringarna vilka som skulle få låna och bristen på guld i banksystemet medförde att löner inte betalades ut i samma omfattning som tidigare, för att ibland till och med avstanna helt. Egentligen nödvändiga investeringar kom på undantag o.s.v. *Vi har inte råd*, sade politikerna med en röst (känns mantrat igen?). Samtidigt började kolonistytrelserna att ta ut de egentligen helt onödiga skatterna. Företagskonkurser och privata dito började bli allt vanligare. Bankerna kom att gång på gång använda den finstilla paragrafen i skuldbreven och tilltvingade sig på så sätt skuldsatta människors tillgångar och egendomar. Det vill säga samma scenario som utspelas i nutidens USA efter Lehman Brother-kraschen den 15 september 2008⁽¹⁰¹⁷⁾, som drabbade många människor. Då, 1764 fram till 1773, började i kolonierna hus och hem, djurbesättningar, jordplättar, skogs- och vattenarealer, d.v.s. allt av värde som människor kunde tänkas äga, alltmer övergå och koncentreras till att ägas av banker. Bankerna fungerade som dammsugare genom att suga upp dessa egendomar stegvis, precis som mönstret är just nu i Amerika. Människor som blev av med sina hem hade plötsligt ingenstans att ta vägen, och fattigdom, tiggeri och social utslagning blev alltmer påtagligt. Till slut kom människor, som tidigare kanske hade bott välmående på egna täppor och i bondgårdar, att bo i ruckel, eller dök upp som tiggare vid vägkanterna och inne i städerna⁽¹⁰¹⁸⁾.

Den sociala utslagningen och arbetslösheten, som tidigare varit något nästan okänt - i Pennsylvania helt okänt - vilket Benjamin Franklin skriver om i ett av sina berömda brev, blev nu en vanlig syn i samtliga tretton kolonier. Bara ett år efter den andra lagens införande år 1764 var eländet fullt synligt i Pennsylvania.

Drömmen som talade om Amerika som det förlovade landet hade skingrats

Många nybyggare insåg att det höll på att bli lika illa ställt som i det gamla hemlandet. Det förlovade landet höll inte längre måttet⁽¹⁰¹⁹⁾. Man ställde sig allmänt frågan, med vilken rätt det engelska kungahuset och parlamentet, med europeiska bankirer i kulisserna (åtminstone engelska, tyska, italienska, franska), som inte brydde sig ett skvatt om vanligt folk, satte sig över kolonisatörerna? Ty det var så den utländska överhögheten och bankirmakten betedde sig. Människor i kolonierna såg nu cynismen tydligt. Den dröm som talade om Amerika som det förlovade landet⁽¹⁰²⁰⁾, där det rådde *mindre statsmakt, mindre skatter och mer frihet*, hade skingrats. Nu började det i stället bli som det hade varit därhemma: byråkratiskt krångel, och politiker som ständigt upprepade samma mantra, att det tyvärr inte fanns några pengar. Allt skulle det sparas och snålas på. En stor kontrast jämfört med de goda åren.

Bankerna ljög om sina pengar

Det är viktigt för textens fortsättning att läsaren förstår följande: Även bankerna lånade ut papperspengar. Men till skillnad från kolonisatörernas egna pounds (*colonial scripts*), påstods bankernas papperspengar vara uppbackade av guld. Vad vanligt folk inte visste, var att den tidens privata bankirer i kolonierna ljög folk rakt upp i ansiktet angående att bankernas gulduppbackning var att lita på⁽¹⁰²¹⁾. Människor informerades inte om de banksedlar som de privata bankerna lånade ut, både till provinsstyrelserna och till folket självt, i själva verket helt och hållet saknade gulduppbackning. Det var rätt och slätt ett falskt påstående, detta att bankerna i kolonierna skulle ha hundra procentig gulduppbackning för de pengar de lånade ut, ja, uppbackning med eget guld över huvud taget.

En del bankirer började mitt i detta skeende dessutom plötsligt flytta guld (som egentligen tillhörde rika depositörer) över Atlanten till England, Frankrike, Nederländerna, Tyskland, Italien etcetera, vilket orsakade ännu större brist på utlåningspengar i Amerika, eftersom bankerna (på den tiden) bara kunde låna ut pengar i relation till befintliga

gulddepositioners⁽¹⁰²²⁾ storlek. Bankerna gjorde gällande att de var tvungna att begränsa penningutlåningen i kolonierna, p.g.a. att det nödvändiga uppbackningsguldet (egentligen guld- och silvermynt) behövdes i Europa. Detta innebar att denna bankmakt *medvetet och manipulativt*, förutom sitt grundbedrägeri i form av påståendet om att ha eget guld, framkallade en accentuerad brist på både banksedelpengar och guld- och silvermynt i kolonierna, förutom den brist som systemet med utlåning mot ränta orsakar i sig⁽¹⁰²³⁾. Där klargörs ju att utlåning mot ränta ofelbart alltid förr eller senare leder till brist på pengar i samhället, p.g.a. att det handlar om ett pyramidspel (det skapas en matematisk omöjlig situation⁽¹⁰²⁴⁾).

Den matematisk omöjliga situationen: Inom kapitalism förs pengar ut till samhället som lån mot ränta. Men de utlånade pengarna räcker bara nätt och jämt till återbetalning av

lånens kapitaldelar inte till lånens räntedelar. Då uppstår en bristsituation av pengar eftersom pengar saknas till inbetalning av räntan. För att lösa denna bristsituation tar låntagare ofta ytterligare lån. Dessa ytterligare lån går då till tre utgiftsposter: a) betalning av tidigare tagna låns kapitaldelar,

b) betalning av tidigare tagna låns räntedelar och slutligen c) för att skapa ett till synes överskott av pengar att kunna köpa varor och tjänster och göra ytterligare investeringar i samhället. I verkligheten skapas en mer och mer fördjupad brist på pengar både i den egna privata ekonomin såväl som i samhällsekonomin. Ett pyramidspel av ständigt ökande brist på pengar skapas och som leder till en kollaps. Kollapsen är lågkonjunkturen medan högkonjunkturen är den fas där den verkliga bristen på pengar byggs upp. Från denna förklaring blir det relevant att tala om en matematisk omöjlig situation som driver ett pyramidspel. I trilogin gås dessa detaljer igenom på djupet.

Denna sålunda av flera orsaker framkallade brist på pengar i kolonierna medförde här en allt mer svårartad lågkonjunktur under perioden 1751 fram till 1773. Att det var så svårt att få tag på pengar var den främsta orsaken till att arbetslösheten och den sociala utslagningen ökade i den grad den gjorde.

Kapitalism är medvetet designad för att skapa brist på pengar i samhället

Ja, även sålunda i högkonjunkturer⁽¹⁰²⁵⁾. Det uppstår en kamp om de pengar som finns ute i samhället som att alla slåss om en kaka som är medvetet cyniskt designad att inte räcka till alla. Konsekvensen är därför att många människor lider brist på pengar samtidigt som en del tillskansar sig pengar i övermått, och ofta på de övrigas och samhällets bekostnad.

Som samhällsplanerare i ett människovänligt samhälle måste man noga se till att det inte uppstår hämmande brist på pengar i samhället. Absolut alla samhällets invånare skall ha generöst med pengar i sin plånbok så alla med lätthet kan köpa saker av varandra. Det vill säga byta varor och tjänster med varandra. Det är inte pengarna i sig som är det magiska utan det magiska är att alla människor får pengar i sin hand som likt "smörjolja" underlättar aktiviteter och företagssamhet där byten av varor och tjänster sker.

Kapitalism kan liknas vid en bil vars växellåda håller på skära ihop därför att kugghjulen blir varmare och varmare därför att det inte finns tillräckligt med smörjolja i växellådan. Till slut smälter gjutjärnet i kuggarna och växellådan brakar ihop och går sönder i en knall och ett förfärligt skramlande. Bilen vinglar till och stannar med ett ryck om du inte är snabb med kopplingen så den kan rulla utan motorkraft en bit tills den stannar något mer mjukt. När kapitalismens mycket svåra lågkonjunkturer dyker upp är det detta som händer i samhället. Den ena samhällsfunktionen efter den andra brakar samman och kollapsar. Bristen på pengar ("smörjoljan") är så stor i samhället att det börjar "gnisla" mer och mer i samhället. Det är bara förhållandevis små eller mycket små delar av samhället som har gott om pengar. Dessa delar av samhället har inte sällan ett överflöd av pengar, mer än vad de behöver, medan det övriga samhället egentligen helt onödigt bokstavligen mer och mer går på knäna. Just precis så här var det under de svåra åren i koloni efter koloni i de 13 kolonierna.

De 13 amerikanska kolonierna kom att lida av en svår brist på pengar under de svåra åren 1751-1773 när väl bristen slog till.

Det är sålunda fullt möjligt att se vari det centralbanksekonomiska systemets, d.v.s. kapitalismens, värsta avigsidor ligger: där *bristen* på pengar är ett framstegshämmande självändamål i systemet, en brist som stimulerar det som är kapitalismens livsnerv: *utlåningen av pengar mot ränta*. Samtidigt som samma utlåning mot ränta i sig accentuerar *bristen*. Det vill säga att vi här bevittnar en sann ”ond cirkel”, som obönhörligt på sikt står sönder samhällsstrukturer på den breda massans bekostnad. Denna brist kan sedan i ett system, där pengar backas upp av guld, ytterligare förvärras genom att aktörerna manipulerar guldtillgången.

Hålla efter inflation

Lika viktigt som det är att se till att det alltid finns generöst med pengar i samhället för alla samhällets invånare, måste den som har överblick över samhällsekonomin (finansministern och statsledaren) se till att det inte uppstår *inflation*. Det vill säga se till att det inte kommer ut för mycket pengar i samhället. Eller för att ta vår analogi med växellådan till hjälp igen: En växellåda som får för mycket smörjolja sprängs sönder i en eller flera sprickor som oljan rinner ut från därför att trycket blev för stort i delar av växellådan. I trilogins del II och III går jag igenom en rad speciella regler (samhällsnycklar) som jag menar att man måste följa mycket noga för att inflation inte skall uppstå i en människovänlig väl fungerande monetärt finansierad ekonomi (kapitalismens motsats). Jag betonar: Benjamin Franklin i Pennsylvania var så skicklig i rollen som en del av det som var Pennsylvanias ”finansminister” och ”statsledare” att man inte behövde ta ut några skatter samtidigt som det inte uppstod någon inflation under dessa omtalade goda år. Detta samtidigt som alla hade så generöst med pengar i sina plånböcker att det inte fanns någon social utslagning eller arbetslöshet. De förhållandevis mycket små skatter man tog ut var öronmärkta avseende utrikeshandeln.

Varför kapitalism existerar som ekonomiskt system

Det var alltså genom de två engelska lagarna 1751 respektive 1764 (The Currency Acts) som *kapitalismen* infördes i första omgången i Amerika.

Kapitalism är ett ekonomiskt system, där *brist på pengar* avsiktligt medvetet framskapas

i syfte att gynna systemets upphovsmän på den breda massans bekostnad. I min trilogi går jag i detalj igenom de fyra mål som kapitalismens upphovsmän dag ut och dag in förverkligar

med hjälp av sitt verktyg kapitalism. Dessa fyra mål⁽¹⁰³²⁾ är:

1) Att lägga *hämsko på ett lands demokratiska utveckling* i syfte att underlätta sin egen fortsatta verksamhet⁽¹⁰³³⁾.

- 2) Att göra *vinste* (1034) med hjälp av räntor genom utlåning i många olika former till samhället.
- 3) Att åstadkomma logiska förutsättningar för *stora förmögenhetsskiften* av egendom och andra förmögenhetsvärden till eget gagn (1035).
- 4) Att göra den globaliserade världsekonomin till *ett jättelikt kasin* (1036).

Här vill jag att du skall se att samhällsbrist på pengar skapar, som vi är införstådda med vid det här laget, ett behov i samhället att *låna* dylika, för att kunna realisera mänskliga projekt och drömmar. Något som i det långa loppet ensidigt gynnar långivarna och missgynnar låntagarna respektive samhället, i och med att systemet ofelbart leder till uppbyggnad av destruktiva skuldpyramider, ytterst därför att *ränta* blandas in i låneprocessen. Klarare än så kan det inte uttryckas. Kapitalismen tillåter sålunda inte att mer än några förhållandevis få får det bra i samhället. Resten är dömda till att bli förlorare därför att systemet som sådant är konstruerat på detta sätt. Det finns inte utrymme för fler än några förhållandevis få att få det riktigt bra. Kakan att dela är så liten att en hård kamp uppstår om vem som kommer att äta det på resten bekostnad. Därför är kapitalism objektivt och sakligt betraktat, ett hänsynslöst, hjärtlöst och brutalt system - förutom att det är synnerligen ineffektivt, om man vill att samhället skall göra verkliga framsteg när det gäller välfärdsbyggande: ständiga påståenden om brist på pengar skapar politiska argument för att hålla tillbaka eller montera ned uppnådd social välfärd (1037).

Den blygsamma välfärd som idag tillåts komma till uttryck, finansieras med i själva verket fullständigt onödiga skatter. Det kapitalistiska systemet *framtingar* ekonomiska och sociala kriser, som systemets arkitekter tillika verkmästare, storspindlarna (bankirernas högsta ledare), som har överblick över helhetsbilden, i varje ögonblick manipulativt hanterar i syfte att förverkliga sina fyra mål (1038). Häpnadsväckande nog är deras slutmål att bygga ett eget globalt plutokratiskt imperium, med resten av mänskligheten som ett fogligt förslavat kollektiv till deras tjänst. Detta globala plutokratiska imperium har ett namn: NWO (New World Order).

NWO (Nya Världsordningen)

Fler och fler amerikanska medborgare är idag medvetna om möjligheten av denna mycket intelligent organiserade, väl finansierad och mänskligt fientliga organisation New World Order. Mycket av vägen dit är redan avverkad medelst systematiskt genomförda omfördelningar av materiella värden, samt under det senaste halva seklet utförda nedmonteringar av uppnådd välfärd. En utbildad och apatisk allmänhet utan självförtroende är förhållandevis lätt att styra. Kapitalism som system är helt enkelt en fråga om ett jättesabotage mot mänskligheten i stort, där en liten elit, som vi nu vet vilka de är som grupp betraktade, skor sig på massornas livskvalitet. Det är den krassa och sakliga *bilden i stort* av kapitalismen. I Amerika, som kanske är den del av världen som mest har präglats av rå kapitalism, introducerades systemet första gången under åren 1751-1773. Sedan kom den amerikanska revolutionen i december

1773 och i princip under ca 9 månader lyckades kasta ut kapitalismen från de 13 amerikanska kolonierna. Men med hjälp av en hemlig mycket intelligent 7-stegsplan, som jag strax skall berätta om, lyckades storspindlarna återinföra kapitalismen i det Amerika som blev USA och det är där USA befinner sig idag.

De svåra åren 1751-1773 slog sönder det amerikanska samhället i tusen och en detaljer

Den *frihet*, som man som invandrare till Amerika så innerligt eftertraktade, började sålunda allvarligt att naggas i kanten under ”de svåra åren”. Utbredd arbetslöshet och social utslagning tärde då på sinnena, och tvånget att fjäska inför banken för att få låna pengar gjorde inte saken bättre. Ja, det senare kände man igen från hemlandet. Skatter införs, den ena efter det andra, även om det i sanningens namn inte handlade om särskilt höga skatter till att börja med som jag nämnde tidigare. Men det såg oroväckande ut, ty för nyanlända invandrare påminde det om situationen hemmavid. Var detta verkligen det förlovade landet, frågade man sig?

Politikerna motiverade införandet av skatterna med att man dels behövde pengar till provinsstyrelsernas utgifter, dels för att få råd att amortera på ”statsskulden” och betala räntor, samt för att få råd att bygga broar, vägar, kanaler etc. Kort sagt det som idag kallas statsbudgeten. Skatterna till England sågs dock inte som något stort problem. De var inte betungande. De handlade om någon eller på sin höjd några få procent av inkomsterna. Däremot upprördes man som sagt över att man inte fick representera i det engelska parlamentet, vilket omöjliggjorde påverkan av de lagar som påfördes kolonierna. Man ville ha medbestämmande, men förvägrades detta. Det fanns förvisso kolonisatörer som menade att de engelska skattelagarna var illegitima, men det skall betonas att den saken aldrig utgjorde någon verklig grund för den revolution som senare följde.

Som vi vet vid det här laget, grundades revolutionen på att man inte fick tillverka och använda egna pengar, utan pådyvlades ett ekonomiskt lånesystem

som bara innebar nackdelar⁽¹⁰³⁹⁾. Vidare att den skatt man betalade till England, skulle betalas med guld- och silvermynt, som man inte ägde, utan som man tvingades låna till mot ränta i utländska banker. En allt större avsky mot den engelska överhögheten gjorde sig gällande i de amerikanska lokalsamhällena. Dock väcktes självständighetstanken som en bred folklig kraft först ett par år efter att revolutionen hade lösts ut, alltså ganska sent. Det var den engelska kungen George III:s informella krigsförklaring, detta att stormakten England med våld och försåt försökte kväsa lydkolonierna i Amerika, som väckte vreden och frigörelsetanken. Mer om detta strax.

Men först sålunda hur kolonisatörerna upplevde ”de svåra åren” 1751 - 1773, då en kapitalistisk administrationsapparat kom att växa fram i en efter en av de 13 kolonierna. Denna kapitalistiska administrationsapparat baserades på att även de koloniala provinsstyrelserna genom de nämnda lagarna skulle tvingas grunda sina respektive ekonomier på *lån mot ränta*, vilket ledde till att de byggde upp ”statsskulder”. Sålunda i princip samma utveckling som vi ser i dagens USA. Koloniernas administrationsapparater, liksom kolonisatörerna själva, kom under perioden 1751 - 1773 de facto att bli alltmer styrda av bankväsendet, som hade sina rötter i Europa. Allt fler regler, inskränkningar och utökad byråkrati kom att styra människornas vardag. Det förlovade landet levde inte längre upp till

sitt forna rykte. De tre idealen: *mindre statsmakt, mindre skatter och mer frihet* kom alltmer i skymundan, och det allmänna samtalet i nybyggarsamhällena handlade alltmer om den *utökade* statsmakten, de *ökade* skatterna och den *beskurna* friheten, allt en följd av de två engelska lagarna år 1751 respektive 1764, embryot till hur dagens amerikanska statsmakt är uppbyggd på kapitalistisk grund.

Jämförelse med hur det har blivit i det moderna Amerika...

Denna *utökade* statsmakt, som alltså slog rot under de svåra åren i kolonierna, har med tiden utvecklat en långt gången Big Brother-mentalitet i linje med kapitalismens stora målsättningar. En mentalitet som idag är konkretiserad i den integritetskränkande lagen *Patriotic Act*, assisterad av det nationella övervakningsorganet *Homeland Security*, som i princip har förvandlat USA till ett orwellskt övervakningssamhälle, som detaljerat lagrar integritetskränkande fakta om sina medborgare vilket bland annat whistleblowern, tidigare NSA- anställd, Edward Snowden och den engelska dagstidningen *The Guardian* tydligt gjort klart för det amerikanska folket och världen i juni 2013⁽¹⁰⁴⁰⁾. Dagens USA har utvecklats till en nation som vid sina gränskontroller tar emot nyanlända besökare på flygplatser och vid andra passerkontroller med misstänksamhet, ja, oartigt, ibland till och med integritetskränkande, skulle jag vilja säga. Jag har själv mött denna påträngande oartighet och den känns otrevlig. Som besökare får man finna sig i att bli intimt utfrågad om både det ena och det andra, misstänkliggjord, och ibland kroppsundersökt inpå bara skinnet. Den officiella motiveringen har alltmer kommit att bli, att ”den som inte har något att dölja, har heller inget att frukta”. Det vill säga en statskontrollerad psykologi som bygger på att alla har något att dölja, och därför något att frukta. Finns det någon människa som inte har en eller flera personliga hemligheter, som man inte vill dela med andra? Alla har i princip ”något” att frukta. På så vis implementerar övervaknings-USA en grundatmosfär av rädsla i det amerikanska samhället, ett samhälle som i sitt ursprung och i sin grund är tvärtom, välkomnande, uppriktigt, storslaget och visionärt. Då skall man komma ihåg, att det är själva målet för den dolda makten att skapa rädsla och misstänksamhet i samhället, vilket sålunda sker under idogt omtuggande av mantrat: den som inte har något att dölja, har heller inget att frukta, vilket rättfärdigar övervakningen.

I Sverige är tendensen densamma, även om man i USA och särskilt i England, har hunnit betydligt längre på denna väg, de små stegens tyranni. Små steg, år efter år, allt enligt principen om det sluttande planets strategi. ”Man vänjer sig, även vid sådant man för bara några årtionden sedan ansåg som groteskt”, som en svensk oppositionspolitiker mot övervakningssamhället har uttryckt saken. Självklart är det allvarliga ting jag tar upp här, så allvarliga för den enskildes integritet, att jag har anledning att återkomma i trilogins del III med en särskild delanalys av saken. Det finns nämligen ett stort inslag av hjärtlöshet och psykologisk manipulation i det hela, som tillåts styra hela samhället, parallellt med att detta samhälle utsätts för umbäranden av varierande art och grad, och välfärds- och demokratinedmonteringar. Resultatet blir ett samhälle utan den naturliga livsglädje, som livet i sig är ämnat att ge alla och envar. Är det ett sådant samhälle vi vill ha, i Sverige eller annorstädes, exempelvis i Amerika? Är ett sådant samhälle *människovänligt*?

Här kan man ju invända, att vi trots allt lever i en bister verklighet med terrorism och

grov

kriminalitet, och att övervakningssamhället är en naturlig och nödvändig följd av den saken. Men stämmer verkligen detta resonemang, när man tänker efter närmare? Istället är det ju så att terrorismen och den nämnda kriminaliteten är *en följd av* i första hand materiella snedfördelningar världen

över, orsakade av en långt värre dold kriminalitet, nämligen de oegentligheter som pågått i århundraden, och som i vår tid eskalerar mot sitt slutmål, d.v.s. den organiserade högentelligenskriminalitet som är temat för denna trilogi. Här gäller det sålunda att anstränga sig för att skilja på hönan och ägget. Vill man komma till rätta med något ont, måste först själva roten till det onda identifieras. I det här fallet är detta det ekonomisk-plutokratiska system som kallas *kapitalism* som är det ondas rot. Och först när den roten är avlägsnad, kan ett verkligt människovänligt samhälle börja byggas. Sålunda bör man här ha klart för sig, att dagens moderna amerikanska statsapparat har utvecklats till något fullständigt väsensskilt jämfört med kolonisatörernas revolutionsideal: *mindre statsmakt, mindre skatter, mera frihet*. Dessa tre ideal var en hjärtesak och helt vägledande för koloniernas nybyggare under det sena 1700-talet.

Kolonisatörerna mindes hur bra man hade haft det...

Dagens amerikanska politiker tar sällan eller aldrig upp hur det har gått med dessa ideal *mindre statsmakt, mindre skatter, mera frihet*, d.v.s. hur dagens samhällssituation ser ut jämfört med revolutionsmålen, och hur det var under ”de goda åren” i de amerikanska kolonierna. I december 2012 utgjorde den federala skatten ca 15-16 procent av BNP i USA, medan skattetrycket, med delstatliga skatter inkluderade, ligger på runt 32 procent av BNP. Enligt Ellen Hodgson Brown (år 2007) i hennes bok *Bankerna och Skuldnätet* är det genomsnittliga amerikanska skattetrycket ännu högre, när samtliga skatter, d.v.s. även de indirekta, räknas in. Här bör man förstå att skatter av nämnda dignitet inte fanns ens i revoltörernas vildaste fantasi eller bland deras värsta farhågor. Den tidens förhållandervis mycket milda skattetryck var, som sagt, ingen orsak till revolutionen. Den revolutionära kraften hade i stället sin grund i att människorna for illa, p.g.a. de påtvingade välfärdsnedmonteringar som vidtogs under de svåra år som föregick revolutionsutbrottet år 1773. Samhällsförsämringar som sålunda i sin tur var en följd av överhetens påbud om en låne- och räntekonomi, i skarp kontrast till hur det hade varit dessförinnan. Kolonisatörerna mindes självklart hur det hade varit under den goda perioden 1723 - 1750. Man mindes hur bra man hade haft det. *Man hade något att jämföra med.*

I dagens USA har man inget att jämföra med. Ingen som längre minns, och inga, eller ytterst få, historieböcker som berättar sanningen. Istället mörkläggs verkliga förhållanden avsiktligt, som kan tänkas användas som jämförelse, och andra känsliga detaljer, exempelvis att kolonisatörerna ägde egna penningtillverkande maskiner, och hur ekonomiskt välmående man av den orsaken var i vissa av kolonierna, särskilt i Pennsylvania under i första hand Benjamin Franklins framsynta ledning. Här fanns en genuin vilja att bistå och ta hand om varandra, och man kunde umgås och njuta av livet tillsammans, därför att det fanns ett överflöd av pengar och förutsättningar, som räckte till alla. Kolonistyrelserna behövde inte skuldsätta sig under den här perioden. Något motsvarande ”statsskuld” fanns inte. Inga skatter

behövde tas ut från folket för ”statsbudgetens” finansiering, eftersom denna finansierades med de sedelpengar man själva tillverkade. Människor kunde i stor utsträckning förverkliga sina livsmål utan att tvingas ta lån. Ja, landet ”fyllt av mjölk och honung” tycktes här ha blivit verklighet.

Under det att revolutionen samlade kraft i mitten på 1770-talet, insåg allt fler nybyggare att det var de två lagarna från år 1751 respektive 1764, proklamerade av George II och George III, som var den egentliga orsaken till att det hade blivit sämre. Man mindes hur lätt det hade varit att få tillgång till pengar, när det var de egna politikerna som vevade fram dessa med hjälp av Benjamin Franklins omgjorda boktryckarpress. Man mindes att man lätt hade kunnat få tag på pengar genom sina politikerkontakter, även om man råkade vara enkelt klädd och oren under naglarna, d.v.s. bara sig själv, utan att behöva fjäska. Att man inte hade behövt visa upp vare sig pant eller säkerhet, om extra pengar (i realiteten lån mot förhållandevis låg ränta) behövdes. Det hade räckt med ett rejält handslag samt förtroende för varandra. I vissa fall var det pant som gällde, men det förekom inte, som nu när det hade blivit sämre, brutala utmätningar, där folk gjordes hemlösa och förlorade sitt pick och pack och ägande, om man inte omedelbart kunde betala det man var skyldig banken. Det var när kapitalismens privata banker gjorde sina utmätningar, som brutaliteten hade börjat.

Innan bankernas lånesystem hade införts...

hade kolonistytelsen (staten) alltid varit lyhörd för förhandling och uppskov, varpå lånet kunde återbetalas senare, om man satt illa till. Den tidens kolonistytelse hade nämligen ingen som helst brist på pengar, dagens till leda anförda statliga och kommunala problem, utan det var mera en etisk-moralisk fråga, att hade man beviljats ett lån, skulle lånet också återbetalas, åtminstone vid någon tidpunkt. Samtidigt fick staten genom överenskommelsen om återbetalning, en reglerventil mot inflation på plats, då man här hade en möjlighet att vid behov kunna återta pengar från samhällsmaskineriet.

Sammanfattning

Sammanfattningsvis kan man säga att människor i gemen behandlades på ett *människovänligt* sätt under ”de goda åren” i kolonierna, för att dessa sedan, när det kapitalistiska banksystemet med utlåning mot jämförelsevis högre ränta under stränga former gjorde sitt intåg i och med de efterföljande svåra åren, kom att behandlas på ett diametralt motsatt sätt. Det var då det mentala klimatet övergick till att bli hårt och kallt i kolonierna. Kolonisatörerna hade också i minne att kolonistytelserna inte hade behövt ta ut några skatter alls, eller i vissa fall på sin höjd blygsamma skatter, eftersom styrelserna generellt sett tryckte upp så mycket egna pengar som de behövde för sina utgifter. Eventuellt förekommande blygsamma skatter, i kombination återbetalningsvillkorade utlåningspengar⁽¹⁰⁴¹⁾, var den reglerventil mot inflation som provinsstyrelserna använde sig av, i de fall reglerventil över huvud taget behövdes. Det var många goda saker man kom ihåg från de goda åren, och dessa minnen diskuterades, både folk i gemen sinsemellan och mellan folk och politiker. En stämning byggdes upp, som bars av *dess* *hågkomster*, då Amerika verkligen var det förlovade landet som levde upp till de tre idealen: *mindre statsmakt, mindre skatter och mer frihet*.

Dagens moderna Tea party-rörelse i USA marknadsför kapitalism på ett mörklagt/förklätt sätt

Denna talar om ”mindre statlig styrning” och ”mindre skatter”, men inte alls på det tydliga sätt, med hänvisning till Amerikas forna revolutionsideal, som jag gör här. Dagens

konservativa Tea party-rörelse⁽¹⁰⁴²⁾ berättar inte på något vis djupgående, och absolut inte i klartext, om vad som hände samhällsekonomiskt i kolonierna under först ”de goda åren”, och sedan under de avlösande ”svåra åren” före den amerikanska revolutionen. Och inte heller vad som sedan hände i det avseendet under själva revolutionsåren, och under åren *efter* revolutionen fram till 1791, då kapitalismen ånyo till fullo kopplade sitt järngrepp om det nyfödda USA. Jag ser att den moderna Tea party-rörelsen i stället väljer att tala om mindre skatter på ett sätt som går kapitalismen till mötes. Man talar om skatter på ett sätt som indirekt stödjer centralbanksekonomiskt tänkande (mindre skatter, underförstått finansierat genom *ökad utlåning mot ränta* till såväl stat, företag, som samhällets enskilda invånare).

När jag som konstitutionell logiker hör företrädare för den moderna Tea party-rörelsen tala om mindre skatter, självklart inom ramen för Amerikas kapitalistiska system, ser jag att den logiska konsekvensen av mindre skatter (till priset av ökad utlåning) med nödvändighet kommer spela kapitalisterna i händerna, eftersom det kommer att innebära att *bristen* på pengar i samhället kommer att accentueras. Denna logiska slutsats följer av att utlåning mot ränta (kapitalismens hörnpelare) i samhället, ofelbart genererar en proportionell brist på pengar⁽¹⁰⁴³⁾. Det påståendet är ett matematiskt faktum. Tea party-rörelsen är därför att betrakta som en i grunden kapitalistisk rörelse, även om den *ger sken av* att tala revolutionärernas språk (mindre stat, mindre skatter).

Vad Tea Party-rörelsens ledare inte berättar om

Jag har aldrig hört att Tea party-rörelsen berättar för det amerikanska folket att revolutionen exploderade fram därför att det dåvarande amerikanska folket *hade fått nog av kapitalism* under de revolutionen föregående nio åren för alla de 13 kolonierna och för ytterligare ca 13 år för fyra av kolonierna. Jag hör inte att den moderna Tea party-rörelsen berättar ett ord om det gigantiska pyramidspelet och den omfattande urkundsförfälskningen som ständigt pågår inom det privata bankväsendet i USA. Man berättar heller inte hur det rent faktiskt gick till när kapitalismen infördes i Amerika, genom de två lagarna år 1751 och 1764 (The Currency Acts). I stället talar man om kapitalism som det enda och självklara alternativet, varför det lika självklart måste vara inom detta systems ramar som deras föreslagna skattesänkningar är tänkta att ske.

Men det är här det skär sig

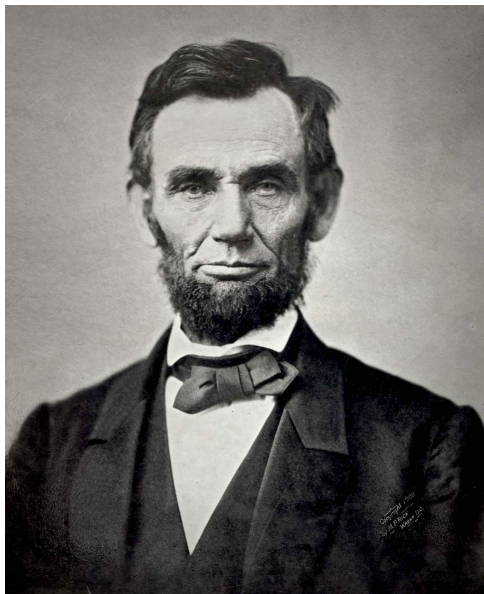
Skatter är en synnerligen viktig byggsten i kapitalismen. Det är med hjälp av skatter som den obligata återbetalningen av statsskulden och även betalningen av statsskuldens räntor är ämnad att ske allt till förmån för bankerna. Och det är med hjälp av skatter som statens omfattande utgifter, statsbudgeten, i längden skall betalas. Att då högljutt tala om *mindre skatter* inom ramen för kapitalism, måste ofrånkomligt undergräva statens möjligheter att sköta sina utgifter och uppgifter. Såvida inte... ökat statligt *låntagande* tillfälligt lappar över statens

uteblivna skatteintäkter. Vilket i förlängningen kräver *ökade skatter* för att hålla jämna steg. Därmed är det bevisat att Tea party-rörelsens idoga tal om lägre skatter inom ramen för ett kapitalistiskt system är rent nonsens, annat än möjligtvis som en tillfällighetslösning, i så fall i sin förlängning med *ökad skatt* och *ökad statsskuld* (som redan är astronomisk) som konsekvens. För det andra, som sagt, så spelar pratet om mindre skatter kapitalismen direkt i händerna.

Skatter, vare sig låga eller höga, är inte lösningen på problemet

Som Benjamin Franklin visade för drygt två och ett halvt sekel sedan, och som jag visar i denna text, är skatter, vare sig de är låga eller höga, inte lösningen på problemet, om man vill bygga välfärd. Det absolut bästa och enklaste är att skatter helt och hållet avskaffas. Men det kräver i så fall att *ett nytt ekonomiskt system* ges möjlighet att ersätta dagens utbredda ofullkomliga kapitalistiska dito.

Benjamin Franklin visade på sin tid vägen, medan president Abraham Lincoln sedan förfinade Franklins modell genom att avskaffa dennes låtsasskuldsedlar till förmån för *fiat-pengar* (sedelpengar utan gulduppbackning, där sedlarna var i lag reglerat betalningsmedel, på engelska *legal tender*, som enbart byggde på *förtroende*).

Abraham Lincoln

På så sätt slapp Lincoln den dyrbara och skapande av brist på pengar i samhället farliga gulduppbackningen som de privata bankerna manipulativt ägnade sig åt. Sedelpengarna som Lincoln förde ut i samhället blev en slags handelsvara som man bytte mot varor och tjänster i byteshandel. Djupast sett är det nämligen byten i enlighet med byteshandel som sker när pengar är involverade vilket jag reder ut logiskt i trilogin. Detta var den geniala kontentan i Lincolns *Legal Tender Act* år 1862). Däremot är det oklart om Lincoln ”gick hela vägen”, d.v.s. om hans statligt tillverkade dollarsedlar även *ägarskapsreglerades*, som initialt statens *egendom*, vilket är ett tvingande kriterium när det gäller *äkta fiat-pengar*. Lincolns

”ofinansierade” sedlar (i den bemärkelsen att de enbart byggde på förtroende) fördes ut i samhället som en bytesvara, i enlighet med de fyra regler (metoder) som Benjamin Franklin som föregångare hade använt sig av⁽¹⁰⁴⁴⁾. I trilogins tredje och sista del vidareutvecklar jag själv som ett förslag, byggt på matematisk-logisk grund, Lincolns ekonomiska system till att omfatta moderna krav. Mitt förslag gör systemet mera effektivt och smidigt, samtidigt som principen med *äkta fiat- pengar* införs, och begreppet "människovänlighet", det vill säga en allmän filantropisk, humanitär inställning och syn på livet, som behöver definieras och regleras konstitutionellt. och begreppet *människovänlighet* definieras och regleras konstitutionellt. Syftet är att alla samhällets invånare skall få det mycket bra. Inte bara några förhållandevis få på ofta de övrigas bekostnad som gäller idag. En styrka med detta förslag är att det erbjuder *ett mycket starkt skydd mot inflation*.

Verklighetens Tea party i Bostons hamn den 16 december 1773

Koloniernas nybyggare insåg att lösningen på det låneelände mot ränta, inklusive det bankberoende, som hade införts i och med lagarna år 1751 och 1764, låg i att resolut ta bort det lån och den bom som det engelska parlamentet hade satt för kolonisternas egna penningtillverkande maskiner (sedeltryckpressarna). Till att börja med vågade man inte fullt ut skrida till verket, det varierade från koloni till koloni, utan man nöjde sig med att diskutera det hela. Samtidigt försämrades saker och ting under de första nio månaderna av 1774, vilket lämpligen kan jämföras med vad som pågår i dagens USA, där banker lägger beslag på människors hus och hem. Eller med det som i juni 2011 hände i Wisconsin, där guvernören i samarbete med ett antal delstatspolitiker kuppstat genomförde stora ekonomiska försämringar för bland annat de offentligt anställda i denna delstat (kraftiga nedskärningar i pensionssystemet och sjukförsäkringen, samt att de anställdas rätt att förhandla kollektivt om löner och förmåner togs bort). Ett ytterligare exempel är den drastiska åtgärden år 2013 att amerikanska staten helt plötsligt genom sin försvarsminister låter meddela det impopulära beslutet att ca 600 000 civilanställda inom USA:s försvar under 11 dagar blir utan lön därför att staten måste spara pengar. Att det tyvärr råder brist på pengar.

Dessa aktuella händelser påminner starkt om det som upprepat hände under den prerevolutionära tiden och under de första ca nio månaderna av revolutionen i kolonierna: helt onödiga socio-ekonomiska försämringar på löpande band. Händelsen i Bostons hamn den 16 december 1773⁽¹⁰⁴⁵⁾, som kommit att symbolisera upptakten till revolutionen, d.v.s. då en grupp om ca 50 uppretade nybyggare, en del utklädda till mohawk-indianer, antrade tre brittiska tehandelsfartyg, och i protest mot engelska skattepålagor (bland annat på te), vräkte en stor mängd lådor med te över bord, var egentligen bara droppen som fick bägaren att rinna över. Teskatten i sig var inte särskilt provocerande, även om den stack folk principiellt i ögonen. Plötsligt var revolutionen ett faktum i kolonierna. Här förlöstes plötsligt en kolossal kraft, till vilken hörde att alla de 13 kolonierna satte igång sina avsomnade gamla sedelpressar igen och återupptog tillverkningen av egna sedelpengar i full skala, den här gången utan att fråga England om lov. (Liksom innan de förhatliga engelska lagarna tillkom, tillverkade man även nu sedelpengarna som fiat- pengar i inskränkt bemärkelse, d.v.s. utan gulduppbackning, men som lagligt betalningsmedel, och fortfarande, och detta är viktigt att du som läsare förstår detta och som förklarar i detalj längre ner, som "*låtsasskuldssedlar*"⁽¹⁰⁴⁶⁾) för ett låtsaslån av folket. Åter hade kolonisatörerna tagit makten över de penningtillverkande maskinerna, och tillverkade sina

egna sedelpengar. Eftersom varje sedelpress i princip redan stod på plats, förberedd att sparkas igång, gick det hela snabbt. Allt man behövde göra var bara sätta i nya sedelplåtar, eller använda de gamla, om dessa fanns kvar, och sätta igång veven.

Den historiska bakgrunden till ”låtsasskuldsedlarna” i de 13 nordamerikanska kolonierna

En rad länder var med och koloniserade den amerikanska kontinenten: England, Frankrike, Spanien, Portugal, Nederländerna, Tyskland, Ryssland, Skottland, Danmark, Sverige, Kurland. När Nordamerika koloniserades av bland annat England med början under 1500-talet, förde den tidens engelska kolonisatörer med sig det ekonomiska system som vid den tidpunkten användes i stor samhällsskala i England, nämligen det engelska *tallysystemet*. Kapitalismen var då långt ifrån införd i England, även om det fanns, som vi vet, bakgrundskrafter redan på den här tiden i samhället som målmedvetet och långsiktigt planerade för en typ av samhällsekonomi som skulle tjäna penningutlånare, dvs kapitalismen. Kapitalismen kom att gradvis införas i England med början på 1640-talet. De här historiska omständigheterna, med å ena sidan ekonomiskt dramatiska och samhällsförändrande händelser i moderlandet och å andra sidan på grund av de stora avstånden betydligt lugnare ekonomiska omständigheter i de engelska kolonierna på andra sidan Atlanten, gjorde att de engelsk-amerikanska kolonierna långt in på 1600-talet ur ekonomisk synvinkel mer eller mindre levde sitt eget liv. Vad gäller den kapitalistiska utvecklingen i England, fick bankirmakten under de första årtiondena efter 1640-talet, visar ekonomisk historia, gå försiktigt eller mycket försiktigt fram i införandet av kapitalism, därför att det engelska folket var djupt rotat (läs: konservativt) i sitt gamla tallysystem från 1100-talet. Först efter 46 år (år 1694) kom den engelska centralbanken (Bank of England) på plats. Först långt in på 1800-talet (på 1850-talet) var de sista resterna av det gamla tallysystemet med dess tallystavar av trä som pengar utan gulduppbackning helt avvecklat. Först därmed var kapitalismen till 100 procent införd som allmängiltigt ekonomiskt system i England. Idag talar man inte längre i engelsk skolundervisning särskilt mycket om det ca 540 år långa ekonomiska experimentet med tallysystemet. Man berättar inte hur fantastiskt blomstrande och välmående England var under kung Henry I på 1100-talet, åtminstone relativt sett. Man berättar inte hur män och kvinnor i England under kung Henry I bara behövde arbeta ca halva året för att få försörjningen tryggad. Att resten av året, ca sex månader, var man fria att göra vad man ville så länge man inte skadade andra eller nationen. Människor var fria att kunna ägna sig åt sina favoritsysselsättningar och många människor blev harmoniska och samhället mådde förhållandevis bra. Men vad var egentligen tallysystemet för slags uppfinning? Här måste man förstå att det vi kallar ”pengar”, kan definieras och därmed beskrivas på olika sätt beroende på vilket ekonomiskt system man använder sig av. Först ett sanningscitat: ”Vad som helst kan användas som pengar, bara människor är överens om att det har ett värde.” Eftersom *det kapitalistiska systemet* bygger på ”skuld” (lån mot ränta), är det lätt att härleda att pengar i detta system är en form av ”skuldbervis”. Sedeln vi håller i handen säger oss att staten som utfärdat sedeln ”står i skuld till sedelinnehavaren” med det belopp som sedeln valör ger uttryck för, antingen i form av guld, om det kapitalistiska systemet tillämpar guldmyntfot, eller i form av ”luft” om det är fiat-pengar, som i dagens USA. I båda dessa exempel är statens utgivna pengar skuldbervis. Men pengar behöver inte alltid vara skuldbervis. Pengar kan *i ett annat*

ekonomiskt system istället betraktas som ”en handelsvara” bland andra handelsvaror. Så förhåller det sig i det system som kung Henry I införde i England tidigt på 1100-talet.

I tallysystemet...

är begreppet ”universalbytesvara” ett annat ord för pengar. Så här fungerar det strikt logiskt: Innan pengar var uppfunnet, bytte människor varor och tjänster med varandra i ren byteshandel. Det innebar att de som bytte med varandra, bytte dels 1) ägarskap, dels 2) värden. I förhandling med varandra kom man överens om att ”det jag äger och som du vill ha skall uppfattas ha ett värde som motsvarar värdet på det du äger och som jag vill ha”, och så gjorde man bytet med varandra. Man växlade ägarskap och kom överens om lika värden. När väl varorna och tjänsterna var bytta var byteshandeln avslutad. Man stod inte i skuld till varandra efter att ha utväxlat ägarskap och värde, utan då var affären klar och avslutad. Några skuldsedlar existerade inte på det här stadiet, eftersom begreppet skuld inte behövdes blandas in i den just beskrivna *fundamentala* bytesprincipen. Naturligtvis kunde man i ett senare skede låna av och stå i skuld till varandra, men då talar vi om en annan form av affärsprocess, nämligen *lån* respektive återgåldande av lånad vara och tjänst, och inte om grundläggande byteshandel, som innebär – observera – genomfört och avslutat byte av ägarskap och överenskommelse om lika värden.

Svårigheten med byteshandel innan pengar var uppfunnet...

var att personer som handlade med varandra *nödvändigtvis* behövde varor och tjänster som gick att byta. Om en person ville byta till sig fårskinn av en annan person och bara kunde erbjuda exempelvis fisk och nötter i utbyte, samtidigt som innehavaren av det eftertraktade fårskinnet endast ville ha hjortkött, så blev det inget byte, därför att bytesvarorna inte matchade varandra. *Pengar som idé infördes för att skapa en lösning på matchningsproblemet.* Och det är här som ursprungsidén med pengar kommer in i bilden, som jag ser det, nämligen att pengar är uppfinning av att vara *en allmängiltig* bytesvara (en universalbytesvara) *som alltid är attraktiv för motparten i byteshandel* definierad som genomfört och avslutat byte av ägarskap och överenskommelse om lika värden. Pengar som *skuldbevis* (kapitalismens definition av pengar) är en långt senare uppfinning. Med pengar som universalbytesvara löstes matchningsproblemet. Det vill säga pengar infördes från allra första början som *en ny typ av handelsvara* med den egenskapen att den kunde användas som bytesobjekt mot *samtliga* andra varor och tjänster som förekommer i byteshandel – och läs också detta noga – i detta fundamentala skede *utan att någon skuld behövde uppstå eller att man behövde införa ”skuldsedlar” (bevis på skuld) i sammanhanget.* Den idémässiga konstruktionen med en universalbytesvara innebar naturligtvis ett enormt framsteg i mänsklighetens civilisationsutveckling, eftersom byteshandel utan att blanda in skuld plötsligt underlättades kolossalt. Mängder med byten av varor och tjänster kunde nu genomföras betydligt smidigare därför att universalbytesvaran pengar fungerade som en smörjolja som underlättade byten i byteshandel.

Nästa problem att lösa...

var vilken form pengar skall ha. Skulle pengar vara lätta och smidiga att bära med sig, eller måste de vara otympliga och skrymmande? Det historiska facit visar att pengar haft alla möjliga former alltifrån det otympliga och skrymmande till det smidiga och lätthanterliga. En utveckling

som gått via exempelvis stora otympliga metallstycken till mer hanterbara mynt, trästavar och senare sedlar (papperslappar med text eller trycksvärta på), och i modern tid elektroniska pengar i digital form i datornätverk.

Bokmalen prins Henry

Kung Henry I kröntes som kung av England år 1100. Som prins gjorde sig Henry kände som en mycket vetgirig person som studerade alla möjliga ämnesområden. Det i en tid då analfabetism var vida utbredd i både England och andra länder. Bland annat bör det ha varit så att prins Henry kom över litteratur som berättade om pengar i ännu äldre tider och/eller hur vissa bönder i England redan hade löst problemet när det gällde att använda universalbytesvaran pengar. Intelligent som prins Henry bevisligen var, lyckades han lösa ett mycket avancerat problem som har med samhällets val av ekonomiskt system att göra.

Kärnproblemet...

är nämligen hur man skall kunna introducera universalbytesvaran pengar utan att behöva blanda in begreppet *skuld* i stor samhällsskala, så att människor som är vana att byta varor och tjänster med varandra fortsätter med det enkla, att byta 1) ägarskap och 2) värden med varandra, utan att samtidig sätta sig i skuld. Samtidigt som också universalbytesvaran pengar tillåts komma in i bilden i stor samhällsskala. Prins Henry kom fram till, visar det historiska facit i form av kungliga dekret (kungörelser), att det var han och ingen annan i England som skulle ha makten att tillverka universalbytesvaran pengar, och att det var bara var han som kung som skulle vara den allra första, dvs initiala, ägaren till de pengar som tillverkades. Därmed undvek Henry både penningförfalskning och inflation. Han ensam fick helhetsöversikten och kontrollen över flödet av pengar (tallystavar), hur de tillverkades och fördes ut i det engelska samhället. Viktigt var nämligen att det varken blev för lite eller för mycket pengar (tallystavar) som kom ut. Henry kom också fram till, att av helt avgörande betydelse var att pengarna inte skulle ha något annat bakomliggande värde än *det kungliga påbudet*, att kungen genom lag bestämde, att pengar skulle ha ett visst angivet värde, och så var det inget mer med den saken.

En detalj av monumental betydelse

Detta var en detalj av monumental betydelse därför att det innebar att universalbytesvaran pengar därmed kunde tillverkas i princip i vilket material som helst, och ändå garanterat, genom kungens lag, ha det värde som kungen påbjöd. Därefter skapades pengarna (tallystavarna) i *olika valörer* genom att man ristade in olikformade skårar och hack i tallystavarna. Samtidigt löste Henry ytterligare ett delproblem: England skulle naturligtvis ha ett jättelikt behov av pengar (universalbytesvaran). Det handlade om en enorm process att föra ut tallystavar till det engelska samhället, dvs att så många invånare som möjligt i en samtidighet fick tillgång till den fördel som universalbytesvaran innebar. Jättelika mängder (summor) av universalbytesvaran pengar i form av tallystavar behövdes sålunda tillverkas. Genom att välja engelska träslag, som dessutom var lätt att klyva på längden, från de engelska skogarna som material, garanterade Henry att det alltid skulle finnas riklig tillgång på pengar i nationen, eftersom det bara var att beordra fällning av så och så många träd för att tillverka de nya pengar som eventuellt behövdes. Därmed garanterades att det aldrig skulle behöva råda någon brist på pengar i det engelska

samhället.

En människovänligt inställd blivande regent

Henry I ville sålunda England och det engelska folket väl. Han ville att folket skulle ha det bra och att England som nation skulle blomstra på tusen och ett sätt, vilket man inte nödvändigtvis kan säga om alla de 27 efterföljarna till honom som också praktiserade tallysystemet under de ca 540 år som det var i bruk. Med mycket varierande kompetens och människovänlighet, visar nämligen det historiska facit, att de efterföljande 27 regenterna fortsatte att mer eller mindre använda sig av kung Henrys introducerade tallysystem, samtidigt som de började ta ut helt onödiga skatter och började skuldsätta sig mot ränta (statsskuld). Det ursprungliga tallysystemet började därmed successivt att degenerera i riktning mot kapitalism. När sedan kapitalismen infördes i England från och med 1640-talet via en statskupp, visar det historiska facit att kapitalismens företrädare inte som kung Henry hade siktet inställt på människovänlighet eller detta att få samhället att blomstra på tusen och ett sätt. Jag menar att det nu är mycket viktigt att ni som är historiker verkligen letar fram historiska dokument som berättar om hur det förhöll sig i England under kung Henry I:s regeringstid, så att omvärlden förstår detta viktiga, att kung Henrys tallystavar var en universalbytesvara *som inte baserades på skuld och skuldbrev*. Redan från start år 1100 när Henry blev kung påbörjades introduktionen av tallystavar, samtidigt som kung Henry förbjöd ränteprincipen, därför att han redan som prins med egna ögon hade sett vilket elände utlåning mot ränta för med sig i ett samhälle (The Ursury Law). Också detta en mycket viktig detalj som jag utreder på djupet i trilogins del II.

Enligt vilka regler (metoder) fördes tallystavarna ut i det engelska samhället?

När jag tidigare beskriver Benjamin Franklins fyra regler (metoder) för utförsel av pengar till samhället i de amerikanska kolonierna, bör man förstå att Franklin naturligtvis inte är den första personen i mänsklighetens civilisationsutveckling som förde ut pengar enligt just dessa fyra regler. Jag menar att det finns skäl att misstänka att Kung Henry I använde sig av liknande regler och att Franklin kanske helt enkelt läste om det engelska tallysystemet i någon bok och mer eller mindre härmade detta systems sätt att fungera. Det blir en uppgift för er historiker att leta fram exakta detaljfakta kring detta.

Tallystavarna var alltså inte ”skuldsedlar”

Här vill jag att du som läsare skall förstå att det *inte* var några slags skuldsedlar som kung Henry I förde ut som pengar i England i form av tallystavarna (även om tallystavar kan ha använts som ”kvitton” eller ”skuldsedlar” på andra håll i affärssammanhang), utan här handlade det om att de fungerade som en *universalbytesvara* definierad av ägarskap och värde. Konsekvensen, och läs också detta noga, blev att begreppet ”statsskuld” aldrig uppstod, eller ens behövde skapas i England under kung Henry I:s tid. Allt kungen behövde se till var att det skapades varor och tjänster i det engelska samhället som han kunde använda även i utrikeshandeln som bytesobjekt för att England skulle få in det landet saknade och behövde. Kung Henry gjorde sig sålunda oberoende av pengar (intäkter) från det engelska folket och från alla andra instanser. Han behövde varken låna några pengar eller tänka på att ta ut skatter i någon större omfattning, eftersom han, genom att själv välja ekonomiskt system, med ens gjorde sig stormrik i och med

att han, bara han, tog makten över Englands penningtillverkning. Detta var i en tid då kapitalismen, dvs den tidens penningutlånare, gjorde försök att lägga England under sig. Kung Henry, kan man säga, förbjöd kapitalismen i England, därför att han förstod att kapitalism bara förde med sig elände och bedrävelse för folket, medan det är en liten elit som gynnas i ett kapitalistiskt system.

Detta med kung Henrys val av ekonomiskt system är en känslig historisk detalj som berör två stora religioner och som många historieböcker just nu sopar under mattan. Här kan det vara på sin plats att påminna om att såväl kristendomens Bibel som islams Koran uttryckligen varnar för att bygga samhällen med ränta som grund, dvs den princip som är själva hörnstenen i kapitalism. Kung Henry var den enda regent i det dåvarande Europa som hörsammade detta förbud och genom lag förbjöd kapitalism (penningutlåning mot ränta) i sitt land. Det historiska facit visar att den romersk katolska kyrkan, som mer än någon annan under denna tid var Bibelns officiella väktare och förkunnare, och som var en mycket stark maktfaktor i det dåvarande Europa, valde att *inte* följa denna Bibelns varning för utlåning mot ränta (penningutlånarnas själva livsnerv). Det vill alltså säga att den romersk katolska kyrkan valde att *se mellan fingrarna* med den känsliga ränteprincipen. Koranens väktare och förkunnare däremot valde på 1100-talet att hålla sina länder fria från penningutlåning mot ränta (penningutlånarna). Man följde således Koranen till punkt och pricka när det gällde ränta. Just dessa detaljer, som är synnerligen känsliga, är såväl engelska som amerikanska skolböcker i historia mycket sparsamma med att berätta, eller berättar inte alls om. Idag är situationen annorlunda. Idag tillämpar en lång rad muslimska länder penningutlåning mot vad som de facto måste beskrivas som ränta, även om man fortfarande undviker att använda själva ordet, och istället kallar räntan för ”avgifter” av olika slag. Men det är bara en yttre skönmålning. I verkligheten handlar det om kapitalism i form av så kallad centralbanksekonomi. I trilogin gör jag en analys av den exakta strikt logiska-matematiska grunden för Bibelns och Koranens tydliga varningar mot ränta: ett samhälle som väljer att tillämpa utlåning mot ränta som ekonomisk hörnsten (som huvudmetod att föra ut pengar i samhället) kommer ofelbart att börja degenerera i ett gigantiskt pyramidspel (ett ponzi-spel). Detta som sagt grundat på ren logik och matematik. När sedan pyramidspelet till slut kollapsar, skapas social utslagning och ett utbrett ekonomiskt elände för gradvis en majoritet av befolkningen. Det är så lågkonjunkturer ger sig till känna i det kapitalistiska systemet. Högkonjunkturen är själva uppbyggnadsfasen av pyramidspelet i form av spekulationsbubblor med hjälp av lån mot ränta. När bubblorna sedan spricker kallas det att lågkonjunkturen slår till, varvid gigantiska summor lånade pengar då plötsligt inte längre kan betalas tillbaka.

Hörnstenen i kung Henry I:s tallysystem var...

sålunda att den regent som använder sig av tallysystemet blir både stormrik och skuldfri i och med att han börjar använda systemet, samtidigt som folket ges möjlighet att få det utomordentligt bra med ett häpnadsväckande välstånd. Ingen dålig kombination! Om kung Henry tog ut skatter, så skedde sådana skatteuttag inte för att statskassan tvunget behövde få in pengar till sina löpande utgifter, utan för att *balansera inflationstendenser*, en uppgift som den historiska forskningen nu får bekräfta. Skatter som sålunda hade funktionen att vara en

reglerventil att hålla efter inflation. Vad gällde kungens och hovets egna omkostnader (uppförandet av byggnadsverk, tjänstefolk, livsmedel, djurhållning etc, som säkert kostade mycket pengar) kunde dessa också lätt betalas med de egenproducerade pengarna. Alla dessa omkostnader engagerade naturligtvis förmodligen tusentals människor i samhället: slott, borgar och skyddande stadsmurar skulle exempelvis byggas, och lönebetalningar för allt detta med tallypengar var ett sätt att få ut tallystavarna i det engelska samhället och att få tallysystemet att fungera praktiskt. Kanske är grundprincipen för tallysystemet något för moderna statsledare att begrunda och ta efter. Det är nämligen en enorm skillnad mellan att behöva ta ut skatter för att finansiera offentliga utgifter och att använda skatter som en liten reglerventil mot inflation. En reglerventil som man dessutom kanske aldrig eller mycket sällan ens behöver använda sig av.

För tydlighetens skull...

skall jag också nämna några ord om vad som händer om man byter ut ovannämnda fundament (ett fundament i ett sammanhang kallas axiom inom konstitutionell logik), dvs pengar som universalbytesvara, mot dess motsats. Det vill säga om ledaren/ledarna för samhället väljer att introducera ett ekonomiskt system, där staten (folkets förlängda arm) i princip tvingas till fattigdom och ständigt brist på pengar och i värsta fall konkursmässighet (jämför dagens Grekland). Ett sådant ekonomiskt system är inte alls svårt att designa logiskt. Vad man i så fall behöver tänka på är att tvinga staten *att försätta sig i skuld* genom att frånta staten möjligheten (privilegiet) att använda egna penningtillverkande maskiner. Det är alltså i ett sådant samhälle som pengar strikt logiskt kommer att anta karaktären av skuldsedlar, eftersom staten då tvingas att låna sina pengar istället för att själv tillverka dem. Begreppet skuld får här helt enkelt större plats än begreppet universalbytesvara i en allmän byteshandel. ”Pengar som skuldsedlar” är i sig beviset för att pengarna som det handlar om förs ut i samhället genom skuldsättning, där själva skuldsedeln är beviset på skapad skuld.

Ett exempel hämtat från verkligheten som ger belägg för ovanstående: I december 1977 publicerade Federal Reserve Bank i New York en informationsskrift riktad till allmänheten. Syftet var att förklara Federal Reserve-systemet. Informationsskriften förklarade noggrant hur pengar tillverkas (hur de skapas ur tomma luften) i enlighet med följande ord direkt hämtade ur nämnda information:

”...Affärsbanker tillverkar checkbokspengar (pengar på en kunds checkkonto) varje gång som de beviljar ett lån helt enkelt genom att addera nya depositionsdollar (insättningsdollar) till konton i bankens bokföring i utbyte mot låntagarens skuldsedel...Banker tillverkar pengar genom att monetarisera företags och privatpersoners skulder. Det betyder att de tillverkar penningssummor motsvarande värdet av låntagarnas skuldsedlar...”

På engelska:

”...Commercial banks create checkbook money whenever they grant a loan simply by adding new deposit dollars to accounts on their books in exchange for a borrower's IOU... Banks create money by monetizing the private debts of businesses and individuals. That is they create amounts of money against the value of those IOUs...”

En stat (folkets förlängda arm) med ett dylikt kapitalistiskt ekonomiskt system blir då logiskt sett *tvingad* att ta ut skatter av folket! Statsmakten i denna nation, som ju ska tjäna folket och skapa så stor välfärd för som möjligt, tvingas i detta system att "terrorisera" folket med egentligen helt onödiga skatter för att få in pengar till statens alla utgifter. Utgifter som bland annat innebär påtvingade amorteringar och räntor på alla de lån som staten tvingats ta för att klara statsutgifterna (de offentliga utgifterna). I ett sådant samhälle blir livet gradvis mer eller mindre ett helvete för stora eller mycket stora grupper av invånarna, därför att de ständigt lider brist på pengar, samtidigt som staten i sig själv också har ständigt brist på pengar. "Den som är satt i skuld är ofri" som talesättet lyder. En sådan typ av statssystem finns redan visar vår nuvarande verklighet, genom att det i samhällets bakgrund finns en hemlig insynsskyddad grupp privatpersoner som, när det gäller så kallade "demokratier", är samhällets egentliga ledare till skillnad från de ledare som är folkvalda. Det är dessa verkliga men dolda makthavare, som ytterst få vet vilka de är, som har makten över samhällets penningtillverkande maskiner. Denna lilla hemliga grupp privatpersoner tar sig alltså självsvåldigt makten över såväl staten (folkets förlängda arm) som över samhället i stort (folket), genom att med *sin makt* tvinga samhället att acceptera att pengar i huvudsak endast skall föras ut i detta samhälle i enlighet med huvudregeln lån mot ränta. I ett sådant samhälle bygger man således in att *skuldsättning* skall vara den metod som pengar ska föras ut med hjälp av till samhället. Skulden skall dessutom betalas tillbaka med ett påslag av ränta, så att det garanterat så småningom uppstår en samhällsbrist på pengar i enlighet med de ofrånkomliga reglerna för ett pyramidspel (se analys längre fram i texten). I ett sådant samhälle går fler och fler människor och samtidigt staten (folkets förlängda arm) gradvis alltmera på knäna, samtidigt som politikerna säger att eftersom vi har brist på pengar, kan vi tyvärr inte genomföra alla de människo- och samhällsvänliga reformer som vi skulle vilja. I det läget skapas ett enastående samhällshyckleri därför att man inte berättar att den logiska grundläggande designen för samhällsekonomin är en avsiktlig brist på pengar i stället för generös tillgång, detta får att ge näring åt "låneekonomin". Politikerna säger att vi kan inte trolle med knäna, varpå folket tror på politikernas ord, samtidigt som folket sålunda inte förstår att den egentligen makten i samhället ligger hos den hemliga insynsskyddade lilla gruppen privatpersoner som har den yttersta kontrollen (makten) över samhällets penningtillverkande maskiner. En liten grupp personer som inte vill samhället och folket bästa, utan bara sitt eget. Ett exempel på en sådant ekonomiskt system är kapitalismen.

Kapitalism är ett tema som kan ha många variationer

Kapitalism kan sedan byggas i olika varianter, om man har sådana ambitioner. Just nu håller en finansiellt mycket stark grupp privatpersoner i England på att bygga en speciell variant av kapitalismen som heter *Positive Money*. På min webbsida www.organiskekonomi.se gör jag en ingående analys av Positive Money, som visar sig vara *en ännu mer samhällsdestruktiv* variant av kapitalism än den nuvarande kapitalismen i världen är. Dock inte till att börja med, då en fantastisk men bedräglig högkonjunktur kommer att bli fallet. Men sedan, när en oundviklig lågkonjunktur slår till med ett ekonomiskt och socialt helvete som kommer att få 1930-talsdepressionen och 2008 års nästan globala finanskris att framstå som småpotatis. Mer om detta på min webbsida. Här tar vi kontakt med det engelska talldsystemet igen och 1100-talet.

Kung Henry I:s genidrag...

var att se till att en stor del av den dåvarande engelska befolkningen fick gott om pengar (tallystavar) att röra sig med, vilket inte kostade kungen något utöver att fälla träd och tillverka tallystavar. Henry insåg sålunda att ett samhälle börjar blomstra i tusen och en detaljer när en stor eller mycket stor del av befolkningen har råd, dvs har pengar, att kunna byta varor och tjänster med varandra. Kungen insåg att pengar bara är en smörjolja som sätter fart på människors aktiviteter (aktiverar samhällets urkraft), med följd att samhället på allvar ”kommer igång” i och med att alla har pengar på fickan.

Historieböckerna igen

En rad engelska historieböcker är mycket sparsamma med att berätta eller berättar inte alls (antagligen på order från högre ort) om de dramatiska händelser på 1640-talet som var startskottet för införandet av kapitalism i England, nämligen statskuppen och halshuggning av den dåvarande engelska kungen Karl I. Man berättar om dessa händelser som om de innebar något gott för England och det engelska folket, när sanningen är att kapitalismen som sedan gradvis infördes mer och mer kom att slå sönder England både ekonomiskt och socialt. Bankirmakten som då tog makten såg till att steg för steg skapa ett i stora delar mutat och korrumperat engelskt parlament och ett följsamt engelskt kungahus, där båda dessa instanser var tillräckligt lyhörda för bankirernas önskemål och direktiv, det vill säga för den lilla hemliga och insynsskyddade gruppen privatpersoner i bakgrunden som hade makten över samhällets penningtillverkande maskiner. Min text visar att också att Amerika i förlängningen har påtvingats kapitalismen. Påtvingandet har skett i enlighet med *en hemlig 7-stegsplan*.

Jag berättar ovanstående känsliga detaljer...

eftersom det för de tidiga engelska kolonisatörerna i Amerika var *naturligt* att handskas med pengar i enlighet med det system man var vana vid hemifrån, dvs i England. Det var djupt rotade erfarenheter som man hade med sig beträffande det engelska tallysystemet. I slutet av 1600-talet började kapitalismens förändringsarbete i moderlandet England även att nå de 13 engelska kolonierna i Nordamerika. Kolonisatörerna insåg i det läget att man inte längre öppet kunde använda sig av kung Henry I:s tallysystem, eftersom det hade varit att utmana bankirmakten och den vid det här laget lydiga (läs: mutade och korrumperade) engelska kronan, liksom det åtminstone delvis mutade och korrumperade engelska parlamentet. Kolonisatörernas ledare i Massachusetts arbetade i det läget fram en alldeles speciell lösning som man hoppades skulle blidka bankirmakten i England, eftersom lösningen åtminstone på ytan hade sken av att vara kapitalistisk, och att bankirmakten därmed skulle låta de 13 kolonierna få ha kvar sitt väl fungerande om än maskerade tallysystem. Också här väljer en lång rad såväl engelska som amerikanska historieböcker att inte berätta på ett begripligt och tydligt sätt hur denna lösning såg ut. Nämnade historieböcker påstår nämligen felaktigt att de 13 nordamerikanska kolonierna använde sig av *skuldsedlar* som papperspengar i stor samhällsskala. Men så var det inte alls. Istället använde man sig av papperspengar i enlighet med kung Henrys modell, dvs där pengarna var en ”*universalbytesvara*” helt i likhet med tallystavarna i England. Jag förtydligar här detta med hänvisning till tidigare genomgångna detaljer: Pengar på den här tiden i kolonierna, med

början i Massachusetts under 1690-talet (i detta fall papperspengar i stället för trästavar), användes enligt ursprungsidén för pengar, dvs den idé där pengar är en allmängiltig bytesvara (universalbytesvara) *som alltid är attraktiv för motparten i en byteshandel* definierad som genomfört och avslutat byte av ägarskap i en överenskommelse om lika värden. För de 13 kolonistyrelserna var det viktiga att denna universalbytesvara fanns tillgänglig i så stor mängd som möjligt, helst obegränsat. Det var därför man valde *papper* (som var lättare att hantera än trästavar) som material för sina tallypengar. I likhet med kung Henry, betydde detta att de 13 kolonistyrelserna gjorde sig oberoende av intäkter av pengar från folket. Styrelserna behövde inte heller låna några pengar till "statsbudgeten". Styrelserna behövde knappast inte ta ut några skatter alls, eftersom de blev "stormrika" i och med att de tog makten över penningtillverkningen. De små skatter som man i praktiken tog ut fungerade som en reglerventil mot inflation och/eller för att balansera utrikeshandeln. Även en viss förhållandevis låg ränta förekom på vissa av de särskilda investeringslån som kolonistyrelserna gav till vissa människor i befolkningen med särskilda behov (t.ex. till entreprenörer). Detaljerna kring dessa små skatter och räntor kunde se lite olika ut beroende på vilken koloni det gällde. Men grundprincipen var densamma i alla kolonierna: att det ekonomiska systemet handlade om ett maskerat tallysystem.

Detaljer i koloniernas ekonomiska system

Här gäller det att förstå att det med tiden kom att finnas *två typer* av pengar i omlopp i kolonisamhället (även om båda typerna hade samma utseende, därför att de framställdes med samma sedelpressar). Båda typerna var "tallypengar", därför att de var "låtsaskuldsedlar". Den första typen av pengar som cirkulerade i de 13 kolonierna var sålunda lån som provinsstyrelserna hade beviljat de delar av befolkningen som hade särskilda investeringsbehov (investeringslån). Som alltid i samband med lån av pengar, var dessa låntagare (investerarna) tvungna att skriva på ett skulderkännande, dvs skuldbewis, men dessa skuldbewis gömde kolonistyrelserna undan i säkert förvar, varför inga riktiga skuldsedlar kom till användning som pengar ute i samhället. Detta är viktigt att förstå. Istället vevade provinsstyrelserna med sina sedelmaskiner fram helt *nya* sedelpengar av typen "universalbytesvara" (tallypengar) som utlåningspengar till investerarna, sedlar som man utåt (inför Englands myndighetspersoner) *låtsades* var de inlåsta skuldsedlarna i samband med investeringslånen. Detta var den ena typen av tallypengar i omlopp, som alltså kan sägas ha varit *låtsasskuldsedlar*, trots att de i själva verket var av typen universalbytesvara. *En korrekt historieskrivning* är därför att de 13 kolonierna, den ena kolonin efter den andra på det beskrivna sättet, med början i Massachusetts 1690, började använda sig av cirkulerande sedelpengar i samhället i form av låtsasskuldsedlar (enligt principen för tallystavarna) *som gavs sken av att vara vanliga kapitalistiska skuldsedlar*. Jag upprepar, då det är viktigt: Sanningen är sålunda att låtsasskuldsedlarna var papperspengar (fiat-pengar) inom ramen för ett tallysystem som gav sken av att vara kapitalistiskt. Politikerna i dåvarande Massachusetts konstruerade sålunda en, får man säga, mycket finurlig illusion (ett slags låtsasspel). Illusionens syfte var sålunda att ge sken av att folkets förlängda arm (staten) i Massachusetts fogade sig efter Englands krav på införandet av kapitalism.

Den sinnrika illusionen utökades

Men mera smörjolja (pengar) behövdes till statskassan och i samhällsmaskineriet för att skapa

verkligt välstånd i kolonierna. Och det är här vi kommer in på den andra typen av ”tallypengar” i omlopp i kolonisamhällena. Kolonistyrelserna kom på den geniala idén att man skulle ta *ett skenlån* (låtsaslån) av folket och låta skuldsedlarna för detta gälla som pengar, ”skuldsedelpengar” som trycktes med samma maskiner och som därför fick samma utseende som pengarna till investerarna, ”skuldsedelpengar” som också de sålunda bara var skenbara skuldsedlar, låtsasskuldsedlar. Man låtsades alltså här använda sig av kapitalismen och dess skuldsedelpengar. Verkligheten var att provinsstyrelsen i Massachusetts inte tog något lån alls från folket för att få fram pengar till statskassan. Det fanns inga verkliga skuldsedelpengar i omlopp, bara fiktiva sådana, av två sorter. Eftersom Massachusetts provinsstyrelse sålunda inte skuldsatte sig, skapades därmed inte heller någon statsskuld. Man behövde inte skuldsätta sig eftersom man tillverkade sina egna pengar ur tomma luften med hjälp av en boktryckarpress som byggts om till en sedelpress. Märkvärdigare än så var det inte. Men man låtsades att man tillämpade ett kapitalistiskt system med skuldsedlar, som strikt logiskt var låtsasskuldsedlar.

I Nordamerika under första hälften av 1700-talet fanns det en lång rad politiker som ville hålla kapitalismens elände utanför den amerikanska kontinenten

Jag redovisar ovanstående historiska bakgrund för att du som läsare på djupet, *logiskt och tydligt*, skall förstå hur Benjamin Franklins omtalade ekonomiska system med låtsasskuldsedlar (av två typer) fungerade, samtidigt som du här ges en historisk bakgrund för att förstå vissa kluriga logiska detaljer längre fram i texten beträffande den hemliga 7-stepsplanen. Du behöver förstå att det under de första 50 åren under 1700-talet i de 13 engelsk-amerikanska kolonierna fanns en lång rad politiker som inte ville ha kapitalismens elände i Nordamerika. Det vill säga som resonerade som kung Henry I hade resonerat i England på 1100-talet, då han ville skydda England från penningutlånarna. Därför använde en grupp politiker i Massachusetts hela sin intelligensförmåga för att försöka hålla kapitalismen borta från Amerika. Illusionen med låtsasskuldsedlar spreds steg för steg från Massachusetts till de övriga 12 engelska nordamerikanska kolonierna. År 1723 eller ännu tidigare hade samtliga 13 kolonierna infört systemet med låtsasskuldsedlar. I praktiken innebar införandet av låtsasskuldsedlar som sedelpengar att man i smyg fortsatte det utmärkt fungerande tallysystemet, men som kamouflerad kapitalism. I vardagsspråket kallades papperspengarna för *pounds* eller *colonial scripts*. Men de kallades sålunda även skuldsedlar, även om de egentligen var låtsasskuldsedlar. Till slut kom det att heta i folkmun att man använde skuldsedlar som pengar, trots att alla kände till att de 13 provinsstyrelserna inte hade någon skuld till folket. Då många läsare som läser dessa textrader just nu är ovana vid hur komplicerat och snillrikt det kamouflerade tallysystemet var i kolonierna under de goda åren 1723-1750, förklarar jag här den saken med upprepning av vissa detaljer som är fundamentalt viktiga och behöver förstås redan vid en första genomläsning av texten.

De penningtillverkande maskinerna dammades av

När koloniernas styrelser ånyo startade upp egna penningtillverkande maskiner strax efter incidenten i Bostons hamn i december 1773, handlade det ånyo om att de tretton kolonierna satte sig över England och bankirerna och började producera egna papperssedelpengar av det

slag som kallas fiat-pengar: pengarna som saknar gulduppbackning, och som istället är uppbackade av *förtroende*. Emellertid var detta fiat-pengar i snäv mening, vilket också kan kallas oäkta fiat-pengar. Fiat-pengar i *verklig mening* kräver, som jag nämnt, en utförligare definition som innefattar initialt ägarskap (en tydlig ägare i det ögonblick pengarna tillverkas av maskinen) (1047)

Det skall sålunda poängteras att kolonisternas egenproducerade pengar i detta skede formellt inte var äkta fiat-pengar, men praktiskt hanterades som om de vore det. Det är samma sak som att indirekt påstå att staten var den allra första ägaren till maskintillverkade pengar. Detta var sålunda andra gången som koloniststyrelserna inför brittiska ögon *låtsades* låna pengar av folket, under det att man försåg samhället med egentligen fiktiva skuldsedlar, som kom att fungera som sedelpengar, som man denna gång generellt kallade *pounds*. Första gången hade varit under de goda åren under första hälften av 1700-talet. Här må man förstå att de 13 koloniernas styrelser inte på något sätt förde nybyggarna bakom ljuset. Tvärtom var man tydlig med allt man vidtog. Man sade som det var, att man använde sig av en märklig konstruktion genom att låna på låtsas av folket, där folket som kvitto på den saken, fick ett slags låtsasskuldsbevis ("ett kvitto") i sin hand, som skulle användas som pengar. Och man sade också att skulden skulle "återbetalas", men inte när, och inte heller ett ord om på vilket sätt. Människor gjorde sig därför inga förväntningar om någon återbetalning, även om sålunda ett mycket vagt löfte om den saken hade avgetts. Man hade ju de facto inte lånat ut något.

Denna lilla, men mycket viktiga detalj, att koloniststyrelserna...

var fullt öppna med sina förehavanden inför folket, och inte försatte sig i någon verklig skuld till människorna, gjorde dels att ingen stod i skuld till någon annan, dels att styrelsernas åtgärder accepterades av folket. En rad amerikanska böcker/ historieböcker berättar inte om dessa egentligen viktiga detaljer. Detaljer som är möjliga att härleda med hjälp av konstitutionell logik och där detaljerna är viktiga för att förstå vad som egentligen skilde kolonistatörernas låtsasskuldsedlar från riktiga skuldsedlar som används inom kapitalismen.

Just den här detaljen spelar dessutom stor roll för vad som senare skulle komma att utspela sig: en hel serie svek mot det amerikanska folket, som en viss falang av revolutionspolitikerna kom att börja göra sig skyldiga till när revolutionen hade ca nio månader på nacken hösten 1774. Det är om översikten av denna rad av svek som nästa kapitel 71 handlar. Det som är viktigt att förstå här är, att i och med att koloniernas egen penningtillverkning kom igång igen, började i praktiken de nämnda låtsasskuldsedlarna att användas som om de vore äkta fiat-pengar, d.v.s. med folkets förtroende. Koloniststyrelsernas genidrag bestod i att de under de första nio månaderna av revolutionen återupprättade de 13 koloniernas ekonomiska system, tillämpat under de goda åren flera decennier tidigare. På så sätt fick man i detta tidiga revolutionära skede, innan kapitalismen genom en serie svek började återinföras, snabbt igång ekonomisk stimulans till kolonisamhällena, utan att detta medförde någon reell skuldsättning, och utan att några bindande löften gavs. Folk i gemen var naturligtvis inte insatta i detalj hur detta snillrika ekonomiska spel med England fungerade. De uppfattade bara att förhållandena nu med ens blev mycket gynnsammare i samhället igen med det nya systemet med egna kolonisedlar. Inte längre den förlamande bristen på pengar.

Kolonipolitikerna hade sålunda lyckats skapa ett ekonomiskt system, *en monetärt finansierad ekonomi*, där man som kolonistyrelse reellt sett inte behövde låna ett enda vitten, varken av giriga bankirer eller av det egna folket, och inte heller behövde ta ut skatter av det senare. Och ändå hade man tillgång till ett överflöd på pengar. Lika fantastiskt och nydanande som Henry

I:s tallysystem på sin tid!⁽¹⁰⁵¹⁾ Allmänheten bytte (handlade) ivrigt varor och tjänster med hjälp av låtsasskuldsedlarna, som kolonistyrelserna hade utfärdat med det stora låtsaslånet från folket som grund. Här i början av, under de första eller första åren av revolutionen, det varierade från koloni till koloni, blomstrade samhället igen, åtminstone ekonomiskt!

De 13 kolonierna ville ingalunda frigöra sig från moderlandet England

Revolutionen var sålunda plötsligt ett faktum i kolonierna. Missnöjet var mycket stort över Englands storebrorsfasoner, och till slut kokade ursinnet över inom de första nio månaderna av revolutionen. Tillräckligt många helt vanliga människor hade därmed ”slagit näven i bordet”. En kritisk massa av tillräckligt starkt upprörda helt vanliga människor hade skapats. Detta var ett faktum! Deras antal var tillräckligt för att sätta igång revolutionen. Det fåtal engelska soldater som fanns på plats, som skulle vaka över att engelsk lag och överhöghet upprätthölls, hade ingen chans att stävja upproret. Som på en given signal, i den ena kolonin efter den andra, såg politikerna till att egna koloniala sedelpengar vevades fram igen, precis som man hade gjort under de goda åren 1723 – 1750. Här sade folket med en röst *nej* till det banklånesystem som britten hade försökt pådyvla dem, det system som idag kallas kapitalism. Och som jag sagt flera gånger, var revolutionens primära avsikt i detta tidiga skede *inte* frigörelse från moderlandet, utan frigörelse från ett påtvingat låneberoende av utländska banker.

Människor behövde pengar till investeringar i det dagliga livet, likväl som kolonistyrelserna behövde få fram pengar till det allmännas bästa (d.v.s. statsbudgeten). I samhället trädde det fram en folklig kraft som menade att man återigen skulle börja använda Benjamin Franklins väl fungerande monetärt finansierade ekonomiska system för att få fram ovan nödvändiga/viktiga finansieringar. Sagt och gjort! Man började tillverka sina egna pengar med hjälp av Franklins enkla och effektiva fyra regler. Kapitalismen hade varit en plåga, och nu befriade man sig från den våndan.

Skattesystemet och skatterna kunde avskaffas nästan helt...

därför att det inte längre fanns något behov av skatter därför provinsstyrelserna tillverkade sina egna pengar. Jag betonar därför: *Revolutionen handlade om rätten att få tillverka egna pengar med egna penningstillverkande maskiner.*

Men alltjämt lydde kolonierna i det tidiga skede under England, varför man initialt fortsatte att betala skatt till moderlandet, som sagt *i guld- och silvermynt*, samtidigt som steget togs att återinföra egna koloniala sedelpengar. Som sagt, steget att återinföra egna pengar vågade sig kolonisationsörerna på. Dock hade britten redan genom The Currency Act från 1764 sett till att skatten inte fick betalas med egentillverkade koloniala valutor, och inte heller fick skatten betalas med varor och tjänster, som man hade kunnat göra före 1764. Och samma

restriktion gällde naturligtvis även nu, när de egna valutorna återinfördes mitt under revolutionen. Med följd att kolonierna beträffande skatten till England, alltså var beroende av att köpa guld- och silvermynt av engelska bankirer. Några egna guld- och silverfyndigheter hade som sagt kolonierna inte. Men då denna skatt inte var särskilt betungande, innebar den summa summarum inget stort reellt problem. Väl att märka att kolonierna också hade utjämnande inkomster, exempelvis via export av bomull, tobak, pälsverk etcetera.

Äntligen behövdes inte något skatteuttag för statsbudget och statsskuld

Sett som helhet kunde koloniernas styrelser glädja sina befolkningar med att skatter i tidigare omfattning, till "statsbudgeten" och till avbetalning av "statsskulden", inte längre var något som behövde tas ut. För dessa ändamål dög de nu egentillverkade pengarna gott. Då saken har stor betydelse, upprepar jag att revolutionen i sin inledande fas, räknat från upproret i Bostons hamn i december 1773 fram till de första krigsincidenterna i april 1775, som i sin tur följdes av en informell engelsk krigsförklaring i augusti 1775, *inte* handlade om att de 13 kolonierna ville frigöra sig från moderlandet England. I stället var bevekelsegrunden att människor i gemen ville ha en återgång till de förhållanden som hade rått i kolonierna under de goda åren 1723 - 1750, då tillgången på välstånd och pengar i samhället hade varit förhållandevis mycket god. Detta var revolutionens första orsak.

Om man sedan tittar på hur den återvunna självständiga samhällsekonomin i kolonierna kom att utformas, när revolutionen väl var ett faktum, kan man konstatera att den viktiga *reglerventilen mot inflation* kom att hanteras lite olika på olika håll, dock i stort som den hade hanterats under de goda åren 1723-1750. Vissa kolonier, exempelvis Pennsylvania, valde att ånyo lägga på en viss ränta på lån som provinsstyrelsen gav till privata investerare, d.v.s. till företagare och folk i allmänhet som var entreprenörer, men att man avstod från skatteuttag annat än skatteuttagen för att bekosta guld- och silvermyntsskatten till England. Andra kolonier använde sig av ett blygsamt skattetillägg utöver Englandsskatten, i kombination med lån mot ränta, eller lån utan ränta, som reglerventilfunktion. Och eftersom också denna sak är viktig, upprepar jag, att det inte handlade om att generellt ta ut skatter för att bekosta provinsstyrelsernas "statsbudgetar". Den saken klarade nämnda provinsstyrelser galant medelst sin egenhändiga penningtillverkning, varför det heller inte uppstod någon "statsskuld". Koloniernas "statsskulder" försvann således i och med att man återtog makten över sedeltillverkningen.

Det uppstod ett kolossalt behov av pengar

Samtidigt är det viktigt att påpeka att på grund av att kriget mot England bröt ut 1775 så uppstod ett kolossalt behov av pengar också till helt nya utgifter, krigsutgifterna. I det läget uppstod inflation på flera håll men inte i den grad som kom att tillskrivas den 14:e införda sedelvalutan *continentals* som är ett kapitel för sig och som jag återkommer till. Vad som kom att utspelas var nämligen ett stort svek inom själva ledningen för revolutionen.

Kapitel 71

Sveket

USA:s 3:e president, John Adams, sade på sin tid: ”*Det finns två sätt att erövra och förslava en nation. Det ena är med svärd. Det andra är med skuld*”.

John Adams

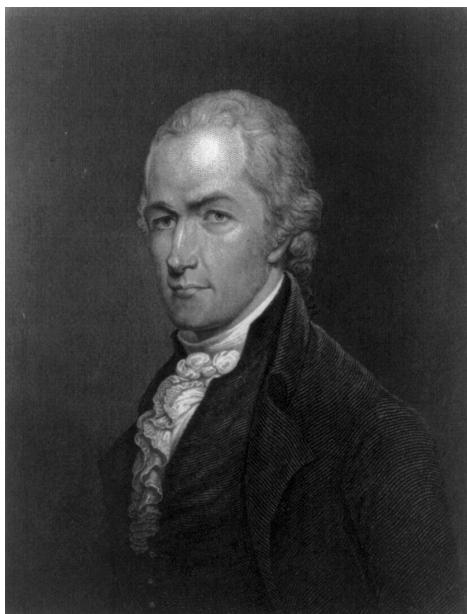
Jag skall nu berätta om hur England - på den tiden de amerikanska koloniernas överhöghet - d.v.s. det engelska parlamentet och den brittiska monarkin, med bankirer i bakgrunden, med både svärd och skuld som brutala metoder, i slutet av 1700-talet lyckades med konststycket att mot den amerikanska folkopinionen återinföra kapitalism i Amerika, efter ett första misslyckat försök åren 1751- 1773. Det var detta första försök, eller snarare intrång, verkställt genom de i förra kapitlet omnämnda två lagarna 1751 respektive 1764 (The Currency Acts), som tände

igång den amerikanska revolutionen, som sedan bokstavligen huvudstupa tillfälligt kastade ut kapitalismen från Amerika under ca 9 månaders tid. Till revolutionen hörde att de 13 kolonierna helt spontant år 1773 åsidosatte de nämnda lagarna, och började tillverka egna sedelpengar igen. Genom den åtgärden slapp kolonistyrelserna ånyo ifrån att beskatta befolkningen för att finansiera koloniernas "statsbudgetar". Man slapp ifrån att sätta sig i skuld hos banker, och i förlängningen betala amorteringar och räntor på "statsskulder". Och den statsskuld man eventuellt redan hade, kunde man snabbt avveckla, genom att trycka upp egna sedelpengar, med vilka man betalade, och så var det inte mer med den saken. Åtgärden att ånyo sätta igång de egna sedeltillverkande maskinerna var därför som att återuppväcka "de goda åren" i kolonierna. Nu slapp allmänhet och entreprenörer att låna pengar i utländska banker för att finansiera sina investeringar och projekt. Ånyo kunde kolonistyrelserna föra ut pengar enligt de fyra grundregler (metoder) som Benjamin Franklin hade definierat i sin föregående ekonomi i bland annat Pennsylvania. Nu fanns förutsättningar att återuppväcka de goda åren i kolonierna. Men det skulle snart visa sig att de europeiska bankirerna ville annorlunda.

Den svekfulla planen...

som bankirerna hade i bakfickan som förstahandsalternativ, hade som mål att den här gången smygvägen, genom högintelligent svek, diverse lögner och psykologisk populism (som på ett överdrivet sätt förenklar och förvränger fakta) ändå lura på nybyggarna den kapitalism, som revolutionen så tydligt hade visat att de inte ville ha.

Det är här *skuldvapnet* som första åtgärd kommer in i bilden, som bankirmakten sålunda skulle komma att använda på ett indirekt och försåtligt sätt. Skuldvapnet krävde förhållandevis lång tid för att verka, och det krävde medhjälp av femtekolonnare på plats, d.v.s. av kapitalistlojala bulvaner. En sådan med tiden framträdande pålitlig bulvan var den då tongivande advokaten och politikern Alexander Hamilton, som dök upp på scenen omkring 1781, och som senare skulle bli det självständiga USA:s första finansminister.

Alexander Hamilton

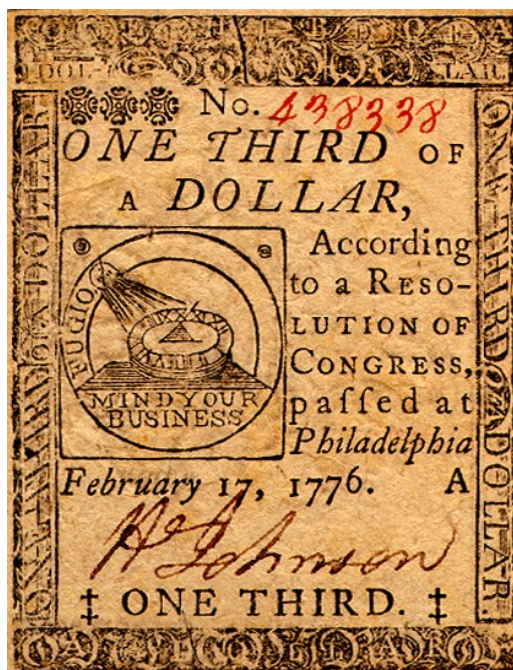
Det hela var mycket intelligent uträknat: Steg för steg skulle kolonierna luras in i en lånefälla, som skulle få svåra sekundära konsekvenser för den nya nationen i form av bland annat en med tiden alltmer svårartad *statsskuld* samt *ett helt onödigt skattesystem*.

Som konstitutionell logiker kan jag urskilja ett historiskt facit (en historisk dokumentation), där händelseförloppet utkristalliserar sig i *sju distinkta steg*, genom vilka kapitalismen smygvägen kom att återinföras i det som skulle bli Amerikas förenta stater. Det är alltså inte spekulationer, utan ”hårda fakta”, som jag här delger det amerikanska folket, fakta som både kan kontrolleras och bekräftas. Här följer bankirernas sjustegsplan *först översiktligt* i detta kapitel, *sedan varje steg i detalj* i kapitel 72-78.

Bruket av skuldvapnet – bankirernas sjustegsplan översiktligt...

i syfte att återinföra kapitalism i Amerika:

Steg 1: avsåg att snärja nationen, d.v.s. folket och revolutionsrådet (det råd som strax skulle bli den kontinentalkongresserna), genom att detta dåtida embryot till det som skulle bli den amerikanska staten, hamnade i skuld. För att nå det målet, utan att väcka folkets misstankar (man skall betänka att revolutionen grundades på människors avsky mot utländska banker och skuldsättning till dessa), fick bankirmakten lov att ta en rejäl ”omväg” via ett beslut om en 14:e kolonigemensam valuta – continentals⁽¹⁰⁵²⁾.

Continental valuta 1/3-Dollar; åtsida

Denna valuta skapades med motivering att den skulle underlätta handeln och övriga samröret mellan kolonierna, som ju var och en kom att återinföra en lokal valuta tidigt under

revolutionen, vilket verkade hämmande i dessa avseenden. (Alltså samma argument som när euron infördes i EU i början av 1990-talet.) Så här gick det översiktligt till: Var och en av de 13 kolonierna hade sålunda efter ett tag, när revolutionen väl var ett faktum, en egentillverkad lokal fiat-valuta, pounds, ett både komplicerat och obekvämt valutasystem ur gemensamhetssynpunkt. Röster höjdes för att det i hög grad skulle underlätta med en 14:e gemensam valuta, gångbar i alla kolonierna - continentals. Bakom idén stod den dolda bankirmakten, men det var det ingen som visste. Denna 14:e valuta skulle, liksom de 13 lokalvalutorna, grundas på ett fiktivt lån av folket, menade man. Dock med en väsentlig skillnad: De lokala valutorna var ju även grundade på ett mycket vagt löfte om att kolonistyrrelserna i framtiden, obestämt när eller på vilket sätt, skulle "betala tillbaka" de fiktiva lånen till folket i någon form av reellt värde. Detta var ett sätt att stimulera intresset för valutorna och att ge dessa "ett värde", även om "värden" i praktiken ytterst byggde på enbart "förtroende". Den 14:e valutan, continentals, kom också att behäftas med ett löfte till folket om "återbetalning" (sålunda trots att lånet i sig var fiktivt), men här lyckades den dolda kapitalistiska makten mycket skickligt få till stånd att denna återbetalning skulle ske med ett definierat verkligt värde, och inte i vilket värde som helst, utan i äkta guld! Vilket givetvis i allmänheten upplevde som fantastiskt attraktivt. Här lånade folket ut låtsaspengar, och blev lovade äkta guld i framtiden som kompensation! Inte konstigt att förslaget vann genklang. Ser man det hela lite mera matematiskt, gjordes här ett fiktivt lån om till "ett äkta lån". Och som alltid när något verkar för bra för att vara sant, fanns även här en hund begraven. Man kan säga att fällan gillrades med detta ofattbart storsinta löfte om återbetalning i rent guld. Här slog bakgrundsbankirerna mynt av fattiga människors starka önskan om ett bättre liv till inget pris alls. Som att anordna ett lotteri där alla på förhand utlovas vinna högsta vinsten. Självklart fanns det människor som anade ugglor i mossen, men inte tillräckligt många för att bankirplanen skulle misslyckas, vilket är ett bevis på att människans girighet är djupt rotad, och många gånger övertrumfar hennes förnuft. Här bör man lägga märke till att continentals sålunda inte infördes för att finansiera frihetskriget, eftersom detta ännu inte hade lösts ut när beslutet om continentals togs hösten 1774. Att continentals sedan i praktiken, liksom de 13 koloniala lokalvalutorna, kom att användas för att finansiera frihetskriget är en helt annan sak, och en konsekvens av att man då behövde pengar av alla tillgängliga slag.

Steg 2: När väl continentals hade tillskapats och fanns på plats i samhället, vidtog det andra steget, som innebar att continentals värde medvetet skulle undermineras, genom att manipulativt tillskapa en våldsam inflation i valutan. I bankirernas plan ingick redan från början att det utlovade återbetalningsguldet ingalunda, som utlovats, skulle komma folket tillgodo, utan istället smärta kapitalister/bankirbulvaner. Inflationsförloppet kunde indelas i tre delsteg:

a) För det första urholkades continentals-valutans värde rejält genom inhemsk överproduktion av continentals-sedlar, med utspädning av sedelmängden som följd (vilket naturligtvis fick konsekvensen att skulden till folket i form av guldlöftet växte i parallell omfattning).

b) Vidare spädde man ut sedelmängden ännu mer genom organiserad sedelförfälskning⁽¹⁰⁵³⁾,

vilken huvudsakligen kom att ske med engelskt bistånd som en ren valutakrigsföringsåtgärd (där värdeminskningen i praktiken kom att spädas på ytterligare genom även inhemsk kriminell förfalskning av continentals-sedlar).

c) Parallellt med detta,

och med att folket alltmer tappade förtroendet för både continentals-sedlarna i sig och löftet om guldåterbetalning, stod kapitalistspekulanter på rad i bakgrunden beredda att köpa upp massiva mängder continentals för spottstyvror, vilket de också gjorde. De var en del av planen.

Steg 3: Tredje steget i bankirernas sjustegsplan innebar att ett faktaförvrängande rykte spreds, att inflationen orsakades av alla de 14 parallellt förekommande sedelvalutorna, inte endast av

den verkliga orsaken, continentals. Ryktet spreds att det var ”ofinansierade sedlar”, d.v.s. fiat-pengar, som saknade gulduppbäckning, sålunda de koloniala lokalvalutorna, som orsakade inflationen. Utan att någon saklig analys gjordes, hamnade på så vis de monetärfinansierade lokalvalutorna (pounds) i vanrykte. En saklig analys hade nämligen kunnat berätta att denna allmänt förekommande koloniala inflation var orsakad i stort sett enbart av continentals (även om det, liksom under de goda åren, fanns enstaka kolonier som inte klarade av att hantera Franklins ekonomiska system, med följd att inflation i viss mån uppstod även i enstaka lokala valutor. Dock att dessa lokala inflationer inte på något sätt var lika allvarliga som den allmänt förekommande continentals-inflationen). Vidare hade en analys kunnat klargöra att valutan continentals de facto representerade ett helt annat ekonomiskt system än de övriga 13 pound-valutorna, som var fiat-pengar. Som sagt, var continentals, till skillnad från de 13 lokala valutorna, att anse som finansierade sedlar, i och med att ett löfte hade avgetts om återbetalning i guld. Men som vi vet, drog propagandamakare alla 14 valutorna över en kam, både som orsak till inflationen och som tillhörande ett och samma ekonomiska system. Vanligt folk, som saknade kompetens att förstå den stora skillnaden mellan de två koloniala valutasystemen: continentals och pounds, lurades att tro på propagandan, att samtliga valutorna var lika ansvariga för den besvärande inflation, som var ett faktum.

Steg4: När sedan continentals-valutan, som avsett, kollapsade p.g.a. bankirernas åtgärder i och med det andra och tredje steget, kom det fjärde steget in i bilden. Steg 4 i planen handlade om att bankirernas politiska bulvaner, som en naturlig åtgärd efter det uppenbara inflationsmisslyckandet med vid denna tidpunkt (ca 1781) i bruk varande 14 valutorna, i första hand continentals, föreslog den beslutande politiska församlingen, federationskongressen, att ersätta den raserade continentals-valutan med en ny sedelvaluta. En ny valuta som, liksom continentals, föreslogs skulle omfatta hela nationen, som nu kolonierna hade uppgått i. Man föreslog att den nya sedelvalutan skulle ges ut av en privat bank, med en statligt tillsatt bankdirektör i spetsen, i form av depositionsbevis som reverser och skuldsedlar. Det vill säga att den nya sedelvalutan skulle bygga på gammalt välbeprövat privat bankkoncept: rika personers depositioner⁽¹⁰⁵⁴⁾. Jag återkommer strax i detaljförklaringen till hur det hela var tänkt att fungera. Det viktiga var att federationsivrarna (bankirbulvanerna) menade att den nya valutan skulle hjälpa till med det som var nödvändigt: att strama åt den totala

penningmängden i Amerika. Denna allmänna åtstramning⁽¹⁰⁵⁵⁾ tänktes gå till så att nybyggarna i de 13 kolonierna från ett klockslag till ett annat skulle förbjudas att använda lokala poundsedlar i den vardagliga handeln. Med andra ord i princip som de engelska överhetslagarna från 1751 och 1764 (The Currency Acts) hade fungerat. Då hade kolonierna också förbjudits att använda egna lokala sedelpengar. Nu kom i princip samma påbud (åtstramning) från den egna styrelseapparaten (federationskongressen). Påbudet löd att den amerikanska allmänheten från och med en viss tidpunkt skulle börja använda dels den nya privatbankens depositionsbevis, dels som förr under engelsk hegemoni guld- och silvermynt igen. Och hade man inga depositionsbevis eller guld- och silvermynt, kunde de senare lånas från två håll: från federationskongressen och/eller från den privata banken, medan den privata banken ensam tillhandahöll lån av depositionssedlar (sedelpengar).

Åtstramningspåbudet kom omedelbart att leda till två stora kapitalistiska landvinningar: det uppstod en brist på pengar i staterna, d.v.s. i de forna kolonierna, p.g.a. att på tok för lite guld- och silvermynt och sedelpengar (depositionsbevis) kom att föras ut i det redan då geografiskt stora Amerika, särskilt som nationen hade ett kolossalt expansionsbehov på alla sätt. Och åter igen hade ett kapitalistiskt lånesystem, denna gång bakvägen, implementerats. Följden blev nära nog omedelbart en helt onödig lågkonjunktur, som gradvis kom att fördjupas, och som till slut ledde till ett uppror i Massachusetts 1786 (en andra mindre revolution, kan man säga⁽¹⁰⁵⁶⁾), som jag återkommer till i detaljförklaringen. Allt detta kunde enkelt ha undvikits, om ett väl skött ekonomiskt system enligt Benjamin Franklins modell⁽¹⁰⁵⁷⁾ istället hade fått verka från i första början i denna den nya nationens begynnelsefas.

Bulvanpolitikerna, de så kallade federalisterna, propagerade för att den nya sedelvalutan (depositionsbevisen) med fördel borde tillverkas av en privat bank, där direktören dock skulle vara statligt tillsatt. De menade att inflationseländet, som hade plågat människor så länge, och som de (felaktigt) menade att de ofinansierade sedlarna var skuld till, skulle försvinna om sedlarna finansierades, d.v.s. backades upp av guld, och sedeltillverkning och dito distribution med förtroende överläts till dem som kunde gebitet att hantera pengar, d.v.s. specialisterna i en privatägd bank. Då skulle man också komma till rätta med den illa sedda sedelspekulationen, menade man, eftersom finansierade sedlar hade den fördelen att de omedelbart kunde lösas in på banken i den mängd guld som sedeln motsvarade, vilket knappast skulle ge anledning till uppköp och spekulation. Inga spekulanter skulle heller ha framgång genom att erbjuda mindre guld för sedlarna än banken. Dock ”glömde” federalisterna, i sin propagandaiver att berätta att grunden för gulduppbackade sedelpengar tillverkade av privata bankirer helt och hållet bygger på bedrägeri⁽¹⁰⁵⁸⁾. Mitt i allt fanns också en baktanke: att federationskongressen (amerikanska staten) därmed skulle köpa sina pengar (genom lån) av en privat aktör för att täcka sina kolossala behov, inklusive statsbudgeten, d.v.s. sätta den nya nationen i skuld, d.v.s. i ytterligare statsskuld (helt i onödan med facit i hand), utöver guldlöftet. Och så kom att ske. Beslut om den nya valutan fattades av federationskongressen 1781, och banken blev ett faktum året därpå. Och naturligtvis följde den privata bankens utlåning till staten (som i detta tidiga nationella skede var synonym med nämnda federationskongress) sedvanligt bankmanér,

d.v.s. det handlade om depositionsförskingring⁽¹⁰⁵⁹⁾, perfekt penningförfalskning⁽¹⁰⁶⁰⁾ och

urkundsförfalskning⁽¹⁰⁶¹⁾. Detta viktiga historiska skede innebar att kapitalismen tog ytterligare ett stort kliv in på scenen, d.v.s. in i den amerikanska staten och det amerikanska samhället, utan att vanligt folk förstod den saken.

Steg 5: Femte steget i bankirplanen handlade om att underblåsa en populistiskt hållen politik (federalism), vars mål var a) att frånta de 13 självständiga kolonierna, som vid det här laget hade övergått till att vara stater, deras möjlighet till självständig sedeltillverkning, b) till stor del deras möjlighet att stifta egna lagar och c) till stor del deras möjlighet att fatta självständiga politiska beslut rörande bygget av folklig välfärd i det som var under utveckling till delstater. Övertagandet av dessa maktbefogenheter skulle komma att ske successivt genom att ett överstatligt bankirstyrt maktorgan så småningom tillskapades, något som skedde i små delsteg. I första delsteget utifrån folkets behov i första rummet i form av *revolutionsrådet*, som sedan övergick att kallas den första *kontinentalkongressen*, vilka i sin tur övergick i andra kontinentalkongressen som sedan blev *federationskongressen*, som i sin tur slutligen kom att bilda *Förenta staternas kongress* med en president i ledningen, som hade sitt första sammanträde den 4 april 1789. För varje omorganisation som gjordes, kan man med fog hävda att ”lyhördheten för folket” avtog, samtidigt som ”lyhördheten för bankväsendet” tilltog. I denna 7- stegsprocess uppnådde den dolda bakgrundmakten, d.v.s. bankirerna, ett ytterst viktigt delmål den 17 september 1787. Då antog nämligen konstitutionskonventet i Philadelphia den *amerikanska konstitutionen*⁽¹⁰⁶²⁾. I denna i sin helhet med fog berömda och i det mesta förebildliga konstitution lyckades nämligen bankirmakten (vars ärenden de ovannämnda federalisterna gick) få in en förrädiskt formulerad, ytterst viktig, paragraf - Article 1, Section 8 – som reglerar den amerikanska kongressens *maktbefogenheter*, där inledningsklausulen lyder:

”Kongressen skall ha rätt att fastställa och samla in skatter, tullar, böter och punktskatter, för att betala skulder och till det gemensamma försvaret och den allmänna välfärden i USA, men alla tullar, böter och punktskatter skall vara enhetliga i hela USA.”

På engelska:

(The Congress shall have Power To lay and collect Taxes, Duties, Imposts and Excises, to pay the Debts and provide for the common Defence and general of the United States; but all Duties, Imposts and Excises shall be uniform throughout the United States.)

Här skall åter understrykas att den amerikanska konstitutionen är ett i många avseenden fantastisk dokument. Men på en viktig punkt, nämligen just den nämnda, är konstitutionen *ett direkt svek* mot folket i och med den direkt åsidosätter den orsak som löste ut den amerikanska revolutionen, alltså egentligen själva grundorsaken till konstitutionen i sig. Revolutionens grundorsak handlade ju, som jag tidigare har framhållit, om vem som skulle ha makten över

koloniernas *penningtillverkning*: koloniserarna själva eller moderlandet England med bankirmakten i bakgrunden? Revolutionen hade ju lösts ut år 1773 i efterdyningarna av att England 1751 respektive 1764 hade påtvingat kolonierna penningreglering (The Currency Act of 1751 respektive 1764), som innebar att det amerikanska folket avtvingades rätten till egen penningtillverkning, och istället påtvingades ett kapitalistiskt designat lånesystem, som gav upphov till en rad ”svåra år” i kolonierna 1764-1773. Då, i och med att revolutionen blev ett faktum år 1773, återupptog kolonierna det allt egentligen handlade om, nämligen tillverkningen av egna sedelpengar, var och en sin egen gamla lokalvaluta (pounds), och förde ut dessa i lokalsamhällena i enlighet med Benjamin Franklins fyra regler (metoder), utan att fråga England om lov. ”Självsvaldet” innebar, som sagt, att de 13 kolonierna snabbt kom på fötter igen ekonomiskt, utan att folket behövde beskattas. ”Statsbudgeterna” finansierades med de egentillverkade pengarna, utan att orsaka någon statsskuld, och samhällena blomstrade, revolutionen till trots. Just detta, amerikanska folkets rätt att själva tillverka lejonparten av sina pengar (på den tiden de helt avgörande sedelpengarna), kom att åsidosättas genom hur konstitutionens Article 1, Section 8 lika försåtligt som sinnrikt kom att formuleras, när den väl antogs.

Fyra kryphål

Här finns nämligen fyra manipulativt inbyggda konstitutionella ”kryphål”, som bankirmakten i bakgrunden kunnat begagna sig av i nu drygt 220 år i sin ambition att manipulera den amerikanska staten/det amerikanska folket, utan att folket i gemen har förstått den saken. (Jag återkommer till vart och ett av dessa fyra kryphål i detalj i ett senare kapitel 72-78. Här ger jag dig än så länge bara en bild i stort). Men lika väl som formuleringarna i konstitutionens Article 1, Section 8 kan utnyttjas som kryphål av bankirmakten, går det, med logiskt konstitutionella glasögon på, att se att steken kan vändas på: det går utmärkt väl att använda de nämnda konstitutionsparagraferna även som fyra ”dörröppnare” till gagn för staten och det amerikanska folket⁽¹⁰⁶³⁾. Givetvis skall jag strax förklara vad jag menar. Men först måste man konstatera, att texten i Article 1, Section 8 med största sannolikhet medvetet är formulerad minst sagt kryptiskt. Man ställs här inför en gåta: Hur skall dessa konstitutionella textrader tolkas? Många har undrat över den saken. Likaväl som de kan tolkas till bankirernas fördel, vilket hittills varit fallet, kan de tolkas folket till godo, vilket hör framtiden till. Man bör här observera, att hur konstitutionen skall *tolkas*, avgörs i sista hand av *det amerikanska folket*, inte av någon annan. Det är i folkets händer makten ligger att ändra på den nuvarande tolkningen, som ensidigt gynnar *bankirer* på folkets bekostnad. Först genom att ändra på tolkningen, kan folket nämligen tillförsäkra sig självt *ett utomordentligt välstånd*. Hittills har bankirernas plan gått ut på att deras konstitutionella manipulation skall undgå upptäckt, men så är inte längre fallet. Mer om den kritiska Article 1, Section 8 följer strax i detalj.

Steg 6: Vi är nu framme vid det sjätte steget i bankirernas hemliga plan. Så småningom, efter 18 år, närmade sig tidpunkten för den utlovade utbetalningen av guld⁽¹⁰⁶⁴⁾ (en tidpunkt som inte var preciserad från början, utan som kom att bestämmas först ca 1791⁽¹⁰⁶⁴⁾). Och som vanligt blev det politikernas uppgift att ändra på ett givet löfte! Här kom sveket tydligt i dagen. Först nu fick nämligen allmänheten veta att staten tyvärr inte kunde uppbringa det

guld den hade utlovat, bland annat av den orsaken att det inte fanns några inhemska guldfyndigheter, och att det skulle bli för kostsamt att med lånade pengar köpa guld motsvarande den massiva mängden continentals-sedlar som var omlopp (ett faktum som gick att förutse redan från början, hösten 1774). Istället blev förslaget att guldlöftet skulle ändras till ett löfte om ägarandelar (aktier) i en ny nationell bank i proportion till innehav av continentals-sedlar. Det vill säga aktier i den centrala bank, som federalisterna (läs bankirmakten) vid den här tidpunkten hade långt framskridna planer på skulle ges uppdraget att tillverka Amerikas framtida viktiga sedelpengar - US dollar. Continentals hade vid det här laget för längre sedan tjänat ut sin praktiska roll.

Det planerade steget innebar att *en ny, betydligt större, privatägd bank i aktiebolagsform* nu skulle ta över kontrollen av Amerikas hela sedeltillverkning, och därmed även ta över den roll den första privata banken från 1782 tillfälligt hade spelat, som hade gett ut sedelpengar i form av depositionsbevis. Även när det gällde den nya större banken skulle den amerikanska staten bli tvungen att *köpa* sina pengar, d.v.s. av bankens aktieägare, något som bara skulle kunna ske på två sätt: Antingen genom att staten *skuldsatte* sig i form av *en statsskuld*, vilket indirekt skulle få som konsekvens *beskattning* av folket för att kunna betala amorteringar och räntor på nämnda statsskuld, eller genom omedelbart köp av banktillverkade sedelpengar med skattepengar. I båda fallen handlade det sålunda om att beskatta folket. Detta var planen. Det var utifrån den som den försåtliga Article 1, Section 8 i konstitutionstexten kom att formuleras, bankirerna till gagn så långt det gick.

Bankirernas (kapitalisternas) smart uträknade avsikt var för det första att tvinga amerikanska staten att lägga grunden för en (helt onödig) *statsskuld* - vars aktuella saldo idag, 220 år senare, kan utläsas som drygt 17 000 miljarder dollar. Den andra avsikten var att framtvunga *ett skatteuttag av folket*, ett skattesystem, som skulle finansiera offentliga utgifter, på samma sätt som det hade gått till i samband med kapitalismens första misslyckade intrångsförsök i det amerikanska samhället i och med de engelska tvångslagarna år 1751 och 1764. Fördelen med ett skatteuttag ur kapitalistsynvinkel, är att ett sådant underhåller det som är kapitalismens grund, nämligen en samhällelig *brist* på pengar, som genererar ett generellt behov av att *låna* dylika mot ränta. Nästan som om man kommit på den perfekta evighetsmaskinen att sko sig med, en sann perpetuum mobile som tuffar på i en ond cirkel: det gäller att se till att det råder en basal *brist* på pengar i samhället (genom att se till att mängden pengar som kommer samhället till godo är underdimensionerad, samt genom att ta ut skatter), ty det föder ett allmänt behov, både hos enskilda, företag och hos stat och kommun, att *låna mot ränta*, d.v.s. att sätta sig i skuld, som ökar på bristen, som ökar på behovet av att låna mot ränta... Bankirmakten lyckades i båda avseendena. I modern tid har konstruktionen förfinats ytterligare: bankirerna har även lyckats slippa från att i stor utsträckning betala för det ofrånkomliga⁽¹⁰⁶⁵⁾, som uppstår när pengar lånas ut mot ränta, eftersom man sett till att staten, fylld av samarbetsvilja, vid behov tar på sig uppgiften att via *bankräddningspaket*⁽¹⁰⁶⁶⁾ (skatteuttag från folket) balansera upp förlustsiffror över vissa nivåer i bankernas bokföringsböcker, när dessa siffror känns bankirbetungande.

Steg 7: Bankirernas sjunde och sista steg att återinföra och befästa kapitalismen i USA innebar att, när väl det överstatliga (federala) maktorganet – kongressen - var på plats, de 13

forna kolonierna, som nu maktmässigt var förvandlade till 13 vingklippta delstater, skulle tvingas in i en trängre fålla. En federal fålla där de inte längre fick trycka egna sedelpengar, som de var vana vid, i enlighet med, eller snarlikt, Benjamin Franklins ekonomiska system. Det målet uppnådde bankirerna 1793, då förbud infördes för de 13 delstatsledningarna att fortsättningsvis tillverka egna lokala sedelpengar. Man kan säga att det var då kapitalismen fullt synligt åter med råge tog plats i Amerika. Då var den kapitalistiska ordningen återställd: nu var det som om 1751 och 1764 års lagar, The Currency Acts, hade återinförts. Nu var bankirerna ånyo herre på täppan i USA, med så småningom 99.999 procents kontroll över Amerikas pengar. Endast den negligerbara mynttillverkning, som stod för långt mindre än en promille av penningmängden, skulle amerikanska staten komma att bestämma över. Så långt vad bankirerna lyckades åstadkomma, trots att det revolterande amerikanska folket egentligen var bankirmaktens motståndare. Vid åtminstone *två tillfällen* under den långa tid som sedan passerat sedan 1789 fram till våra dagar, 224 år, har bankireernas makt över Amerikas penningtillverkande maskiner varit ordentligt hotad. Något som jag återkommer till.

Därmed går vi över till att analysera bankirplanens sju steg i detalj. I nästa kapitel 72 i del

II följer detaljanalysen av de första tre stegen, samt även en överblick av vad det amerikanska frihetskriget kom att innebära för de skeenden som jag diskuterar.

Kapitel 72

Analys av de första, andra och tredje stegen i bankirernas hemliga plan

Låtsasskuldsedlar som fiat pengar

Detaljerna kring steg 1 och 2 i denna bankirernas hemliga plan för kapitalismens återinförande i Amerika står att läsa i trilogins del I, kapitel 5. År 1773, då den amerikanska revolutionen började ta fart, hade kolonisterna som nämnt ännu inte någon avsikt eller större önskan att göra sig fria från England, utan var endast styrda av beslutet att ta makten över koloniernas viktigaste penningtillverkning, d.v.s. över Amerikas sedeltillverkande maskiner, i syfte att återskapa de goda årens ekonomi, som de hade utformats av Benjamin Franklin, som i sin tur hade utgått från den modell som hade tillämpats i Massachusetts sedan 1690⁽¹⁰⁶⁷⁾. Då detta viktiga sällan eller aldrig omnämns i amerikanska historieböcker, upprepar jag att de 13 koloniststyrelserna, för att inte stöta sig med England mer än absolut nödvändigt nu när koloniala lokalvalutor som ett första steg i revolutionen år 1773 återinfördes, använde sig av en strategi som gav *sken* av att anpassa sig till kapitalistiska spelregler. Det vill säga man utformade ett låneekonomiskt system med *skenbar skuldsättning* och *låtsasskuldsedlar*. Kort beskrivet konstruerades systemet som ett *fiktivt* lån av folket, där låtsasskuldsedlarna för de fiktiva lånepengarna kom att gälla som lokala valutor (sedelpengar). I realiteten kom de att gälla som fiat-pengar (i dess inskränkta mening, i betydelsen att de saknade värdeuppbäckning). Dessa låtsasskuldsedlar eller fiat-pengar fördes ut i lokalsamhällena enligt de fyra regler (metoder) som Benjamin Franklin på sin tid hade stakat ut⁽¹⁰⁶⁸⁾. Denna snillrika konstruktion innebar sålunda att man kringgick kapitalismens snubbelsten - reella lån mot ränta, d.v.s. äkta skuld. Låtsasskuldsedlarna, som fördes ut som papperssedelpengar i lokalsamhällena (var och en av kolonierna), kom i praktiken att fungera som Henry I:s tallystavar av trä hade gjort i England under senmedeltiden, och senare i Englands amerikanska kolonier under en del av 1700-talets första hälft, d.v.s. att varje "skuldsedel" hade ett *av koloniststyrelsen bestämt* "lagligt betalningsvärde", som inte bestämdes (backades upp) av något annat än förtroende för beslutet i sig, varken guld eller något annat reellt back up-värde. Sålunda det man vanligtvis avser med fiat-pengarprincipen.

Situationen förändrades dramatiskt...

sensommaren 1775 i samband med att England informellt förklarade krig. Nu befann man sig plötsligt i faktiskt krig med England, och då behövde man inte längre förställa sig eller fjäska för överheten. Ändå fortsatte man på inslagen linje och lät systemet med låtsasskuldsedlar rulla på, trots att man mycket väl hade kunnat säga som det var inför allmänheten, att

skuldsedlarna, lokalvalutorna, var fiat-pengar utan annan uppbackning än allmänhetens ”förtroende”. Varför man inte sade som det var, kan man bara spekulera över, men förmodligen var det så att man dels var alltför upptagna av krigets realiteter, dels bedömde att allmänheten inte brydde sig om komplicerade teoretiska förklaringar så länge systemet fungerade, vilket det gjorde.

Den amerikanska revolutionen handlade i sin kärna om Amerikas penningtillverkande maskiner

Nästan ett år innan Englands krigsförklaring kom i augusti 1775, hade kolonisterna tillskapat den så kallade första kontinentalkongressen, som var tänkt att fungera som ett interimistiskt revolutionsråd, ämnat att samordna koloniernas revolutionära motstånd mot moderlandet. Där som sagt detta motstånd vid den tidpunkten (september 1774) först och främst handlade om koloniernas anspråk på självbestämmande över den viktiga egna sedeltillverkningen.

När detta revolutionsråd, embryot till USA:s kongress, samlades för första gången i september 1774, var huvudpunkten på dagordningen just de amerikanska koloniernas anspråk på rätt till egen sedeltillverkning. Sålunda först nästan ett år senare kom den revolutionära kampen, i och med Englands krigsförklaring, att handla alltmera om *nationell självständighet*. Denna de sakliga händelsernas viktiga tågordning slarvar många amerikanska historieböcker med. I dessa framställs revolutionen huvudsakligen ha handlat om frihetskampen. Det vill säga att den i sammanhanget så viktiga penningfrågan ställs ovederhäftigt helt eller nästan helt i skymundan, vilket får som konsekvens att människor får *en felaktig bild* av revolutionens orsaker. Jag vill till och med gå så långt att jag påstår att vissa amerikanska historieböcker rent medvetet *mörklägger* detta viktiga faktum, att revolutionen i sitt ursprung enbart handlade om koloniernas rätt att tillverka egna sedelpengar i strävan att komma ifrån ett på den tiden pådyvlat kapitalistiskt låneberoende och de pådyvlade helt onödiga skatterna för att dels finansiera statens utgifter som man lätt hade kunnat finansiera själva tidigare genom att trycka egna sedlar dels att man hade tvingats in i helt onödiga statsskuld som skulle betalas av med helt onödiga amorteringar och räntor vilket inte heller hade behövts tidigare. Eller annorlunda uttryckt, att revolutionen handlade om makten över Amerikas penningtillverkande maskiner. De här människorna, kolonisterna, mindes alltså hur bra man hade haft det under de goda åren som hade varit en lång följd av år och då man inte hade tvingats in i kapitalistiskt låneberoende. Man mindes att så länge man hade tagit sig rätten att tillverka och bestämma över sina egna sedelpengar, och använda det ekonomiska system (Benjamin Franklins ekonomiska system⁽¹⁰⁶⁹⁾) man själva hade valt, inte det påtvingade kapitalistiska ekonomiska systemet från England, så skapades inga onödiga statsskulder och skatter. Det skapades ingen helt onödiga arbetslöshet, ingen social utslagning. Det var helt enkelt ett fördärv när England införde kapitalismen (det påtvingade låneberoendet) genom 1751 och 1764 års Currency Acts och banker börja försätta hela familjer och privatpersoner i katastrofala utmätningar därför att helt vanliga människor inte klarade av att betala sina lån och då blev av med sina hem och ägodelar när det blev lågkonjunktur⁽¹⁰⁷⁰⁾. Med andra ord samma slags förtvivlade och upprörda scener utspelades som utspelas idag för en lång rad amerikaner sedan år 2008. Kolonisterna (nybyggarna) förstod att det fanns ett samband mellan dessa förödande

lågkonjunkturer som gång på gång förstörde nybyggarsamhället och gjorde livet till ett helvete för helt vanliga människor och det faktum att man hade förlorat rätten att tillverka och bestämma över sina egna sedelpengar, och använda Benjamin Franklins ekonomiska system och i stället tvingades att helt onödigt låna pengar. Man lade ihop 1+1 rent logiskt och förstod att det var kapitalismens fel eftersom kapitalismen, och jag betonar detta faktum, *påtvingade lån mot ränta och införde helt onödiga skatter och en helt onödig statsskuld*. När detta skedde skapades hög arbetslöshet, social utslagning och utmätningar där folk förlorade hus och ägodelar i personliga katastrofer. Ja, precis som i hemländerna som man hade flytt från. Därför revolterade man! Man ville inte ha samma elände som man hade lämnat bakom sig i sina kapitalistiska hemländer som England, Irland, Tyskland o.s.v. Det hade varit de hårda lågkonjunkturerna som hade fått de med den starkaste viljan att ta det stora steget att fly hemlandet och börja om på nytt i det förlovade landet Amerika där ryktet sade att det rädde *mindre statsmakt, mindre skatter och mer frihet*. Det ryktet gällde inte längre. Man ville återupprätta ryktet och få tillbaks de goda åren och man förstod att det behövde ske genom att återta rätten att tillverka och bestämma över sina egna sedelpengar, och använda Benjamin Franklins ekonomiska system och inte kapitalismens som *påtvingade lån mot ränta och införde helt onödiga skatter och en helt onödig statsskuld*. Det var så lösningen såg ut. Så såg orsaken ut till amerikanska revolutionen.

Det är ganska uppenbart att det finns en gruppering i samhället som har ett intresse av att undanhålla allmänheten just detta, den egentliga orsaken till den amerikanska revolutionen.

Idag framställs den amerikanska revolutionen som en framgång, men var det?

Det är betecknade och samtidigt på något sätt sorgligt, ja, hånfullt (eftersom det missleder människor), att revolutionen framstår som *mycket lyckad* sedd ur det vilseledande perspektiv som nämnda gruppering försöker inbilla folk i gemen, att revolutionen hade sin orsak i det amerikanska folkets frihetslängtan från engelsk överhöghet, i en frihets- och självständighetslängtan. Samtidigt som samma allmänhet undanhålls den verkliga sanningen, att revolutionen blev *ett stort misslyckande* sett till den verkliga revolutionsorsaken:

koloniernas rätt att få tillverka och bestämma över sina egna sedelpengar, och använda det ekonomiska system (Benjamin Franklins ekonomiska system) de själva valde. På så sätt är det därför korrekt att påstå, det följer logiskt, att det amerikanska folket har blivit lurat av vissa av sina egna politiker på 1700-talet och senare eftersom revolution framställs som lyckad och framgångsrik och som en seger för det amerikanska folket när sanningen är att det ekonomiska förtrycket som man revolterade mot har fortsatt. Ofriheten under England har sålunda fortsatt eftersom kapitalismen har fortsatt i Amerika även om det på ytan är formell självständighet från England som införts.

Dagens kapitalisms andra tvångsintrång pågår framgångsrikt

Allt revolutionen lyckats uppnå är en officiell formulerad självständighet som i praktiken inte betyder mer än att det gamla ekonomiska förtrycket som är den påtvingade kapitalismen

fortsätter och det är där det amerikanska folket står idag. Man är ekonomiskt förtryckta och förstår inte de grundläggande orsakerna till det nuvarande ekonomiska förtrycket (kapitalismen) därför att man inte får veta av sina historieböcker och/eller av sina politiker och media vad som egentligen löste ut den amerikanska revolutionen (hur det gick till när kapitalismen infördes i Amerika, och hur det gick till när kapitalismen återinfördes i Amerika i enlighet med en mycket listig och hemlig 7-stegsplan). När man inte får veta detta på ett tydligt och begripligt sätt kan man heller inte förstå hur man skall bryta sig fri ännu en gång och lösa de mycket stora ekonomiska problem man har idag. Min text har som intention att hjälpa det amerikanska folket att förstå sina rötter och hur lätt man som folk kan få tillbaks de goda åren under Benjamin Franklin och ännu bättre. Hur man blir av med den gigantiska statsskulden. Hur man blir av med skatterna, det helt onödiga skattesystemet IRS, arbetslösheten och den sociala utslagningen. Det är detta jag vill hjälpa till med. Därför skriver jag dessa ord till det amerikanska folket. *Kapitalismen måste avskaffas!* och det finns grupperingar av människor i Amerika som motsätter sig detta mycket starkt därför att dessa människor inte har några problem med att kapitalismen är orättvis och egentligen bara gynnar dem som är tillräckligt hänsynslösa och har vassa armbågar på andras bekostnad^{(1071,}

¹⁰⁷²⁾

Ett människovänligt ekonomiskt system

Å andra sidan är Benjamin Franklins ekonomiska system människovänligt⁽¹⁰⁷³⁾ och väl fungerande utan inflation, skatter och statsskuld och jag visar i min trilogi hur man vidareutvecklar detta ekonomiska system att bli ännu bättre. Du behöver förstå detaljerna i Franklins överlägsna ekonomiska system för att förstå varför kapitalismens ekonomiska system inte gör så *alla* människor får det bra i Amerika utan bara några förhållandevis få på övriga amerikaners bekostnad idag. Jag gissar att du hört om ”en procentarna”. Tendensen är uppenbar. Fler och fler amerikaner hamnar idag i nyfattigdom och till och med hemlöshet. För dem har den amerikanska drömmen blivit en förolämpning.

En situation liknande den idag löste faktiskt ut revolutionen

Precis så illa som gällde under de svåra åren 1751-1773 strax innan revolutionen startade. Så illa är det när en nation använder sig av det kapitalistiska systemet och driver detta hänsynslöst brutalt utan att tänka med hjärtat som sker idag ibland annat Amerika. Vi har samma problem i mitt eget hemland Sverige men det märks tydligare i ert land. England har samma problem, Japan, Frankrike, Tyskland, o.s.v.

Revolutionsrådet år 1774...

bestod av valda politiker från var och en av de 13 koloniernas styrelser, och kunde betraktas som de 13 koloniernas gemensamma regering i denna fas. Och som sagt började revolutionsrådet efterhand att kallas kontinentalkongressen. Denna revolutionära församling, början till USA:s parlamentsorgan, d.v.s. kongress med en president i ledningen, sammankallades under ett antal betydelsefulla perioder under frihetskriget 1775 -1783

(exempelvis under två månader hösten 1774 samt mellan maj 1775 fram till mars 1781). Från mars 1781 fram till mars 1789 kallades kontinentalkongressen i stället för *federationskongressen*, eftersom frihetskriget då hade avancerat så långt att kolonisterna förstod att segern var inom räckhåll. Åren mellan ca 1781 fram till 1789 kallas *mellanåren*, innan amerikanska konstitutionen blev ett faktum, och innan USA:s 1:a president, George Washington, hade installerats.

George Washington

Den 4 mars 1789 övergick federationskongressen i *Amerikas förenta staters kongress*, i enlighet med nationens konstitution, som trädde i kraft denna dag. Att jag är så noga med dessa faktauppgifter, har sin grund i att jag vill att läsaren skall förstå att *den överstatliga (federala) delen* av den totala amerikanska statsapparaten, d.v.s. den del som styrs från Washington D.C., i hög grad var något som växte fram successivt. Där denna federala statsapparat omfattar hela nationen, och är överordnad delstaternas regionala styrelseapparater. Före den 4 mars 1789 var delstaterna att betrakta som självständiga (autonoma) stater i en konfederation, att likna vid hur dagens 27 EU-länder fortfarande är självständiga (autonoma) stater, och samtidigt medlemmar i en EU-konfederation⁽¹⁰⁷⁴⁾. Vad som är viktigt att här förstå, är att denna överstatliga (federala) styrelseapparat *redan på ett mycket tidigt stadium* utsattes för den i kulisserna verkande bankirmaktens påverkan i form av *korruption och mutor*. Ty en dylik ”uppvaktning” utgjorde en viktig del i bankirernas hemliga sjustegade plan.

Analys av det första steget i bankirernas hemliga plan...

Därmed återvänder vi till den 5 september 1774, då revolutionsrådet, även kallad första kontinentalkongressen, mitt under brinnande revolution hade sitt första inledande möte i Philadelphia. Här avslöjar historien att bankirerna tog det första steget i sin sjupunktsplan, d.v.s. gjorde schackdraget att försätta kolonierna i *skuld*. Det handlade om ett rådsbeslut som

skulle komma att få ödesdigra konsekvenser. Revolutionsrådets (första kontinentalkongressens) allra första beslut bestod nämligen i att rösta igenom det som kom att lägga grunden för inget mindre än att kapitalism återinfördes i USA. En process som i sin helhet skulle ta ca 19 år, och som sagt ske i sju förtäckta, men ändå distinkta, steg. Under hela förloppet handlade det nämligen om att undanhålla folket, mallmänheten, vad som var på gång.

Denna dag togs majoritetsbeslutet att införa en 14:e kolonigemensam papperssedelvaluta - *continentals* - ett beslut som torde ha föregåtts av intensiv lobbying från kapitalistfalangen bland politikerna. Som sagt ville denna falang på alla sätt undvika att göra det uppenbart att det handlade om ett steg i kapitalistisk riktning; allmänheten var ju vid den här tidpunkten starkt negativ till all form av bankstyrd låneekonomi, själva orsaken till det revolutionära missnöjet. Därför gick man försiktigt, men samtidigt intelligent och försåtligt, fram. Till att börja med föreslog man helt enkelt ett plagiat av den geniala konstruktion, som kort tid dessförinnan hade kommit till användning när de lokala, egentillverkade valutorna hade återinförts i respektive koloni: man skulle låtsas ta ett lån av folket, ett lån som sålunda skulle vara fiktivt. Vilket fick till följd att sedelpengarna, *continentals*, sedan kunde slussas ut i samhället som låtsasskuldsedlar för detta låtsaslån.

Men så plötsligt föreslogs *ett tillägg*, som märkligt nog kom att godtas vid omröstningen. (Där bifallet förmodligen underlättades genom mutor och korruption? Den saken blir de kommande stora amerikanska utredningarnas uppgift att försöka utreda i detalj, om det är möjligt. Det vill säga kartlägga om, och i så fall vilka, politiker i revolutionsrådet (den församling som övergick i de båda kontinentalkongresserna) som plötsligt blev rika. Ur bankirsynvinkel var det nämligen oerhört mycket som stod på spel). Tillägget gjorde att det ursprungliga låneupplägget, kopierat från Benjamin Franklins beprövade ekonomiska modell, där det inte är tal om verkliga lån eller skuldsättning⁽¹⁰⁷⁵⁾, plötsligt hamnade på undantag. Istället presenteras ett nytt låneupplägg, som för den som kunde se mellan raderna var klart och tydligt kapitalistiskt präglad, baserat på *verklig* eller *äkta skuldsättning*. Just detta indikerar starkt att det torde ha funnits mutade och korrumperade politiker i den beslutande församlingen (revolutionsrådet), ty här svek revolutionsrådet plötsligt sin uppdragsgivare, folket, och sina revolutionära ideal. Här avslöjas att det i revolutionsrådet fanns politiker som verkade kontrarevolutionärt i syfte att gagna kapitalismen.

Valutan *continentals* skiljde sig på två distinka punkter jämfört med de 13 lokala sedelpengarna

Tillägget innebar i korthet att det fiktiva folklånet, som var ämnat att finansiera *continentals*, i framtiden (tidpunkten lämnades under lång tid öppen) - i likhet med hur upplägget var

konstruerat för de 13 övriga koloniala lokalvalutorna - skulle *återbetalas*⁽¹⁰⁷⁶⁾ i form av ett reellt värde. Men när det gällde *continentals*, till skillnad från lokalvalutorna, skedde en precisering, så till vida att återbetalning verkligen *utlovades*. Och inte nog med det. I fråga om *continentals* kom löftet om återbetalning dessutom att preciseras till - *äkta guld*. Detta så mycket mer anmärkningsvärt som, som sagt, kolonierna led svår brist på guld. Därmed kom valutan *continentals* inför omröstningen att behäftas med *två tydliga*

skillnader jämfört med de övriga 13 sedelvalutorna, som var likartade. Ur detta kan man utläsa att tillägget de facto medförde att continentals inte längre kom att grundas på ett fiktivt lån (en låtsasskuld), utan nu på *en reell skuld*, det utlovade guldlöftet. Alltså just det som är grunden i *kapitalistisk verksamhet*. Naturligtvis framstod det ofattbart generösa guldlöftet som ytterst attraktivt ur den djupare sett okunniga allmänhetens synvinkel. En allmänhet som inte förstod att dess representanter i revolutionsrådet just hade tagit det första spadtaget för att gräva graven för revolutionens första orsak.

Kontinentalvalutan (continentals) basades inte på ett verkligt lån från folket

Här lyckades nu bankirerna, allmänheten ovetandes, för andra gången få in en kil i det spirande självständiga amerikanska nationsbygget, som egentligen var planerat för ett helt annat ekonomiskt samhällssystem än det kapitalistiska. Och det skulle inte dröja så värst länge innan detta andra kapitalistiska intrång avsevärt skulle komma att utvidgas. Här är det viktigt att förstå att continentals sålunda inte grundades på något verkligt lån från folket. Folket lämnade aldrig över ”några riktiga pengar”. Utan continentals-sedlarna, som tillverkades på revolutionsrådets/första kontinentalkongressens beslut, var från början låtsasskuldsedlar, som i och med guldlöftet i praktiken gjordes om till ”verkliga skuldsedlar”, i och med att de nu kom att representera ett värde i guld, som skulle betalas senare. Genom denna konstruktion kom continentals-sedlarna att definieras som *finansierade*, finansierade eller uppbackade av garantilöftet. Men fortfarande var lånet fiktivt i den meningen att folket aldrig lånade ut några riktiga pengar, vilket är viktigt att ha i åtanke.

Här lyckades alltså den dolda bankirmakten, genom denna lika snillrika som försåtliga manöver (illusionskonst), sätta den kolonigemensamma ledningen (revolutionsrådet), som i förlängningen skulle komma att utvecklas till den amerikanska staten, ”i skuld”, d.v.s. skapa embryot till ”en statsskuld”. Som idag, nästa 240 år senare, genom, som vi vet, fortsatt ohämmad kapitalism i Amerika, fått växa till sig till ofattbara dryga 17 000 miljarder dollar. Som sagt preciserades till att börja med inte tidpunkten för när continentals skulle lösas in mot guld, utan det utlovades skulle ske när samhällsomständigheterna ”hade stabiliserat sig”.

Ett smart sätt att införa en helt onödig gulduppbackning

Analyserar man revolutionsrådets guldlöfte, är det uppenbart att det helt enkelt var ett sätt att införa en guldmyntfot. Att en valuta baseras på guld, innebär ”ett löfte” att pengarna är inväxlingsbara mot guld. Åtgärden att förtäckt införa guldmyntfot var ett avsiktligt kapitalistiskt trick för att skjuta Benjamin Franklins parallellt förekommande ekonomiska system i sank (man skall inte glömma bort att det samtidigt förekom 13 koloniala lokalvalutor, som alla var fiat-pengar, d.v.s. pengar som inte var baserade på guld, utan enbart på att de var ”lagligt betalningsvärde⁽¹⁰⁷⁷⁾”, pengar som enbart byggde på ”förtroende”). Som utomstående kan man tycka att det är märkligt att tilläggsbeslutet över huvud taget vann gehör, vilket det gjorde, något som sannolikt berodde på en kombination av att människans girighet fick vatten på sin kvarn och att beslutsfattarna, delvis åtminstone, var mutade och korruperade. Och hade man ansträngt sig att försöka göra en konsekvensanalys innan beslutet togs, exempelvis genom att kalla in den tidens konstitutionella logiker, som hade kunnat bena upp detaljer och konsekvenser, hade bondfängeriet sannolikt aldrig lyckats. Men nu gjorde man inte det. Där

man inte skall glömma bort det som redan nämnts, att den dolda avsikten med guldlöftet var att *sätta kolonierna i skuld*. I första hand genom att revolutionsrådet ("staten") hamnade i verklig skuld till folket till följd av guldlöftet, i andra hand i skuld till banker, när guldets småningom i framtiden skulle betalas ut, genom att staten då skulle bli tvungen att låna pengar till guldinköp, eftersom inget eget kolonialt guld fanns, varken sparad i valv eller som kända naturfyndigheter, vilket skulle framkalla en amerikansk statsskuld.

En från början låtsasskuld till folket blev genom guldlöftet förvandlat till en verklig skuld

Nåväl, ett löfte är ett löfte. I och med att revolutionsrådet nu hade iklätt sig detta, hade man som sagt också påtagit sig en reell skuld. Jag upprepar: En från början låtsasskuld till folket förvandlades i och med guldlöften till en verklig skuld, trots att folket självt aldrig bidrog med några pengar. I och med att revolutionsrådet nu sattes i skuld, ännu så länge inte till någon bank, men till folket, fick den dolda kapitalistiska bankirmakten på nytt fotfäste i Amerika. Första steget i deras plan var taget. Och guldlöftet skulle som sagt komma att få konsekvenser: Allt det utlovade guldets skulle nämligen behöva finansieras med lånade pengar, varför man redan på förhand kunde räkna ut, att det som med tiden skulle bli amerikanska staten, skulle få problem att leva upp till löftet. Under de föregående så kallade svåra åren 1751-1773 hade det varit utländska, d.v.s. europeiska, banker, som med tiden hade blivit folkligt avskydda, som hade lånat ut pengar till kolonialstyrelserna och allmänheten. Det var för att gå runt det problemet, undvika en upprepning, som den dolda kapitalismakten i september 1774 delvis kom att plagiera kolonialstyrelsernas snillrika upplägg, när dessa 9 månader tidigare, d.v.s. med början strax efter det berömda teupproret i Bostons hamn i december 1773, hade återupptagit den egna sedeltillverkningen och återinfört de 13 lokalvalutorna (pounds) i kolonierna. Högintelligent uträknat, förleddes revolutionsrådet (i förlängningen folket) genom det som ytterst var bankirers dubbelt oemotståndliga erbjudande: Först fick folket fördelaktigt pengar i sin hand (continentals) utan att behöva betala något för saken (eftersom continentals i förstone representerade skuldsedlar för *fiktivt* utlånade folkliga pengar). Sedan ännu mer häpnadsväckande ett löfte om att dessa gratispengar (continentals) i framtiden skulle kunna bytas ut mot guld! Vem ville inte ha gratis guld? Inte konstigt att majoriteten av revolutionsrådet, liksom allmänheten, föll pladask för det sockrade förslaget, som den 14:e valutan continentals principiellt innebar.

Lukten av lurendrejeri

Men en och annan, som tänkte steget längre, anade ugglor i mossen. Här var helt enkelt något som var för bra för att vara sant. Vissa anade sanningen: att guldlöftet var en riggad fälla, som handlade om att sätta revolutionsrådet (och på längre sikt staten och det amerikanska folket) *i skuld*. Det är inte fel att påstå att det var just i detta avgörande ögonklick som det kapitalistiska systemets hittillsvarande amerikanska hegemoni tog sin början, där detta system sedan med tiden nära nog har utvecklats till att bli synonymt med nationen i sig. Amerika, kapitalismens högborg.

Kriget mot England...

Frihetskriget mot England avgjordes mellan åren 1775-1783. Den första direkta väpnade konfrontationen skedde i mars 1775, och en informell krigsförklaring följde sedan i augusti samma år. Mitt under kriget, 1776, författades den amerikanska självständighetsförklaringen⁽¹⁰⁷⁸⁾. Kolonistörernas militära överbefälhavare var generalen George Washington, sedermera USA:s förste president. När denne synade de egna soldatleden, kunde han konstatera att han var överbefälhavare över en synnerligen odisciplinerad trashanks- och lekmannaarmé, som nu skulle stå upp mot en vältränad engelsk yrkesdito. Washingtons manningar var utrustade med bland annat gamla flintbössor från 1600-talet, högaflar, liar, spadar och annat gods, som till nöds kunde användas som vapen. I viss mån kunde man hjälpa upp situationen med sina egentillverkade 14 lokala valutor, som fick finansiera inköp av mer moderna vapen i den mån dylika gick att få tag på. I krigshären ingick allt möjligt folk, både stadgat och löst, som hade slutit upp. Där fanns farmare, smeder, jägare, som hörde hemma i de stora skogarna och i de vilda gränstrakterna, och där fanns stadsmänniskor som gick direkt in i soldatlivet från kontoret eller butiken, iklädda byxor och kavaj. Även kriminella råskinn fanns, bland annat avkomlingar till de engelska straffångar som hade gjort revolt mot plantageägare nere i Södern. Och även lierade indianer beväpnade med tomahawker, jaktknivar, pilbågar och ett och annat gevär. Det var som sagt en brokig skara människor som George Washington skulle föra befäl över. Men denne såg också en annan kvalitet i dessa militärt odisciplinerade människor, en tillgång som engelsmännen saknade. Hans män var besjälade av patos - motivation, beslutsamhet och stridsmoral.

Frihetskriget⁽¹⁰⁷⁹⁾, som sålunda var en förlängning av själva revolutionen, kom, som namnet anger, till skillnad från det initiala revolutionsskedet, först och främst att handla om rätten till oavhängighet från England, d.v.s. om *frihet*, men också i högsta grad om revolutionsidealen: *rätten till egna penningtillverkande maskiner och egentillverkade sedelpengar*. Den omvittnat goda stridsmoralen bottnade i både ock. Ganska snart kom hjälp från Frankrike, Englands gamla antagonist, vilket bidrog till att kolonistörerna lyckades anskaffa modernare vapen och slutligen vinna frihetskriget, trots att det initialt såg dystert ut, när man värderade utgångsläget. Det som särskilt kom att demonstreras i detta krig var stridsmoralens stora betydelse. Men också att krig kan vinnas utan att dyra *lån* behöver bekosta kriget. Denna sanning måste modifieras i det avseendet att frihetskriget delvis finansierades med en explosionsartad ökad mängd continentals-sedlar, som i slutänden kom att bygga på en verklig skuld till folket i form av guld.

Finansierat på två sätt

Därför kan man säga att frihetskriget kostade enorma summor pengar, som man finansierade på två sätt. Första sättet var genom de 13 lokala valutorna, som var fiat-pengar som lagligt betalningsmedel, och som inte innebar någon reell skuld till någon. Men det andra finansieringssättet, den 14:e valutan, som stod för en hel del av den totala krigskostnaden, var som sagt från början ett fiktivt lån från folket, som hade gjorts om till en verklig eller äkta låneskuld, som skulle betalas i guld. Frihetskrigets sista slag stod år 1781, och freden slöts i Paris två år senare 1783. Man kan säga att det är i början av 1781 som berättelsen fortsätter. Ty det var här som den 14:e valutan continentals plötsligt kom att kollapsa genom att den slutade

att nyttillverkas. Revolutionsglöden var vid den tidpunkten fortfarande stark i kolonierna, varför det var direkt farligt för kapitalisterna att helt öppet försöka införa kapitalism. Därför fortsatte man på den inslagna smygvägen, där man genom svek, lögn och illusioner lurade skjortan av det amerikanska folket. År 1793 lyckades sedan bankirerna slutgiltigt få kapitalismen på plats.

Analys av det andra steget i bankirernas hemliga plan

Här handlar det om att förklara varför det gradvis uppstod svår *inflation* i kolonierna i samband med continentals. Och att visa att denna inflation var ett utstuderat cyniskt led i bankirernas plan. Det vill säga en metod för dessa att genom framskapad kris, manipulera till sig makten över Amerikas sedeltillverkning. I tid rör vi oss nu i perioden 1773-1781. Det förslag som antogs av den första kontinentalkongressen utgick sålunda från ett fiktivt lån från folket, som kongressen kom att "finansiera" genom tilläggsloftet (garantin) om framtida guldinlösen. Totalt under ca sju års tid (1774-1781) tillverkades ett stort antal continentals-sedlar, som tillsammans på den tiden kom att motsvara den mängd guld, som då

beräknas skulle ha kostat 42 miljoner dollar⁽¹⁰⁸⁰⁾ i inköp, om dollar hade varit dåtidens valuta (US dollar kom i bruk först 1792). Omräknat till 2011 års penningvärde motsvarar dåvarande 42 miljoner dollar någonstans mellan 881 miljoner och 16.6 miljarder dollar beroende på hur man räknar. Sålunda sett även till det lägre beloppet en avsevärd *statsskuld*, som dåvarande statsledningen påtog sig i och med loftet om guldutbetalning till innehavare av continentals, dock utan att tidpunkten i förstone preciserades. Så stor var nämligen, vad som i efterhand, inte helt korrekt, kom att kallas "krigsskulden" (den del av den amerikanska statsskulden, som det fiktiva continentalslånet från folket utgjorde).

Till denna mängd genom revolutionsrådets försorg tillverkade continentals tillkom fram till 1781 (då tillverkningen av continentals upphörde) drygt en lika stor mängd förfalskade continentals (som ganska lätt kunde skiljas från de äkta sedlarna, eftersom penningförfalskningstekniken inte var särskilt utvecklad på den tiden). Här gäller det att hela tiden ha klart för sig att revolutionsrådet (första kontinentalkongressen), i och med loften om guldinlösen 1774 i praktiken gjorde om det som från början var ett låtsaslån till ett verkligt lån. Därför gavs continentals i verkligheten inte ut som låtsasskuldsedlar, utan som äkta skuldsedelpengar. Självklart är det en avgörande skillnad mellan papperspengar i form av låtsasskuldsedlar och riktiga skuldsedlar. Två helt olika ekonomiska system träder här fram. De förra är fiat-pengar, som genom myndighetsbeslut är "lagligt betalningsmedel" utan att vara uppbackade av något värde. Medan äkta skuldsedelpengar är uppbackade av ett värde, i detta fall en viss mängd guld (guldmyntfot), som de utlovas bli inlösta mot. Nåväl, den relativt stora mängden continentals-sedlar som revolutionsrådet/första kontinentalkongressen sålunda tillverkade fram till 1781, skulle som sagt dramatiskt komma att spådas ut (enligt gjorda beräkningar till åtminstone dubbla mängden). Det skedde dels genom att England tillämpade direkt ekonomisk krigsföringen via bulvaner, dels genom inhemsk sedelförfalskning. Stora mängder falska continentals tillverkades organiserat i England och fördes i hemlighet via den ena båtlasten efter den andra över till Amerika, där de smugglades in i kolonierna. Vidare tillverkades falska continentals av kriminella penningförfalskare i kolonierna (på den tiden var sedelförfalskning förhållandevis enkelt). Detta fick till följd att värdet på continentals

dramatiskt kom att urholkas, och i takt med detta allmänhetens förtroende för valutan. (Kort beskrivet trappades inflationen upp under tio år, och övergick sedan i svår inflation).

De samhällssaboterande spekulanterna...

Revolutionsrådets ursprungliga löfte om framtida inlösen av continentals i guld framstod som alltmer orealistiskt, och allmänheten började göra sig av med continentals, exempelvis genom att sälja sedlarna till villiga spekulanter, som poppade upp. Här fanns alltså en grupp sedeluppköpare⁽¹⁰⁸¹⁾, som påpassligt till underpris köpte upp alla continentals de kunde komma över. Man kan kalla dem för yrkesspekulanter, och bland dem fanns också kapitalistbulvaner (som kan antas ha vetat vad som följa skulle, d.v.s. som mer eller mindre var insatta i den justegade bankirplanen), där den manipulativt framkallade inflationen utgjorde det andra steget. Tricket gick sålunda ut på att först framkalla inflation, som medförde förtroendeförlust för valutan, som sedan kunde köpas upp av de nämnda yrkesspekulanterna, inklusive initierade bulvaner.

Redan tidigt dök det upp förmögna privatpersoner och representanter för vissa utländska banker i kolonierna, som försökte övertala vanligt folk att sälja sina continentals. Sedeluppköparnas argument var, att eftersom revolutionsrådet/kontinentalkongressen saknade eget guld, både i sparad form och som naturtillgång, skulle denna styrande myndighet omöjligt kunna infria sitt framtida guldlöfte till folket. Continentals skulle därför på sikt komma att bli värdelösa. Bättre då att sälja innehavet av continentals medan tid var till ett visserligen betydligt mindre värde räknat i guldmynt än vad revolutionsrådet hade utlovat, men ändå till det värde i äkta guldmynt, som sedeluppköparna, många gånger bankirbulvaner, erbjöd. Ty det var med guldmynt som guldlöftet skulle uppfyllas. Nu kom i stället rika sedeluppköpare och ville köpa continentals-sedlar med äkta guldmynt till underpris. Äkta guldmynt tillhandahölls bland annat av engelska bankfilialer i kolonierna.

De rika uppköparna fick dåligt rykte

I detta tidiga skede kunde man därför se en minskning av mängden continentals i omlopp i samhället, vilket fick till följd att revolutionsrådet, enligt eget godtycke på en höft, fyllde på med fler continentals för att hålla bristen stången. De rika uppköparna fick med tiden dåligt rykte, därför att deras sedeluppköp saboterade/utarmade samhällsruljansen. De samlade ju på sig continentals, som var ämnade att cirkulera och fungera i samhället som ett smörjmedel. Nu hamnade dessa uppköpta sedlar i stället i någons bankvalv till ingen nytta. Till exempel kunde det, p.g.a. uppköpen, först uppstå en lokal brist på continentals-sedlar, som sedan inte sällan förbyttes i motsatsen, om revolutionsrådet råkade fylla på med nya sedlar alltför generöst, eller om förfalskade continentals nådde in i den lokala ekonomin.

Kännetecknande för den här tiden var den uttalade instabiliteten i de lokala koloniala ekonomierna. Det kunde växla mellan deflation, p.g.a. brist på sedelpengar, och inflation, eller till och med stark inflation, beroende på för mycket sedlar, och ofta var det stora lokala variationer. När continentals-valutan hade diskuterats på planeringsstadiet, hade valutans förespråkare särskilt tryckt på de stora fördelar som en kolonigemensam valuta skulle innebära, hur utjämnade och även stabiliserande en sådan skulle vara (som sagt, snarlika argumenten som framfördes när euron skulle introduceras i EU), trots att de olika kolonierna många gånger hade

olika eller mycket olika ekonomiska förutsättningar (precis som EU-länderna). Nu kom dessa förhoppningar ordentligt på skam, och i stället verkade det som om den 14:e valutan sammantaget underminerade de koloniala ekonomierna. De rika continentals- uppköparna blev illa sedda även ur synvinkeln att de betalade snålt med sina guldmynt. Vissa tider formligen dammsög de rika uppköpsspekulanterna lokalsamhällena på continentals. Varvid det frustrerade revolutionsrådet mycket lekmannamässigt och ungefärligt försökte kompensera detta, genom att öka på utförseln av continentals, många gånger för mycket, vilket tillsammans med den florerande sedelförfalskningen, drev fram inflation i varierande grad. Och så här höll det på under andra hälften av 1770-talet.

En engelsk general skrev följande i ett hemligt brev till sina överordnade:

”... experimenten (förfalskningen av continentals, min anm.) som föreslogs av Ers nåder har utförts, ingen assistans som har kunnat hämtas från guldets makt eller penningförfalskningens konst har lämnats oprövade; *men trots det har valutan [...] inte förstörts.*”(1082)

På engelska:

”...the experiments (the counterfeiting of continentals, my remark) suggested by your Lordships have been tried, no assistance that could be drawn from the power of gold or the arts of counterfeiting have been left untried; *but still the currency [...] has not failed..*”.(94)

Även den omfattande penningförfalskningen använde spekulanterna som ett argument, när de övertalade allmänheten att sälja sina continentals till underpris.

Benjamin Franklin skrev senare:

“... Konstnärerna som de använde sig av lyckades så väl i sitt arbete, att kolossala mängder av dessa förfalskningar, som härrörde från den brittiska regeringen i New York, kom att cirkulera bland invånarna i alla staterna, innan bedrägeriet upptäcktes. Detta fick till följd att hela [penning]mängdens värde urholkades...”

På engelska:

(Engelska: “...The artists they employed performed so well that immense quantities of these counterfeits which issued from the British government in New York, were circulated among the inhabitants of all the states, before the fraud was detected. This operated significantly in depreciating the whole mass...”)(1083)

1800-tals historikern J.W. Schuckers skrev: “Den engelska regeringen, som verkar ha en mani

på att förfalska sina fienders papperspengar, gick med i konkurrensen tillsammans med kriminella.”⁽¹⁰⁸⁴⁾

Att det förekom massiv penningförfalskning och omfattande spekulationsverksamhet, var sålunda allmänt känt, men ändå tog det lång tid innan allmänheten förstod allvaret med det hela fullt ut. Samtidigt försökte propaganda göra gällande att det enbart var de ”ofinansierade” fiat-sedlarna (lokalvalutorna) som orsakade inflationen.

Till slut hade denna från första början helt onödiga 14:e valuta blivit så urvattnad värdemässigt, att ett särskilt uttryck skapades i folkmun: ”*Inte värd en continental*”.

Varför det är så viktigt med konstitutionell logik...

I efterhand är det lätt se att det var tre direkt samhällsfarliga omständigheter som vid den här tiden växelverkade med varandra: 1) spekulationsuppköpen, som ledde till att revolutionsrådet compensationstillverkade continentals, 2) den massiva continentals-förfalskningen, som utgick från flera håll, där 1 och 2 samverkade och ledde till 3) den svåra continentals-inflationen. Där slutresultatet - den häftiga inflationen - antagligen hade kunnat förutses och motverkas, om revolutionsrådet hade varit förutseende nog att rådgöra med konstitutionella logiker.

Bland annat det konstaterandet bidrar till att jag så starkt rekommenderar att USA:s nuvarande regering och kongress gör det till en framtida vana att kalla in Amerikas främsta matematiska genier, speciellt de som behärskar konstitutionell logik, att kontinuerligt bistå staten med sin kompetens, när det gäller att analysera *många olika saksituationer med hjälp av modern avancerad informationsbehandling*. Jag kan inte nog betona vikten av detta. Hade en konstitutionell logiker fått vara med när villkoren, exempelvis guldlöftet, och besluten i övrigt, fattades kring continentals-valutan av kontinentalkongressens i september 1774, hade en sådan expertnärvaro självklart noterats av revolutionsrådets sekreterare. Och i så fall kan man vara helt säker på att logikexpertisen på ett tidigt stadium hade upptäckt och framfört skarpa varningar om att en allvarlig kapitalistvänlig samhällsmanipulation uppenbarligen var pågående, orkestrerad av en viss falang i revolutionsrådet (kontinentalkongressen). Här var det för den logiskt initierade tydligt att krafter motstridiga folkets intressen försökte pracka på detta en helt onödig *statsskuld* (det med continentals förbundna guldlöftet). Och den som såg lite längre än näsan räckte insåg naturligtvis också att guldlöftet skulle leda till just det som hände: uppköpsspekulationer, där den som hade mest pengar (guldmünt) skulle vinna, och ge upphov till ovälkommen och onödig missämja människor emellan. Nu blev det precis så, och som sagt värre ändå (svår inflation), eftersom det mesta kring den 14:e valutan kom att skötas så amatörmässigt, för att inte säga klantigt.

Den populistiska förvrängande propagandan om den ofinansierade papperssedel valutan

Samtidigt som de omstörtande i betydelsen samhällsfientliga krafterna gjorde allt för att skjuta revolutionärernas monetärt finansierade ekonomier (de övriga 13 lokalvalutorna) i sank genom organiserad penningförfalskning. Där målet, samhällsfördärlig inflation, uppnåddes med råge, som sedan genom ovederhäftig organiserad populistisk propaganda skylldes på

”ofinansierade sedelvalutor”, dit även continentals felaktigt påstods höra, alla över en kam. För en klarsynt konstitutionell logiker framstår därför guldlöftet som direkt samhällsfarligt. Men den saken genomskådades inte när det begav sig, utan här övertrumpfades förnuftet av girigheten. Undrar vad som hade hänt med falangen som ivrade för continentals, om revolutionärerna hade förstått guldlöftets alla konsekvenser? Människor i revolutionär stämning är inget att leka med. Men nu antogs sålunda förslaget om den 14:e valutan, continentals, och följderna blev som de blev. Det går inte att komma ifrån att revolutionsrådets (den första kontinentalkongressens) beslut att anta continentals som valuta, och därmed guldlöftet, för eftervärlden är en föga smickrande indikation på detta råds kompetens, eller snarare inkompetens, d.v.s. genomsnittliga intelligens eller förmåga att tänka konsekvensanalytiskt, såvida inte hela bunten var mutade eller på annat sätt korrumpade, vilket är föga troligt. I stället brann säkert många för revolutionens sak, även om de lät sig föras bakom ljuset.

Slutresultatet av äventyret med continentals-valutan blev som sagt en svår utspädning av denna, d.v.s. en våldsam inflation. Där, väl att märka, inflationen beträffande de parallellt förekommande 13 lokala kolonialvalutorna på intet sätt var jämförbar (även om förfalskning och utspädning förekom här också), varför de inte heller var till bekymmer på samma sätt. Som sagt upphörde tillverkningen av continentals år 1781⁽¹⁰⁸⁵⁾, p.g.a. av alla problem valutan ställde till med, medan lokalvalutorna i någon mån överlevde ända fram till 1793, då även all tillverkning av dem plötsligt förbjöds genom ett kongressbeslut.

Plötsligt fick de 13 kolonierna/delstaterna inte använda sina lokala valutor

Redan ca 1781 förbjöds användningen av lokalvalutorna i samband med att federationskongressen beskar alla 14 valutorna i ett försök att bemästra inflationen genom att strama åt penningmängden, som jag nämnde tidigare. Fram till 1793 vågade således federationskongressen, sedermera USA:s kongress, inte röra den heta potatis som den lokala valutatillverkningen trots allt var ute bland de ännu inte helt i federationen integrerade delstaterna. Istället gick man omvägen genom att förbjuda poundsedlarnas användning, vilket naturligtvis fick som konsekvens att det även blev meningslöst att tillverka dem. Det var en föraning om att kärnan 1764 års Currency Act var på väg att återinföras.

Parallell till dagens strävan mot ett modernt federalistiskt EU...

Här ser vi samtidigt ett tydligt exempel på federalistisk maktstyrning i centralistisk riktning: den kapitalistvänliga falangen strävade verkligen efter att skapa en federal centralmakt med bestämmanderätt över de från början mycket autonoma/självständiga kolonierna. Och som

sagt upprepas i vår tid detta tema i Europa, där en federal falang⁽¹⁰⁸⁶⁾ inom EU-parlamentet gör sitt bästa för att successivt centralisera beslutsmakten på flera avgörande samhällsområden, exempelvis när det gäller lagstiftning, jurisdiktion, försvar och valuta. Enskilda EU-länder decimeras beträffande sin tidigare suveränitet på dessa områden till fördel för ett centralt EU-parlament, där de beslutande politikerna både geografiskt och mentalt befinner sig mycket avlägset den allmänhet, som högst var 4:e år i allmänna val kan göra sig

hörda och ändra på tingens ordning.

EU-kommissionens ordförande talar redan idag oförbehållsamt om ett framtida Europas

förenta stater⁽¹⁰⁸⁷⁾ med en europeisk kongress och en Europa- president, underförstått med USA och dess konstitution som förebild. För övrigt något som jag strax återkommer till i kapitel 73 riktat i första hand direkt till det amerikanska folket.

Pundsedlarna

Under kolonisatörernas hela frigörelseprocess, d.v.s. under revolutions- och krigsåren (frihetskriget) 1773-1781, klarade sig flera av de 13 lokala valutorna förhållandevis bra jämfört med continentals-valutan, speciellt under de första fyra åren december 1773-december 1777, d.v.s. de åtnjöt förtroende eller till och med högt förtroende bland allmänheten, vilket hade sin orsak i att de vårdades kompetent (med vissa variationer), i enlighet med Benjamin Franklins riktlinjer från koloniernas goda år, och framförallt därför att de inte backades upp av något spekulationsdrivande guldlöfte. Det var ju det som var den stora finessen med hur dessa valutor var konstruerade, att de inte skulle ge anledning till girighet och lösa ut spekulation, på det sätt som mycket riktigt kom att ske med continentals. Samtidigt fanns det problem också med dessa lokala valutor. Det var inte som under de goda åren. Kriget mot England skapade stora obalanser i ekonomin. Stora krigskostnader skulle betalas och snabbt. För stora mängder sedelpengar trycktes upp i flera av de lokala pound-valutorna utan att dessa ansvariga kolonier fick tid att i lugn och ro, som under de goda åren, ha kontroll på sin reglerventil mot inflation. En krigsekonomi där samhället gick på halvfart eller ännu större sparlåga trädde fram därför att hela yrkesgrupper kunde vara inkallade som soldater att strida mot England. Krig skapar helt andra förutsättningar och betydligt sämre förutsättningar för en nation att sköta sin ekonomi än när det råder fred, välordning och harmoni i ett samhälle och där människor är sysselsatta i fredligt uppbyggande av samhällets välbefinnande. Soldaterna som skulle ha sin soldatlön fick till slut lön i natura (mat och andra förnödenheter) när det inte gick att få fram sedelpengar. Och att få fram dessa naturabetalningar visade sig också svårt då läget var så ytterst anstängt för många farmare och statsbor på grund av kriget och att natura togs som lån där staten sade att i en oviss framtid skulle man betala tillbaka. Så långt historiska fakta. I detta läge underblåste populistiska krafter bland federalisterna att penningkaoset (inflationen) var att skylla på alla de 14 parallellt förekommande sedelvalutorna, inte bara continentals. Och det är här vi kommer in på bankirernas tredje steg i deras justegade hemliga plan för att återinföra kapitalism i Amerika. Någon djupgående förutsättningslös logisk konstitutionell kompetent analys av helhetsbilden genomfördes således inte. Utan det var en slarvig och faktaförvrängande populism som verkställdes.

Analys av det tredje steget i bankirernas hemliga plan...

Ryktet som sade att det var alla 14 samtidigt förekommande sedelvalutornas fel att inflationen hade uppstått, spreds utan att några organiserade försök gjordes att sakligt analysera situationen. Sålunda gjorde man inte klart att continentals, såsom varande ”icke fiat-pengar”, handlade om ett helt annat ekonomiskt system än de övriga 13 pound-valutorna (som ju var just fiat-pengar). Ryktesspridarna drog alla 14 valutorna propagandistiskt över en kam. Här

lurades allmänheten att tro att inflationen var ganska jämt fördelad mellan de 14 valutorna, samtidigt som den saknade kompetens att förstå den stora skillnaden mellan de två i bruk varande valutasystemen, continentals och pounds. Man kan säga att ryktesspridarna - den falang inom revolutionsrådet som skulle komma att bli kända som "federalisterna" - bedrev en form av psykologisk krigföring, som gick ut på att skapa förvirring och försvagat förtroende för de lokala sedelvalutorna, och i förlängningen underminera det som var lokal kolonial politik. I stället förespråkade dessa att den politiska och lagstiftande makten, inklusive den känsliga penningtillverkningen, borde flyttas över på ett överordnat ("överstatligt", d.v.s. federalt) organ, som av kompetensskäl inte själv borde ägna sig åt det praktiska, sedeltillverkningen. Hade inte inflationseländet med all önskvärd tydlighet visat att staten borde satsa sina krafter på det som staten var bra på, på det som var statens huvuduppgift, att politiskt organisera och styra samhället, inte på att tillverka pengar? Det senare borde istället, menade federalistfalangen, överlåtas på specialiserade privata aktörer, som kunde den saken, d.v.s. bankfolk.

Ryktesspridarna var framgångsrika

Sålunda menade ryktesspridarna att det var de 13 kolonialstyrelsernas och revolutionsrådets (första och andra kontinentalkongressernas) gemensamma kompetensbrist att hantera tillverkningen och distributionen av sedlarna som hade orsakat inflationen. Där man sålunda inte gjorde någon skillnad mellan continentals och lokalvalutorna, utan slarvigt kallade dem för samma sak, d.v.s. "ofinansierade sedelpengar" (engelska: unfunded papers).

Också här visar historisk dokumentation att dessa psykologiska manipulörer ingalunda skämdes för att yvigt och populistiskt slarva med fakta, när de argumenterade politiskt. Jag upprepar: det var bara de 13 pound-valutorna som var låtsasskuldsedlar, d.v.s. som var fiat-pengar i bemärkelsen lagliga betalningsmedel, endast uppbackade av "förtroende", och i den meningen "ofinansierade", då de saknade guld som bakgrundsvärde. Benjamin Franklins ekonomiska experiment i kolonierna (som i sin tur byggde på Henry I:s tallysystem) under de 27 "goda åren" hade med besked visat att denna typ av pengar, d.v.s. det system som kallas monetärt finansierad ekonomi, inte bara fungerar, utan är överlägset ett system som bygger på guld. Continentals tillhörde det underlägsna systemet, då de backades upp av ett verkligt värde i och med det utlovade guldlöftet till folket. Denna valuta var sålunda i praktiken behäftad med guldmyntfot, och var därmed "ett finansierat värdepapper", även om propagandisterna (federalisterna) inte ville erkänna den saken. (De motiverade sin åsikt med att eftersom inget guld ännu fanns i statens kassakista, utan bara ett löfte, skulle även continentals räknas som "en ofinansierad valuta".)

Förvisso går det att diskutera om "ett löfte" medför rätt att klassa en valuta som "finansierad". Jag menar dock att den rätten inte bara finns, utan att den är påtvingad. Som jag tror de flesta håller med om, är ett löfte alltid just ett löfte, varför det inte är något man kan bortse från, exempelvis i ekonomisk bokföring, eller när det gäller definitioner av det här slaget. Ett löfte måste "räknas in", och av den orsaken måste continentals anses ha varit "en finansierad valuta", uppbackad av guld. Allt annat vore att förvanska verkligheten. Den mest tongivande federalisten och "kapitalistiskt" inriktade politikern i de både ekonomiskt och politiskt omvälvande händelser som vi här berör, när den nya nationen, Amerikas förenta

stater, skulle skapas, var advokaten Alexander Hamilton, som, som nämnts, dök upp på den politiska scenen omkring år 1781. Historiska facit visar att Hamilton tillhörde dem som inte skulle komma att leva upp till de revolutionära idealen. Tvärt om svek han dessa vid flera tillfällen, som vi skall se, vilket kan tyckas märkligt med hänsyn till att han som officer hade deltagit i frihetskriget för revolutionens sak. Ett led i dessa svek var Hamiltons deltagande i den kapitalistfalang, som år 1791 såg till att bryta guldlöftet till allmänheten från 1774, om inlösen av continentals. Här bedrogs det amerikanska folket rejält. Men vi skall inte gå händelserna i förväg. Sveket att bryta detta statslöfte återkommer jag till i samband med analysen av det sjätte steget i bankirernas hemliga plan, som avsåg att återinföra kapitalism i Amerika.

Kapitel 73

Analys av det fjärde steget i bankirernas hemliga plan

Revolutionsrådets kapitalistvänliga falang började redan runt 1774, till att börja med i försiktiga ordalag, men med åren allt mera intensivt, *propagera* för att kolonierna borde organisera sig i *en federation* (ett Amerikas förenta stater). När sedan den allt svårare inflationen (som, som sagt, huvudsakligen gällde continentals-valutan) blev ett faktum, fick man vatten på sin kvarn. Då man menade att en federation skulle lösa koloniernas ekonomiska problem, som blev alltmer uppenbara under andra hälften av 1770-talet fram till 1781 (då continentals avskaffades). Vidare menade denna falang, som kallades för ”federalisterna”, att lösningen på tidens inflationsproblem, som man sålunda skyllde på alla 14 valutorna, som alla över en kam kallades ”ofinansierade”⁽¹⁰⁸⁸⁾, låg i att tillhandahålla en ny *finansierad*, d.v.s. gulduppsbackad, valuta. Visade inte verkligheten tydligt nog att ofinansierade valutor var helt förkastliga? Det var uppenbart att de 14 ”ofinansierade” valutorna, dit continentals, den verkliga inflationsorsaken, felaktigt medräknades, inte förslog, menade federalisterna. Därför gjorde man ett stort nummer av att det istället omgående behövde införas en ny valuta, som *redan från början* backades upp av *verkligt guld*, inte bara av ett löfte om dylikt.

The Bank of North America (Nordamerikas bank)

Som tidigare nämnts, argumenterade man också för att spekulation i dessa finansierade sedlar skulle kunna undvikas. Propagandan visade sig vara effektiv, liksom lobbying-verksamheten och korruptionsansträngningarna, ty i maj 1781 lyckades federationsfalangen trumfa igenom ett beslut i den dåvarande kontinentalkongressen, som gick ut på att en nybildad privat bank, under statlig tillsyn (med en statlig tillsyningsman, en statligt tillsatt bankdirektör), skulle ges förtroendet att tillverka och ge ut finansierade sedlar i form av depositionsbevis (skuldbrev/skuldsedlar/reverser), d.v.s. enligt privatbankskoncept. Banken gavs namnet The President, Directors, and Company, of the Bank of North America, mera känd som Bank of North America. Detta kan sägas ha varit den nya nationens allra första centralbank, och den trädde i funktion i januari 1782. (Centralbanksrollen kom sedan att övertas av The First Bank of the United States år 1791.) Tidens turbulens återspeglas i viss mån i de många namnbytena som de forna koloniernas styrande församling genomgick under den här perioden; kontinentalkongressen kallades från och med maj 1781 för federationskongressen.

The Bank of North America var ett bedrägeri

Den nya gulduppsbackade valutan blev inte den succé som federalisterna hade förutspått: Deras upplägg med så kallat finansierade sedlar var slarvigt skött, och sanningen, att

sedlarna som vanligt i banksammanhang bara till högst 20 procent var ”guldfinansierade” (dock inte med bankens eget ägda guld⁽¹⁰⁸⁹⁾), sopades under mattan. Ja, inte ens 20 procent, eftersom den statligt tillsatta tillsyningsmannen, bankdirektören, inte skämdes för att ägna sig åt ”kreativ bokföring”, genom att de facto skapa en skendeposition⁽¹⁰⁹⁰⁾, som användes för att ”trolla fram” ytterligare ”finansierade sedlar” (detaljanalys avseende skendepositionen följer längre fram i detta kapitel). Trots att federalisterna gjorde en stor propagandasak av sedlarnas finansiering, d.v.s. att de var uppbackade av guld, ljög både federalisterna och deras handgångne man, bankdirektören, friskt när det gällde denna. Mer än 80 procent av de utgivna sedlarna var de facto ofinansierade. Den inte ens 20-procentiga gulduppbackning som fanns, var upplånad från Frankrike och Nederländerna, och även bankdirektören bidrog med sin egen förmögenhet. Och analyserar man på vilket sätt dessa ”finansierade” sedlar kom samhället till godo, skedde det på vanligt traditionellt privatbanksmanér, d.v.s. enligt kapitalistiskt mönster: utlåning mot ränta, föregånget av

depositionsförskingring, förmering genom perfekt penningförfalskning⁽¹⁰⁹¹⁾ samt urkunds-förfalskning, i sken av att allt var i sin ordning⁽¹⁰⁹²⁾.

Ett högintelligent designat bedrägeri

Ett krasst konstaterande i efteranalysens klara sken, är sålunda att federalisterna, med Alexander Hamilton i spetsen, skamlöst, i hägnet av USA:s första centralbank, här organiserade tre allvarliga lagbrott. Att de gick iland med den saken, berodde på att bedrägeriet var högintelligent uträknat⁽¹⁰⁹³⁾, och att inga tillräckligt insiktsfulla opponenter fanns, som kunde avslöja falskariet. Inte ens den tidens mest framstående matematiker hade förmått den saken. Det är först idag som bedrägeriet genomsådas i sin fulla omfattning, och det sker med hjälp av modern konstitutionell logik. Till detta kan fogas att federalisterna medvetet till den dolda bankirmaktens gagn fördjupade den unga statens (federationerkongressens) statsskuld, genom att i kongressens namn ta ett stort lån i guld och silvermynt av nämnda bank. Hade man istället valt att tillämpa Benjamin Franklins ekonomiska system, hade dessa kriminella aktiviteter, och även statsskulden (som redan i utgångsläget var på drygt 42 miljoner dollar till följd av guldskulden till folket avseende utestående continentals), varit helt onödiga. Med Benjamin Franklins ekonomiska system hade samhället snabbt kommit på fötter, och man kan utgå från att ett utomordentligt välstånd då hade kunnat byggas. Men nu skedde inte den saken, utan istället vann federalisterna. I och med tillkomsten av den nya banken och den nya valutan, bankirernas fjärde steg, kom ett renodlat kapitalistiskt ekonomiskt system, precis som bankirerna hade planerat, att ersätta den havererade continentals-valutan. Och med tiden skulle denna kapitalism få helt fria tyglar, som vi vet. Om nämnda historiska detaljer berättar amerikanska historieböcker mycket lite, om ens något. Därför är det omöjligt för dagens amerikanska generation att förstå vad som egentligen hände.

Nå, en intressant fråga är vad som hade varit möjligt att avslöja på 1780-talet beträffande bedrägeriet? Jag menar att, att åtminstone urkunds-förfalskningsdetaljen utan vidare borde ha kunnat avslöjas, om juridiken hade varit på alerten och på folkets sida. Men nu var den inte det. Beträffande de övriga bedrägerierna (förskingringen och den perfekta

penningförfalskningen), är det mera tveksamt. Matematiken, inklusive konstitutionell logik, hade nog gått bet på att avslöja dessa, men något försök i den riktningen gjordes aldrig, eftersom några konstitutionella logiker aldrig kallades in i utredande, undersökande syfte. Inte heller Benjamin Franklin lyckades genomskåda bedrägeriet. Franklin övertalades till och med att köpa ett stycke andel (en aktie) i den kapitalistiska banken för den goda sakens skull, som ett erkännande av federalisterna och den nämnda banken.

En mycket djupgående lågkonjunktur trädde steg för steg fram

År 1784 gavs tillstånd för ytterligare två privata banker - The Bank of New York och The Massachusetts Bank⁽¹⁰⁹⁴⁾ - som också arbetade enligt vedertagna privatbanksprinciper, d.v.s. att utifrån allmänhetens depositioner, och/eller depositioner inlånade från andra banker eller från utlandet, låna ut egentillverkade pengar medelst depositionsförskingring, perfekt penningförfalskning och urkunds-förfalskning. På så sätt kom flera olika privata banker att ge ut sedelpengar (depositionsbevis) med olika prägel under den här tiden, med följd att det inte fanns någon enhetlig sedelvaluta. Detta samtidigt som den sammanlagda mängden sedelpengar, som nämnda privatbanker lånade ut, på intet vis täckte det enorma amerikanska och utländska sedelbehovet. En svår lågkonjunktur kom av den orsaken gradvis att förvärras under åren som följde, och ledde bland annat till ett uppmärksammat bondeuppror i Massachusetts år 1786.

Federalisternas skickligt verkställda psykologisk propaganda

Med risk att vara tjugatig upprepar jag, p.g.a. sakens stora betydelse: De forna revolutionärerna, nu befolkning i den nya nationen USA, åtrådde och hoppades på det välstånd som hade rått i kolonierna under Benjamin Franklins era under ”de goda åren” under en stor del av 1700-talets första hälft, det välstånd som nu ganska mycket var förbytt i sin motsats. Den falang i nationens styrande organ som kallades federalisterna menade att bästa receptet för att åstadkomma välståndet alla längtade efter, låg i att organisera samhället i överstatlig, federalistisk, riktning. Visade inte valutaeländet (inflationen) med all önskvärd tydlighet att Benjamin Franklins ekonomiska system (monetärt finansierad samhällsekonomi), som lokalvalutorna byggde på, var ett betydligt sämre alternativ än federalism, byggd basalt på ett kapitalistiskt ekonomiskt system, d.v.s. på ett lånesystem?

Federalisterna bagatelliserade continentals-valutans roll i inflationen, och förstörde upp lokalvalutornas. Man menade att de viktiga sedelpengarna bäst borde ”finansieras” (med guld), och att en i penninghantering särskilt kunnig privat aktör, en centralbank, borde ges ansvaret för dessa pengar. Visade inte problemen med valutornas inflation svart på vitt att ”det allmänna”, d.v.s. de lokala kolonistyrelserna och federationskongressen, var olämpliga att handlägga frågor gällande nationens pengar? Bättre att överlåta den saken till professionen, en bank - givetvis under kontrollerade former (där bankdirektören kom in i bilden). Dessutom menade federalisterna, att den allvarliga spekulation, som förknippades med continentals, skulle kunna undvikas, om en privat aktör, tillverkare, gavs uppdraget att handlägga Amerikas sedelpengar, eftersom spekulation rimligen borde vara tvärs emot en sådan privat aktörs intresse. Spekulation skulle ju pressa ned värdet

på valutan det handlade om, vilket skulle slå tillbaka på den privata aktören. Federalisterna menade att de lokala koloniledningarna saknade den viktiga överblick, bild i stort, och de resurser, som ett överstatligt organ skulle få. Därför borde samhället organiseras överstatligt (federalistiskt). Ytligt betraktat, som många gånger är fallet med populistiska budskap, lät federalisternas förslag ganska bra i flera avseenden. Men den djupgående analysen saknades, som skulle ha avslöjat att federalisternas förstahandsavsikt var att återinföra kapitalism i Amerika, och att deras förslag till ekonomiskt system innehöll diverse kriminella element, svek, direkta lögner och "trollerikonster". I början av 1780-talet hade federalisterna ännu inte börjat propagandera för att en ännu större bank borde inrättas (en sådan kom som nämnt på plats 1791), som var ämnad att klara av hela Amerikas sedeltillverkning, i enlighet med den kapitalistiska principen. Mer om hur det gick till senare.

Kapitalism återinfördes genom bakdörren

Det är intressant att som konstitutionell logiker följa hur förslaget och övertänkt bankirerna gick tillväga, när de denna andra gång införde kapitalism så att säga bakvägen (via sina politiska bulvaner) i Amerika. Man torgförde eller implementerade inte sin plan förhastad på något sätt, utan det hela skedde pö om pö, för att människor denna gång skulle ha gott om tid att vänja sig vid konceptet låneekonomi. Under ganska många år tillät man tålmodigt Benjamin Franklins ekonomiska system, som ju var raka motsatsen, d.v.s. antikapitalistiskt, att verka parallellt lokalt i de 13 forna kolonierna, som efter 1789 blev delstater i USA. Som nämnts tillät man till och med delstaterna formellt att tillverka egna sedelpengar (lokalvalutorna), men hämmade samtidigt effektivt det lokala bruket av monetärt finansierad Franklin-ekonomi genom att förbjuda användningen av de lokala sedelpengarna. På så sätt försökte den federala regeringen under drygt ett årtionde (1781-1793) att i någon mån undvika att stöta sig med de av sina kritiker, som fortfarande såg den gamla revolutionsutlösande orsaken - makt över egen penningtillverkning - som en huvudsak. Man tillät generöst de 13 delstaterna att tillverka i princip hur mycket ofinansierade pengar (fiat-pengar enligt Franklin-systemet) som helst, samtidigt som ingen av delstaterna fick använda dessa lokalproducerade pengar, med hänvisning till att det fanns ett överordnat (federalt) intresse av att strama åt penningmängden⁽¹⁰⁹⁵⁾, p.g.a. dyrköpta inflationserfarenheter. De delstatliga lokalvalutorna kom därför att vara präglade av meningslöshet. Först 1793 satte federalisterna som sagt definitivt punkt för Franklin-ekonomin, genom att då även förbjuda tillverkning av ofinansierade sedlar i samtliga 13 delstater. Sålunda arbetade federalisterna under lång tid tålmodigt på med att successivt övertyga allmänheten om att det rätta låg i att ta bort fiat-pengarna (de lokala valutorna) från samhällsekonomin, vilket som sagt också blev resultatet 1793, utan stora folkliga protester. Men det fanns också människor som kände sig lurade, eftersom de insåg att revolutionen, i och med det totala förbudet mot fiat-pengar 1793, fullständigt hade misslyckats i sin huvudavsikt: folkets makt över Amerikas penningtillverkande maskiner.

Målet för federalisterna var att helt eliminera principen med "ofinansierade sedlar"...

som lagligt betalningsvärde (legal tender) från samhällsekonomin, och ersätta dessa med

gulduppbäckade (finansierade) sedlar. Federalisterna gjorde sak av att allmänheten när som helst skulle kunna gå till en bank och lösa in sina sedlar mot guld eller silver, och på så vis vara garanterade att deras sedlar hade ett verkligt värde. Alla finansierade, d.v.s. värdeuppbäckade, sedlar skulle föras ut i samhället som *lån mot ränta*. Man skulle alltså inte tillämpa de fyra regler (metoder) att föra ut pengar som tillämpades i Benjamin Franklins system⁽¹⁰⁹⁶⁾. Man behöver inte vara särskilt insiktsfull för att förstå, att federalisternas förslag med tiden skulle innebära att samhället skulle bli upp över öronen skuldsatt och därmed *beroende* av långivarna, privata bankirer. Och det var inga småsummor det handlade om, utan hela Amerikas behov av sedelpengar. Och är det inte just det som tiden har besannat? Ty vad står dagens amerikanska statsskuld på drygt 17 000 miljarder dollar för om inte ett skuldberoende? Trots att det nästan var övertydligt att federalisterna förespråkade ett återinförande av kapitalism, d.v.s. just det som folket med en röst hade värt sig mot när de revolterade 1773, vann det federalistiska lånesystemet gehör i federationskongressen, vilket måste anses vara märkligt.

Jag belyser det kapitalistiska systemet i det purunga Amerika med ett exempel

När de blivande delstaterna skulle betala löner till exempelvis lärare och ordningsmakt, och bekosta skolbyggnader och diverse skolmateriel respektive resurser till nämnda ordningsmakt, fanns det två möjligheter: Antingen kunde delstaterna som första åtgärd *ta ut skatter* av befolkningen, och sedan bekosta det som behövde bekostas. Eller så var principen den att staten i första instans kunde låna de nödvändiga pengarna (i princip finansierade sedlar) mot ränta från privata banker (vilket sålunda framkallade delstatliga ”statsskulder”), och i nästa instans betala dessa statsskulder plus räntor med skattemedel. I båda fallen bekostades det nödvändiga med *skatter*. Om alternativ två användes, tillkom, förutom skatter, också *räntekostnader* (vilket på sikt skulle medverka till att samhället fick en brist på pengar och måste ta ut mer skatter och låna mer pengar). Och är det inte exakt på detta sätt som den allmänna ekonomin fungerar i alla kapitalistiska samhällen? Då att veta att samhällsbehoven i praktiken är så stora att enbart skatteuttag inte räcker långt för att bekosta det som behövs, varför *banklån mot ränta* (stats- och kommunskuld) kommit att utgöra *en mycket stor del* av den allmänna delstatliga och kommunala ekonomin. Där sålunda räntorna i sin tur ökar på lånebehovet och skuldsättningen, varvid det hela blir en ond cirkel.

Skuldsituationen i USA år 2012

Som de flesta amerikaner är bekanta med, är det inte bara en enorm statsskuld som USA dras med. Merparten av USA:s 50 delstater är idag skuldsatta *upp över öronen*. Exempelvis uppgår Kaliforniens (den mest skuldsatta delstaten) skuld till drygt 425 miljarder dollar idag. ”Sådan är kapitalismen”, som refrängen lyder i en svensk visa. Att det skulle bli dessa häpnadsväckande följder var det nog ingen som förutspådde i slutet av 1700- talet, inte ens de ivrigaste kapitalismförespråkarna (federalisterna), när det kapitalistiska systemet återinfördes i Amerika. Men för en matematiker, med insikt i hur pyramidspel uppstår, är det inget konstigt alls. Istället är dagens skuldsituation ett naturligt facit av en matematiskt omöjlig situation, framkallad av *ett ofullständigt ekonomiskt system*⁽¹⁰⁹⁷⁾. Intressant vore att

veta om Benjamin Franklin eller någon annan framsynt politiker någonsin påpekade för federationskongressen den omöjliga matematiska situation som obligat ligger inbyggd i det kapitalistiska lånesystemet?

Jag rekommenderar att de kommande stora amerikanska utredningarna undersöker den saken. Federationskongressens sekreterare bör i så fall ha noterat ett sådant i sammanhanget uppseendeväckande påpekande. Ett påpekande som i så fall var enkelt att logiskt belägga. I det kapitalistiska systemet fanns inbyggt just det som bakgrundskapitalisterna och deras lejda populister hade för avsikt att tjäna sina stora pengar på, nämligen lån mot ränta och skatter. Allt man behövde göra var att förleda folket att acceptera systemet, och det lyckades man med.

Federalisterna bluffade med hjälp av lögner...

Bankirbulvanerna, d.v.s. populisterna, federalisterna, undvek naturligtvis att berätta att det går alldeles utmärkt att ge ut ofinansierade sedlar, d.v.s. fiat- pengar som lagligt betalningsmedel, utan att det uppstår inflation, och utan att folket behöver sättas i skuld eller beskattas. Den saken hade både Henry I:s tallysystem och Benjamin Franklins snarlika system tydligt bevisat. Ty dessa system visade att det räcker mer än väl att staten ensam tillverkar alla de pengar som samhället behöver, dels för allmänhetens behov, dels för statens eget behov, d.v.s. till statsbudgeten. Vad populisterna heller inte berättade i detta sammanhang, när Amerika stod inför det ödesdigra valet av ekonomiskt system, var att ”det kapitalistiska systemet”, där finansierade sedlar förs ut i samhället via lån mot ränta, faktiskt redan var beprövat i England under flera årtionden med dystra resultat, förvisso inte för bankerna, men för folket. Där hade nämligen systemet som sig bör lett till brist på pengar, p.g.a. systemets inbyggda matematiskt omöjliga situation, vilket hade bidragit till flera omfattande lågkonjunkturer.

När pengar förs ut till samhället som lån mot ränta är endast amorteringarna finansierade. Det betyder att det inte finns några utförda pengar att betala räntan med. En matematisk omöjlig situation uppstår. Det enda sättet att finansiera en sådan situation är att bygga ett pyramidspel. Nya lån mot ränta tas gång på gång för att finansiera amorteringar och räntor på redan tagna lån.

De så kallade finansierade pengarna var bara finansierade till en mindre del

Jag upprepar: Här avslöjas nu efter runt 230 år, att de pengar som federalisterna på 1780talet påstod var finansierade (hade uppbackning), inte ens var finansierade till 20 procent, av den anledningen att pengarna till mer än 80 procent byggde på luft, d.v.s. bluff. Pengarna var istället ”perfekt förfalskade”⁽¹⁰⁹⁸⁾.

Dessutom använde sig den *statligt* tillsatta bankdirektören för USA:s första centralbank,

Bank of North America⁽¹⁰⁹⁹⁾, av ännu en snillrik metod i konsten att tillverka pengar, en metod som för övrigt centralbanker över hela världen fortfarande använder sig av idag: genom ”kreativ bokföring” lånar man ut pengar, som påstås vara egna, i falskt sken av att dessa är hämtade från en bakomliggande reserv⁽¹¹⁰⁰⁾. Som vi kommer ihåg, hade den i början

av 1780-talet nybildade privata Bank of North America delvis införskaffat sitt uppbackningsguld via utlandslån från Nederländerna och Frankrike. För lånen var banken givetvis skyldig att utfärda *skuldbevis*, som var bankens erkännanden av att stå i skuld. Det vill säga att skuldbevisen utgjorde en minuspost (ett underskott, symboliserat som -1) i bankens bokföring.

Ett högentelligent illusionstrick

Eftersom bankdirektören som sagt var en både förslagen och ”kreativ” herre, tillverkade denne nu helt enkelt *kopior* av dessa skuldbevis för eget bruk. Ty i nästa moment kom

bankväsendets första nonsensräkneregel $-1 = +1$ ⁽¹¹⁰¹⁾ bankdirektören väl till pass: I ett svep gjorde bankdirektören om dessa obetalda skuldsedlar, d.v.s. bokföringens minuspost (underskott), till en bankens *tillgång*, till en plötsligt ur tomma intet uppdykande egen förmögenhet, genom att byta ut minustecknet i bokföringsboken mot ett plustecken (i enlighet med nonsensräkneregeln $-1 = +1$).

”Trolleritricket” bestod i att förvandla det som på engelska kallas ”a liability” (en ekonomisk förpliktelse, en skuld- eller utgiftspost) till ”an asset” (en tillgångspost). Banken förvandlade kopiorna på sina obetalda skuldbrev (som kan ses som obetalda ”fakturor” från långivaren) till tillgångsbevis, och ”berikade” sig på så sätt. Därmed hade banken inte bara tillgång till de av Nederländerna och Frankrike utlånade guld- och silvermynten. Banken hade även skenbart tillgång till motsvarande värde *en gång till*, som bankdirektören (genom ”kreativ bokföring”) ljög var en del av bankens egna dolda förmögenhet. Dessa bluffpengar (detta värde) motsvarande skulden till Nederländerna och Frankrike använde nu bankdirektören som vore de *en deposition* i banken. Och som vi väl känner till vid det här laget, är depositioner i banksammanhang i första hand till för berika bankirer⁽¹¹⁰²⁾, här inget undantag. Och som vi också vet, kan, när det gäller ”normala bankdepositioner”, endast 80 procent först förskingras, och sedan användas i förmerings- och slutligen utlåningssyfte (handelsmönstret kräver att 20 procent av normaldepositioner hålls i beredskap för uthämtning av depositörer).

När det gällde bankdirektörens fejkade deposition med skuldsedlarna, förhöll det sig annorlunda: här skulle ingen depositör göra sig gällande, det visste bankdirektören. Därför var det fritt fram för honom att använda 100 procent av den deposition, som skuldsedelkopiorna hade omvandlats till, till förmering i omgångar (penningförfalskningssteget), innan den slutliga utlåningen av hela det på detta sätt femfaldigade skuldsedelvärdet ($1+4$) tog vid, såsom utlåningspengar ägda av banken

(urkundsförfalskningen). Med frimurarordens tre nonsensräkneregler och

hävstångsmatematik⁽¹¹⁰⁴⁾ som förlaga, förmerade⁽¹¹⁰³⁾ sålunda bankdirektören *hela* skuldbrevsdepositionen, så att den blev fem gånger så stor. Varpå han lät tillverka sedelpengar i form av positionsbevis (skuldbrev/skuldsedlar/reverser) med bankens egen individuella prägel motsvarande hela det förmerade värdet ($1+4$), ämnade för utlåning till samhället. (Om dessa sedelpengar hade något officiellt namn, utöver att de var positionsbevis, är oklart. Först 1792 torde USA:s kongress genom The Coinage Act of

1792⁽¹¹⁰⁵⁾ ha fastställt ”dollar” som det officiella namnet på USA:s valuta.)

Grunden ($1/5 = 20\%$) för de pengar som banken falskt lånade ut som sina eget ägda i exemplet var sålunda en deposition som egentligen inte alls existerade. Resten av utlåningspengarna ($4/5$) byggde på luftförmeringen av denna ickedeposition. Slutligen kan man konstatera att de pengar som kom att lånas ut som ”finansierade”, d.v.s. som vore de uppbackade av den utlånande bankens egen guldreserv, ingalunda var finansierade, då banken inte hade något eget guld alls beträffande denna ickeexisterande deposition (skendeposition). Det guld och silver, som banken förvaltade som icke eget ägd, utan inlånad, deposition, räckte på sin höjd till 20 procent av de påstått finansierade sedlarna. Dock skall man veta att delar av detta depositionsguld och dito silver togs i anspråk för annat ändamål än som underlag för sedeltillverkning. Bland annat lånades det ut till federationskongressen, sålunda inte som sedelpengar, utan i syfte att föra ut guld- och silvermynt till det amerikanska samhället, som led stor brist på pengar av alla slag, inklusive guld-och silvermynt, på grund av beslutet om åtstramning av penningmängden. Ett åtstramningsbeslut som hade löst ut en svår lågkonjunktur. Bankens påstådda finansiering var således i hög grad en ren bluff.

Monetarisering av skuldsedlar

Onekligen avslöjas här många avancerade bedrägerier på en gång! Mitt i allt detta bedrägliga måste man ge bankdirektören och frimurarnas hemliga lära ett erkännande: Det fanns utan tveivel intelligens med i upplägget. Nu skall man inte tro att frontfiguren i det här sammanhanget, bankdirektören, på något sätt erkände något bedrägligt, inte heller när det gällde omvandlingen av den egentliga skulden till en tillgång, $-1 = +1$, utan detta trolleritrick skulle eufemistiskt komma att kallas för ”monetarisering av skuldbrev”. Ja, tricket skulle till och med komma att utvecklas till *en metod*, som en av bankdirektörens närmaste lierade, federalisten Alexander Hamilton, med bravur kom att använda sig av som finansminister 1791. Mer om den saken längre fram.

Konsten att försåtligt manipulera ett samhälle...

Det jag här vill fästa uppmärksamhet på är *den förslagenhet* som kriminaliteten utvecklades med och som idag utvecklats till så kallad högnivåkriminalitet som omfattar delar av den moderna amerikanska staten (Vi i Sverige och över 100 andra nationer har samma problem idag med delar av våra statsapparater avseende denna högintelligensutvecklade högnivåkriminalitet⁽¹¹⁰⁶⁾).

I federationskongressen, där högnivåkriminaliteten började sin utveckling som ett embryo som senare växt till en välutvecklad organisation, arbetade federalisterna (kapitalistivrarna) givetvis i sken av att vara lydiga lagen, och att de, liksom Benjamin Franklin-falangen, på alla sätt stod på folket sida. Att förespegla något annat hade varit otänkbart. I botten fanns trots allt en revolution som var farlig att utmana så nära inpå som man befann sig tidsmässigt. Och ändå lyckades federalisterna med konststycket att grundlura det amerikanska folket, som vi skall se. Ett av de mindre lurendrejerierna på vägen dit, som förtjänar ett litet påpekande i denna kedja av intelligenta bedrägerier, var tricket att tillsätta

en *statlig* bankdirektör.

Begreppet bankstormning eller bankrusning

Om man leker med tanken att människor i stor skala av någon orsak med de nya (lånade) pengarna i hand skulle ha rusat till Bank of North America och begärt att få växla in bankens sedelpengar mot guld, skulle det ha uppdragats att inte ens 20 procent av de i samhället utevarande nya sedelpengarna hade gulduppbäckning (det skulle obönhörligen ha avslöjats att merparten av alla dessa var ofinansierade), trots att både bankdirektören och federalisterna hävdade motsatsen. Då hade bedrägeriet åtminstone delvis avslöjats. Men nu skedde aldrig den här skisserade bankrusningen. Åtminstone inte i stor samhällsskala. Dock möjligen lokalt i enskilda delstater, därför att många fler privata banker etablerade sig efter hand, med samma brister vad gällde ”eget ägt utlåningskapital”, som USA:s ovan beskrivna första centralbanker var behäftade med. Ja, banketableringarna utvecklade på den här tiden det amerikanska samhället till ett veritabelt ”Vilda Östern” (eftersom händelseförloppet var lokaliserat till östra Amerika), på likartat sätt som det sedan gick till i England på 1800-talet, som jag har beskrivit, där bankirer övermodigt började leka med kapitaltäckningsgrader ned mot noll (de använde stora hävstänger⁽¹¹⁰⁷⁾, när pengar tillverkades ur tomma intet på ett ansvarslöst sätt, och de saknade guld och silver som uppbäckning av pengarna de tillverkade och lånade ut). Det var många lögnen som kom att prägla skeendena under den här turbulenta tiden, när USA såg gryningens ljus, inte minst politiskt.

En hel rad av lögnen

Federationskongressen ljög på flera sätt sin uppdragsgivare, folket, rakt upp i ansiktet på flera viktiga punkter. Bland annat när den besvärliga inflationen delvis skyldes på de ofinansierade lokalvalutorna. Och den statligt tillsatta bankdirektören ljög sina lånekunder också rakt upp i ansiktet, vad känt är utan att skämmas, bland annat om att pengarna de lånade var finansierade. Det var sålunda mycket lögn och rackarspel inblandat när kapitalismen återinfördes smygvägen i Amerika.

Två viktiga årtal i modern tid: 1965 och 1971...

Som parentes kan jag här nämna att 1965 (The Coinage Act of 1965) förklarade USA:s kongress principiellt USA:s mynt och sedelpengar (sålunda även US dollar-sedlar tillverkade av den *privata* centralbanken Federal Reserve Bank) som *lagligt betalningsmedel* (legal tender).

Amerikanska centralbanken i Washington D.C. Eccles byggnaden 20 oktober 1937

En något märklig benämning kan tyckas. Man kan tycka att det är en självklarhet att ett lands betalningsmedel är lagligt. Men kanske ändå inte så märkligt, om man förstår att det handlar om en halvmesyr: Helst av allt hade bankirerna bakom USA:s centralbank velat åstadkomma det omöjliga, nämligen att tillskapa en lag som ger dem det de åtrår mest av allt: ett lagstadgat initialt ägarskap till alla de kolossala belopp nya sedelpengar som de kontinuerligt tillverkar. Men som du som läsare vet vid det här laget (om du tagit del av min trilogis del I och II), förblir detta en ouppnåelig dröm för detta etablissemang, eftersom förarbetena till en sådan lag obönhörligt skulle avslöja mycket som är minst sagt obekvämt för dessa figurer: hur det har fungerat tidigare. Därför har bankirerna fått lov att nöja sig med det näst bästa: *lagligt betalningsmedel*. Det klingar nästan som *eget ägt*, men bara nästan.

Några år senare, 1971, eliminerade USA:s regering genom president Nixon gulduppbackningen av USA:s valuta US dollar (i praktiken gällde guldmyntfoten dessförinnan sedlar och mynt). Därmed blev USA:s valuta US dollar *ofinansierad*, d.v.s. valutan blev fiat-pengar i dess inskränkta betydelse, sålunda pengar enbart uppbackade av förtroende, med status av att vara lagligt betalningsmedel. (För att bli *äkta fiat-pengar* fordras dessutom att pengarna är ägarskapsdefinierade, exempelvis att de ägs av staten)⁽¹¹⁰⁸⁾. Åtgärden att ta bort guldmyntfoten motiverades bland annat med att inflationen hade minskat. Nixon till och med hyllades för åtgärden. I själva verket var åtgärden ett led inom ramen för nyliberala, kapitalistiska, avsikter: Att binda en valuta till ett värde, exempelvis guld, verkar hämmande på mängden pengar som kan nytillverkas och lånas ut. Om valutan hålls fri från värdeuppbackning, kan principiellt *oerhört mycket mer* pengar nytillverkas och lånas ut. Och det är inte svårt att lista ut vilka det i så fall gynnar. Nåväl, följden blev att när sedan även en rad andra regleringar togs bort genom kongressbeslut som följde efter 1971, formligen exploderade utlåningen - och med den givetvis också det som är ”myntets andra sida”, skuldsättningen - i det amerikanska samhället, och det som skulle utvecklas till dagens djupa skuldkris kom successivt att byggas upp fram till Lehman Brother-kraschen år

2008.

Beträffande den ovan omnämnde bankdirektörens specialitet: ”kreativ bokföring”, visar jag i kapitel 62-66 ännu mer djupgående hur den saken logiskt går till. Jag upprepar: Om pengarna som bankerna lånar ut, inte påstods vara ”deras egna”, skulle pengarna (sedlar, elektroniska pengar, mynt etcetera) juridiskt sett inte kunna lånas ut, av det enkla skälet att endast något eget ägt kan lånas ut och krävas tillbaka. Det som inte är eget ägt, kan endast *förmedlas*, exempelvis genom byteshandel. Den dag som idag är pågår en *gigantisk* urkundsförfalskning i Amerika, därför att hela det omfattande banksystemet, med Federal Reserve System i spetsen, med liv och lust ägnar sig åt att *låna ut* och *kräva tillbaka* pengar (inklusive ränta) som de inte är ägare av. Sett till de skadeverkningar denna bankernas brottslighet har orsakat både enskilda och det allmänna, är bankernas kriminalitet mer än allvarlig. Jag är helt övertygad om att historiskt stora rättsprocesser nu kommer att riktas mot banksystemet över huvud taget, inte minst mot det amerikanska, inklusive det amerikanska centralbankssystemet, Federal Reserve System.

Under nästan 20 års tid på 1700-talet förekom två diametralt olika ekonomiska system parallellt i Amerika...

Hoppar vi efter denna parentes nu tillbaka till 1700-talets slut, kan man konstatera att federalistfalangen i federationskongressen undanhöll det amerikanska folket och de omutade och okorrumperade politikerna i samma kongress, det faktum att de var ombud för en dold bakgrundsmakt, ytterst frimurarorden, som med tre mycket speciella nonsensräkneregler och en förslagen hävstångsmatematik hämtade från en obskyr hemlig lära styrde utformningen av verksamheten, när Amerikas första centralbank, Bank of North America, organiseras på sin tid. Här fick nonsens ge sken av att företräda sunt förnuft, när denna bank enligt kapitalistiska principer gavs makt att tillverka och låna ut den nya nationens nya sedelpengar.

Under lång tid, från det att den i praktiken guldfinansierade valutan continentals avvecklades i början av 1780-talet, och ersattes av en ny finansierad valuta (Bank of North Americas sedelpengar), som torde ha kallats för reverser, skuldbrev, kreditsedlar, skuldsedlar och möjligen fler namn, fram till 1791, höll federalisterna som sagt en låg profil, då de inte vågade ge sig på de enskilda koloniledningarna när det gällde den revolutionära hjärtefrågan: varje enskild kolonilednings självbestämmanderätt beträffande egen sedeltillverkning, i enlighet med Benjamin Franklins ekonomiska system. Här handlade det om ofinansierade sedelpengar (fiat-pengar) som lagligt betalningsmedel, som fördes ut till samhället enligt Franklins fyra regler (metoder). Ja, inte ens när kolonierna hade övergått till att bli delstater, och den överstatliga kongressen med en president i spetsen hade etablerats (1789), vågade federalisterna, som sagt, förbjuda de enskilda koloniledningarna att tillverka egna sedelpengar. Konsekvensen blev att det under nästan 20 års tid samtidigt förekom två diametralt olika ekonomiska system i Amerika i slutet av 1700-talet. Det ena var, kan man säga, *människovänligt* orienterat, och byggde på Benjamin Franklins idékonstruktion med välfärds möjlighet för alla. Medan det andra systemet måste betecknas som *människofientligt* konstruerat, då det ofelbart leder till samhällsliga lågkonjunkturer, utslagning av företag och enskilda människor, expropriationer, fattigdom för stora befolkningsgrupper, och i värsta fall sociala uppror.

Det historiska facit visar att 1793 är året då federalisterna fullt ut lyckades återinföra kapitalism i Amerika, och att detta system sedan har lett till ett helt pärlband av lågkonjunkturer av varierande allvarlighetsgrad, som totalt sett har slagit hårt mot Amerikas folk och företagare. Vissa lågkonjunkturer har varit fruktansvärt ödeläggande, exempelvis den svåra 1930-talsdepressionen. Även USA:s aktuella lågkonjunktur är osedvanligt djup i kölvattnet till Lehman Brother-kraschen 2008. Men detta är inte allt. Det som var grunden till att många människor tog steget och emigrerade till Amerika under 1700-, och framför allt 1800-talet, och vågade satsa på ett nytt liv, var framför allt att man visste att det förlovade landet var stort nog för att löftet om en egen bit jord för egen försörjning skulle kunna uppfyllas⁽¹¹⁰⁹⁾. I första instans uppfylldes ofta löftet, vilket ledde till att många människor blev ägare till egen mark och därmed fick försörjning. Men det skulle inte dröja värst länge innan smolk blandades i glädjebägaren: snart började privata banker medelst principen utlåning mot ränta, och i förlängningen lågkonjunkturer, att lägga beslag på både det ena och det andra av värde, även marken som var människors livsuppehälle.

Människors grundläggande rättigheter kunde bankirerna inte upphäva

Men med hjälp av den finstilta paragrafen i låntagares skuldbrev och landets gällande konkurslagstiftning har privata banker systematiskt kunnat verkställa sammanlagt flera miljoner utmätningar och expropriationer sedan 1750-talet. Man skall alltså ha klart för sig, att orsaken till att detta har kunnat ske, är *de många medvetet framkallade lågkonjunkturerna*.

USA:s 20:e president James Garfield uttryckte drygt 100 år senare:

“Den som kontrollerar vilket ett lands penningmängd är den som har total makt över industrin och handeln... Och när man inser att hela systemet är mycket lätt att kontrollera, på ett eller annat sätt, av ett fåtal män i toppen, får man klart för sig hur perioder av inflation och depression uppstår”⁽¹¹¹⁰⁾

På engelska:

“Whoever controls the volume of money in any country is absolute master of all industry and commerce... And when you realize that the entire system is very easily controlled, one way or another, by a few powerful men at the top, you will not have to be told how periods of inflation and depression originate.”⁽¹¹¹¹⁾

Under exempelvis 1930-talsdepressionen var antalet utmätningar/ expropriationer så många, att det blev uppenbart även för vanligtvis hårdhudade politiker, att det hela hade gått för långt, när bankerna hänsynslöst kunde beröva människor deras småjordbruk, hem och ägodelar och orsaka människor katastrof, endast av den orsaken att de inte kunde amortera sina lån som överenskommet, eller kunde möta upp bankernas krav, när finstilta skuldbrevsparagrafer löste ut. Många gånger vägrade bankerna sina kunder både betalningsfrist och ytterligare lån, varför människor hamnade i en rävsax, där

skuldbrevsparagrafen tvingade dem från gård och grund, därför att dessa utgjorde lånens pant. Vad politikerna varken förr eller senare har berättat för allmänheten i Amerika, är att pengarna som dessa banker på den tiden lånade ut, liksom pengarna banker lånar ut idag, var respektive är *urkundsförfalskade* pengar⁽¹¹¹²⁾. Därför är alla dessa *miljontals* utmätningar och expropriationer, som genomförts sedan 1750-talet, juridiskt ogiltiga, något som jag bedömer kommer att leda till mycket omfattande rättsprocesser. Flera miljoner småjordbruk och egna hem har på beskrivet sätt olagligt övergått i bankers ägo. Banker, som sedan många gånger sålt sitt rov, dessa jordlotter och egendomar, vidare till spekulativt lagda personer i kulisserna, som med välfyllda plånböcker väntat på rätt tillfälle att göra bästa möjliga kap, exempelvis i samband med hastigt och slarvigt genomförda exekutiva auktioner, eller där bankerna sålt sina pantbyten direkt till realisations- eller ännu lägre slumppriser. Det är bara att konstatera att dessa spekulationsuppköpare med tiden blivit ägare av mer och mer mark och egendom i USA på den vanliga människans bekostnad. Bankerna har på så sätt oftast agerat mellanhand mellan de drabbade och spekulanterna i dessa händelser sammanhängande med lågkonjunkturer. Den som helt och fullt vill förstå bankernas agerande, måste ta sig tid att läsa hela min trilogi. Det är en rad illusioner jag går igenom som du måste förstå för att se hur listigt bankirerna lurat skjortan av folk i århundraden.

Man bör som amerikan också veta, att det har ingått i det kapitalistiska systemets strategi att grundlura allmänheten att tro att kapitalism står för något gott, att systemet till sin natur är framåtsträvande, och att systemets förespråkare vill sina medmänniskor väl. Att alla med den rätta tågan kan förverkliga *den amerikanska drömmen* - som, som vi vet, för de flesta amerikaner är och förblir just en dröm. Men man skall också veta att all denna "olycka" går att rätta till, och att korrekturen i själva verket är förhållandevis enkel, så till vida att den inte kräver några stora resurser. Däremot kräver den *förståelse av själva problemet*, vilket den här texten avser att hjälpa till med⁽¹¹¹³⁾.

I detta sammanhang några ord till Europas folk

Här vill jag passa på tillfället att rikta några ord till Europas folk⁽¹¹¹⁴⁾: Kapitalismen som system använder sig som sagt företrädesvis av *ekonomiska och sociala kriser* (lågkonjunkturer av växlande dignitet) som ett slags överordnat verktyg för att uppnå sina mål, d.v.s. att få makt över enskilda människor, affärsrörelser, ja, hela nationer, och tillskansa sig stora materiella ägarvärden. Den saken sker i hägnet av en både dold och hård ekonomisk samhällsdiktatur, som är svårgenomsådad, då den mycket listigt bärs upp av en omfattande politisk demokratiillusion⁽¹¹¹⁵⁾. För att åstadkomma full verkan i de ekonomiska och sociala kriserna, låter kapitalismen dessa föregås av perioder, som ekonomiskt är krisernas motsats. Här under det som kallas högkonjunkturer invaggas samhället och allmänheten med hjälp av generös, ofta flödande, tillgång på kapital (det är lätt att få lån tack vare att bankerna medvetet öppnar sina penningkranar) i en många gånger obefogad optimism och framtidstro, som ytterst är medvetet orkestrerad i syfte *att sätta i skuld*. Ty det

är genom att sätta i skuld, d.v.s. genom att ge lån, som kapitalismen agnar sitt bete⁽¹¹¹⁶⁾ och förbereder för den lågkonjunktur som med logisk nödvändighet kommer att följa eftersom mindre pengar förs ut i samhället än vad samhället skall betala tillbaka i form av

amorteringar och räntor⁽¹¹¹⁷⁾. Och när man sedan vet att ”fiskafånget” kommer att bli framgångsrikt, att fångsten kommer att bli god, vilket bankernas illröda bokföringssiffror i slutet av högkonjunkturerna indikerar, är det dags att hiva in det som har fastnat i näten: den del av allmänheten och företagavärlden som hamnat i skuldfällor, och som av olika anledningar inte kan sköta sina åtaganden gentemot bankerna.

Det är nu bankerna ”sorterar sin fångst”, d.v.s. avgör vilket ”avlivningsverktyg”, svärd, som är lämpligast att använda: Viss del av fångsten nästan självdör. Här räcker det med det första svärdet, de vanliga konkurserna följer många gånger spontant, som när sträng kyla skapar tjäle i marken. I andra fall är ”fisken” mera seglivad. Här krävs att bankerna tar till det andra, mera brutala, svärdet - den finstilta paragrafen - grunden för de ofrivilliga konkurserna. Och ibland händer det att fångsten är så ”svårfjällad” att det krävs att hela samhället ”får känna på svärdets makt” för att ordningen skall återställas i bokföringsböckerna: bankräddningspaket⁽¹¹¹⁸⁾. Kapitalism handlar sålunda om att ”sätta i skuld”, vilket lättast åstadkoms i ett samhälle där pengar är en bristvara. Därför är samhällsbrist på pengar ett kapitalistiskt huvudintresse. Sätta i skuld gör man lättast genom att låna ut pengar mot ränta – kapitalismens huvudverktyg. Utlåning av pengar mot ränta genererar inte bara intäkter i form av räntorna. Ränteverktyget accentuerar även helt automatiskt samhällsbristen på pengar, som gör att pengar behöver lånas...

Nå, ränteintäkter i all ära, men mycket vill ha mer. Och för den sakens skull har kapitalismen, som vi vet, ytterligare en samling högeffektiva, d.v.s. inkomstbringande, verktyg ”i sin låda”: de manipulativt framkallade konjunkturväxlingarna, där bankerna upplever sin tillvaros höjdpunkter (sina ”högkonjunkturer”), samtidigt som samhället har det som svårast, d.v.s. under samhällets värsta lågkonjunkturer. Det är då tre av de fem svärdens bidrar till att bankirerna, kapitalismens dirigenter, har mer tillgångar än bara mat på bordet. Som vi vet, befinner sig många av Europeiska unionens 27 länder idag, år 2013, i just svår *ekonomisk och social kris*. Grekland, Cypern, Spanien, Portugal, Italien, Irland, Island, Estland, Lettland och Litauen är kanske hårdast drabbade, men krisen är kännbar även i bland annat Ungern, Frankrike och England. Alla de nämnda länderna har under den pågående krisen sedan 2008 mer eller mindre brutalt fått känna på åtminstone några av kapitalismens fem svärd, som tillsammans utgör det jag kallar de fem svärdens illusionsnummer.

Europas federalister inom ramen för Europeiska unionen (EU)

Och nu kommer jag till det jag vill uppmärksamma läsaren på: Idag träder det fram en falang i Europa som kan kallas *Europas federalister*. Här kan många paralleller dras till Amerikas federalister på 1700-talet, med den skillnaden att det är runt 230 år som skiljer parallellerna åt. Mycket av det Europas federalister säger idag, sade Amerikas federalister redan på 1700-talet. I det här sammanhanget kan det då vara en fördel att veta vilka värderingar som besjälade Amerikas federalister, på det att Europas folk skall kunna undvika *de fällor som Amerikas folk aningslöst gick i*. Europas federalister förespråkar idag, liksom Amerikas gjorde, *överstatlighet* i Europa. Man föreslår ”en europeisk kongress med en president i spetsen”. Genom att centralisera väsentliga delar av det finansiella, juridiska och politiska självbestämmande som enskilda medlemsländer idag besitter till ett överstatligt organ, kan

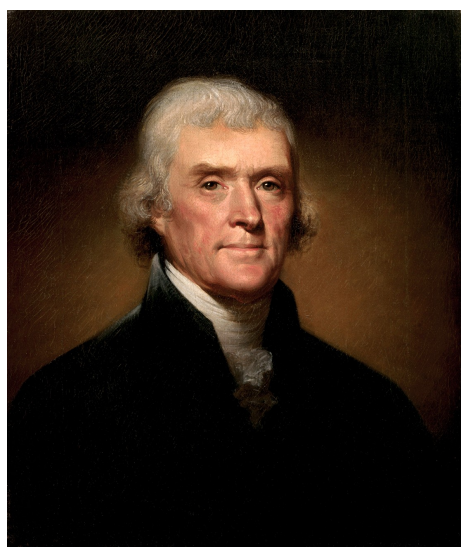
man komma till rätta med Europas ekonomiska problem, anser Europafederalisterna. Då kan samordnade beslut som gagnar hela unionen lättare fattas, givetvis i högsta demokratiska anda. Då kan vi ta oss ur dagens svåra problem, och dessa kommer inte att upprepas, lyder budskapet.

Ett överstatligt organ har självklart större resurser och är mer kompetent, med överblick över samtliga 27 EU-länder, vilket är mycket mer än vad enskilda länder kan åstadkomma. Argument som alla verkar välbetänkta.

Men myntet har också en annan sida

Man skall veta att i det föreslagna systemet också handlar om en *demokratinedmontering* i Europa, identisk med den som skedde i Amerika på 1700-talet, när federationens tillkom. Då förlorade de amerikanska kolonierna/delstaternas sin självbestämmanderätt i många frågor, exempelvis när det gällde egen penningtillverkning, att skriva egna lagar i många avseenden, och att bedriva självständig välfärdspolitik. Steg för steg eroderades självbestämmandet, och även välfärden för många, och makt centraliserades till USA:s kongress med dess president i spetsen.

För den som har besökt USA, världens resursstarkaste land, är det uppenbart att federationen i ett viktigt avseende är ett stort misslyckande. Det är få länder som är mer ojämlika, åtminstone beträffande livets materiella sida, än USA. Räknar man ända från självständighetsförklaringen 1776, där Thomas Jefferson skrev sina berömda ord ”*Alla människor är skapade lika (värda)*” (All men are created equal), är det uppenbart att man har misslyckats, trots att man haft snart 240 år på sig.

Thomas Jefferson

Nu lär enligt uppgift ”människans lika värde” inte på något sätt vara framhävt i texten i den amerikanska konstitutionen, annat än när det gäller ”likhet inför lagen”. Hur man ska tolka den saken, kan säkert diskuteras, men det kan under alla omständigheter inte ha varit de koloniala revolutionärernas, eller ”nationens fäders” (The Founding Fathers⁽¹¹¹⁹⁾) avsikt år 1787, när amerikanska konstitutionen antogs, att skapa en nation, där välfärdsfördelningen

ser ut som den gör i USA idag. I stället hade människorna i det nybildade USA ”de goda åren” i kolonierna under 1700-talets första hälft under Benjamin Franklins ekonomiska ledning i tillräckligt färskt minne, och även motsatsen som sedan följde, som tände igång revolutionen, för att det skulle vara Thomas Jeffersons ord och Benjamin Franklins samhällsmodell, inklusive välstånd för *alla*, som var *allmänhetens* självklara och enda ledstjärnor och förhoppningar, när federationen bildades 1787. Där denna allmänhet, kan vi konstatera idag, fördes bakom ljuset av några av sina mest inflytelserika och betrodda revolutionära ledare, varför resultatet är som det är idag.

Inte ens i närheten

Trots att det har gått en bra bit över 200 år sedan Amerikas överstatliga organ, kongressen, tillskapades, *är dagens USA inte ens i närheten av det relativt jämlika ekonomiska välstånd som rådde i kolonierna under de goda åren*, då med avsaknad av arbetslöshet, med gott om pengar till alla, där människor levde i relativt utvecklad harmoni med varandra, därför att alla hade det bra, var och en på sitt vis. De problem som fanns, kan inte jämföras med människors ekonomiska problem i dagens USA. Invandrare som anlände till det förlovade landet Amerika togs om hand och integrerades snabbt i samhället, varpå de blev självförsörjande i egna yrken, som dessa människor kunde välja själva med stor frihet, därför att man redan från början hade god tillgång till pengar att finansiera både det ena och det andra med. Ledorden var frihet och respekt för medmänniskan.

Fortsätter vi att titta på Amerika, fick den amerikanska medelklassen och stora delar av arbetarklassen faktiskt uppleva en kort renässansperiod av de goda åren på 1950- och 60-talet, med rätt mycket välfärd och välmående i kölvattnet till den ekonomiska återhämtningen under andra världskriget. Men ”underbart är kort”. Efter 60-talet har tiderna åter hårdnat betydligt, och idag bevitnar vi hur åtminstone USA:s arbetarklass håller på att bli hårt styrd och politiskt vingklippt jämfört med efter kriget. Fackföreningar är illa sedda idag i USA, löner hålls nere, övervakning på arbetsplatser förekommer. Många måste ha flera arbeten samtidigt för att klara försörjningen. Kort sagt lever arbetarklassen under alltmer otrygga omständigheter, vilket givetvis är särskilt bekymmersamt om man har familj.

Neoliberalism jämförd med kapitalism i Sverige

Samma utveckling är tydligt skönjbar även i Europa. Mitt eget hemland Sverige är förhållandevis förskonat från de värsta kapitalistiska yttringarna, men ändå har man lyckats montera ned det svenska folkhemmet rejält jämfört med hur det såg ut i början av 1960-talet. Utifrån USA:s uppenbara politisk- ekonomiska tillkortakommande som federalt organiserad nation, *trots att man där har haft mer än 200 år på sig att åstadkomma allmän folklig välfärd*, är det ytterst märkligt att dagens europeiska federalstatsivrare anför USA som en förebild, värd att ta efter. Man säger: Gör vi bara som i Amerika, d.v.s. stärker den europeiska centralmakten på enhetsstaternas bekostnad, med en kongress och president i spetsen, kommer allt att ordna sig. Då kommer dagens problem att kunna lösas.

Jag har redan varit inne på hur dagens europeiska union av relativt självständiga nationalstater håller på att förvandlas till ett federalistiskt Europa⁽¹¹²⁰⁾. Jag nämnde då att jag skulle återkomma beträffande den saken. Det var framför allt det amerikanska

föregångsexemplet jag åsyftade till (i kapitel 5 i del I) att belysa för *betänkande*, vilket nu är gjort. Det är ett stort steg att ta, att skapa och gå med i en federation, då det handlar om att enhetsstater som Sverige då avsäger sig sin suveränitet i många viktiga politisk-ekonomiska hänseenden, inklusive självständig välfärdspolitik, försvar, utrikespolitik, där en ny konstitution troligen gör det omöjligt eller mycket svårt att ångra sig. Här bör man noga tänka sig för, så man inte gör något förhastat. Man bör se dagens federalistiska/kapitalistiska USA som ett *varnande*, inte ett efterföljansvärt, exempel, om det är ett människovänligt välfärdssamhälle som är målet. Jag tycker man skall fråga sig om Europa verkligen är moget att ta ett så stort steg som federalisterna förespråkar, att i nära framtid skapa ett Europas förenta stater⁽¹¹²¹⁾, utifrån den vetenskap denna trilogi förmedlar om politikerkårens etisk-moraliska och osjälviska utvecklingsnivå? Man kan inte förvänta sig att federala politiska beslutsfattare, som får förtroende att verka i Bryssel, på något sätt skulle vara väsentligt väsensskilda från dem som idag arbetar i Washington D.C.

Vill man åstadkomma ett sant europeiskt (och amerikanskt) välfärdssamhälle, handlar det om att *oegennyttja* och *en utvecklad humanistisk/altruistisk syn på livet* på allvar måste besjåla politiken, och där är vi ännu inte, vilket min trilogi ger belägg för. Därför bör man skynda långsamt med att centralisera makten, vilket till och med kan vara direkt farligt. Dryga 200 års utveckling i USA visar som sagt svart på vitt att den federalistiska idén har varit ett stort misslyckande. Den var för tidigt väckt. Idén i sig är utmärkt, om människor vore etiskt-moraliskt utvecklade på osjälviskhetens område, och kämpade för samma sak, men det gör de inte. USA är idag tillbaka, kan man säga, på ruta ett när det gäller allmän välfärd.

Det är relevant att jämföra dagens amerikanska samhälle med detsamma under de svåra åren från mitten av 1700-talet fram till revolutionen.

Att göra en omstart

I min text rekommenderar jag det amerikanska folket att göra ”en omstart”, och gör sig kvitt kapitalismen. Kapitalism kan som system betraktat nämligen aldrig tillfredsställa allas välfärd, bara fåtalets. Med omstart menar jag att principiellt anamma den samhällsmodell som Benjamin Franklin utarbetade i Pennsylvania åren 1723-1750 inom ramen för Franklins specifika ekonomiskt system (en väl fungerande människovänlig monetärt finansierad ekonomi). Dock med den skillnaden att systemet bör moderniseras, där jag anför flera konkreta förslag i trilogins del III hur det kan ske. Och vad Amerika bör göra, bör självklart även Europa göra: fjärma sig från kapitalismen.

Kapitel 74

Analys av det femte steget i bankirernas hemliga plan

Article 1, Section 8 i den amerikanska konstitutionen

Vi återgår nu till Amerika sommaren 1787, då i huvudsak två politiska läger - federalister och antifederalister - i den folkrepresentativa församling, som kom att kallas konstitutionskonventet, mödosamt utarbetade den amerikanska konstitutionen, vilket ägde rum i Philadelphia. De frigjorda staterna var vid det här laget förbundna i en konfederation, men ännu inte i en federation med en gemensam konstitution. Vid tidpunkten var det runt 14 år sedan revolutionen hade lösts ut, och fortfarande ägde de 13 staternas politiska ledningar rätt att i full omfattning lokalt tillverka respektive stats egna fiat-pengar (pengar endast uppbackade av förtroende, inte guld, som lagligt betalningsmedel), enligt i stort sett Benjamin Franklins ekonomiska systemmodell⁽¹¹²²⁾. Men, som vi också vet, fick man i praktiken inte använda dessa fiat-pengar i byte mot varor och tjänster, p.g.a. påförd överordnad penningåstramningspolitik. Federationskongressen hade inte vågat sätta sig över de 13 staternas självbestämmande när det gällde egen sedeltillverkning, stiftande av egna lagar, att beskatta folket och att reglera handel. Därför var det ett märkligt beslut som antogs av konstitutionskonventet denna dag, den 17 september 1787, när den amerikanska konstitutionen till slut undertecknades av delegaterna. Mycket stod på spel, men framför allt var undertecknandet känsligt, därför att fortfarande fanns det en stark folklig revolutionär opinion att ta hänsyn till, där det gällde krav på egna sedeltillverkande maskiner som en starkt närvarande bakgrundskraft.

Märkligt nog, kan man tycka, besjälades inte folkets representanter i konventet, åtminstone inte alla, av samma kvardröjande revolutionär anda, eftersom konstitutionen denna dag vann godkännande. I och med undertecknandet, godkände konstitutionskonventet kongressen som USA:s överstatliga organ med en president i spetsen. Det känsliga godkännandet av konstitutionen inbegrep bland annat kongressens viktiga maktbefogenheter (Article 1, Section 8), när det gäller hela nationens penningtillverkning, beskattningen av folket och nationens skuldsättning (statsskuld). Saken var ju den att när revolutionen löstes ut år 1773, hade alla 13 kolonierna, utan att fråga (England) om lov, återgått till att tillverka sina

egna⁽¹¹²³⁾ sedelpengar (som ju var ofinansierade fiat-pengar), liksom man hade gjort under de goda åren, innan de förhatliga engelska lagarna 1751 och 1764 hade tillkommit. Genom den åtgärden blev beskattning av folket för att finansiera koloniernas respektive "statsbudget" ånyo obehövlig, och inga lån som orsakade "statsskuld" behövde tas. De framträdande personer, som i amerikanska historieböcker anges som upphovsmän till den med rätta berömda och kraftfulla amerikanska konstitutionen, gjorde ett utomordentligt arbete, med ett

undantag ur folkets synvinkel - Article 1, Section 8. Ty när det kommer till denna viktiga konstitutionella paragraftext, lyckades federalisterna och deras i bakgrunden verkande kapitalistiska uppdragsgivare, få till stånd formuleringar som tillgodosåg deras intressen.

Nästan som att ställas inför en gåta

Skärsådar man hur Article 1, Section 8 är formulerad, kan man konstatera att man står inför något ganska svårtolkat och dubbeltydigt. Nästan som att stå inför en gåta, där man måste klura ut vad formuleringarna egentligen betyder. Just Article 1, Section 8 blev *inte entydigt* formulerade angående kongressens makt, och man kan undra varför. Jag menar, att för att förstå den saken måste man sätta sig in i den tidsanda och press, eller psykologiska stämning, som rådde vid tillfället.

Sedan mitten av 1770-talet hade federalisterna, som var kapitalismens handgångna män, envist propagerat för att "ofinansierade sedlar", i likhet med staternas egna lokalvalutor, var ett fördärv för Amerika. Vidare lät man påskina att den amerikanska statsapparaten, fortfarande i sin linda, inte var mogen uppgiften att självständigt ansvara för den nationella ekonomin, och särskilt inte för tillverkningen av den nya nationens nationsövergripande pengar. Nej, federalisterna menade hårdnackat, att när det gällde nationalekonomi och penningtillverkning, borde kongressen anlita kunnigt yrkesfolk, d.v.s. den kunniga mellanhand, som inte var sen att anmäla sina tjänster - det privata bankväsendet. Och som vi vet, kan *psykologisk påverkan* och *propaganda* vara mycket effektiv. Min gissning är att federalisternas aktioner framkallade att en stämning av håglöshet och brist på självförtroende spred sig bland konstitutionskonventets deltagare (som med många gånger motstridiga viljor, arbetade under hela sommaren 1787, från maj till september, för att komma överens).

Federalisterna med den tongivande Alexander Hamilton i spetsen menade sålunda att nationens nya pengar absolut borde vara "finansierade", d.v.s. gulduppbackade, och att den mest kunniga aktören på det penningpolitiska området, det privata bankväsendet, med fördel skulle medengageras, givetvis med staten som bestämmande i bakgrunden, en linje som Hamilton sedan kom att driva även fortsättningsvis, som vi senare skall se. Nåväl, fullt ut lyckades nu inte federalisterna (Hamilton) i detta skede genomdriva sin vilja, när USA:s grundlag, där Article 1, Section 8 är en del, tillskapades. Man fick nöja sig med att bara delvis lyckas i sitt uppsåt, då man lyckades få artikeltexten så formulerad, att den innehåller fyra stycken "kryphål", som den dolda makt, vars ärenden Hamilton gick, sedan kunde utnyttja. Att den kritiska paragrafformuleringen blev som den blev, kan kanske som sagt skyllas på Hamiltonfalangens psykologiska bearbetning, och på det faktum att delegaterna var angelägna att komma till ett avslut efter den långa sommaren?

De fyra kryphålen kan uppfattas på ett motsatt sätt, som fyra dörröppnare

Tack och lov, måste man säga, ser jag utifrån mina kunskaper som konstitutionell logiker, när jag analyserar skrivningarna i Article 1, Section 8, lite grand till min egen förvåning, att de nämnda fyra kryphålen mycket väl även kan tolkas i omvänd riktning, nämligen som fyra "dörröppnare", som i det avseendet gagnar *staten*, folkets förlängda arm. Jag skall snart förklara vad jag menar. Just denna omvända tolkningsmöjlighet gör det nämligen möjligt att

rätta till systemfelet som Article 1, Section 8 annars innebär ur folkets synvinkel, utan att det behöver innebära någon stor apparat. Ty systemfelet är de facto den yttersta orsaken till den katastrofala situation som plågar så många människor i USA idag. Jag kan personligen inte frigöra mig från tanken att Försynen haft ett finger med i spelet när Article 1, Section 8 formulerades. Kan det ha varit så att någon eller några intelligenta folkliga företrädare avsiktligt skapade formuleringarna, så att de inte bara skulle kunna utnyttjas i en riktning, utan även i den motsatta, som dörröppnare? Att någon med inflytande såg varthän det barkade, och vägrade att göra avkall på sina revolutionära ideal, och med dessa och folkets bästa för ögonen, på detta finurliga gåtfulla sätt gav sitt bidrag till formuleringarna? Mer om dessa kryphål/dörröppnare senare.

Det tal som borde ha hållits i kongressen den 17 september 1787...

Man skall dock veta att det, trots all inverkan av psykologi och trötthet, var märkligt att Article 1, Section 8 kom att skrivas så motstridigt revolutionsidealen, revolutionens första orsak, som skedde: att makten över pengarna är en *folkets angelägenhet*, inte privata bankirers. Det tal som *borde* ha hållits i *revolutionens anda* den 17 september 1787, när delegaterna samlades för att skriva på USA:s nya konstitution, hölls aldrig. Ett tal som i så fall skulle kunna ha haft ungefär följande lydelse:

Vi Förenta staternas politiker är förtroendevalda av det amerikanska folket. Vi är folkets tjänare. Det är vår främsta plikt och skyldighet att lyhört följa den vilja som vårt folk, med sina respektive liv som insats, har uttryckt, först genom revolutionen, sedan genom det i människoliv kostsamma frihetskriget mot vår forna - men så inte längre - herrenation, England. Däremot har vi ingen skyldighet att lyssna till kapitalets röst, d.v.s. den bankirmakt som påtvingade oss 1751 och 1764 års lagar, som orsakade hela vårt folk så svåra umbäranden: skuldsättning, lågkonjunktur, arbetslöshet, decimering av våra samhällsresurser, expropriationer och fattigdom. Det amerikanska folket har med revolutionens urkraft med en röst talat om vad det vill: att vår nations pengar - alla dess pengar - skall tillverkas av folket självt genom dess ombud staten, som också skall vara ensam ägare av dessa pengar och av tillverkningsmaskinerna. Ingen annan - jag upprepar, ingen annan - skall tillverka eller äga våra pengar. Privata aktörer, såsom bankirer och ägare av finansinstitut, har ingen roll i denna process eller i detta ägande, utan enbart folket representerat av staten. Bakom det krig vi nyligen har genomlidit stod en dold och cynisk bankirmakt, som till stor del har sina rötter i Europa, som brutalt och utan medmänsklig hänsyn ämnade utnyttja oss, genom att skuldsätta vårt land och vårt folk mot ränta, genom att påföra vårt folk skatter, och genom att försätta oss i arbetslöshet och armod enbart av egoistiska skäl: för sin egen vinnings och perversa njutnings skull. Men vi sade med en röst nej.

Gentlemän! (Kongressen bestod endast av män år 1787.) Vi har ett förtroendeuppdrag och därmed ett ansvar mot våra uppdragsgivare. För dem var 1751 och 1764 års lagar oönskade. Därför är det vår plikt att fortsätta att stå upp mot våra forna översåtar och deras allierade, bankirmakten, när denna makts första vapen, svärdet, nu inte längre förslår, men makten ändå listigt försöker snärja oss i samma

lagars garn med sitt andra vapen - skuldsättning. Vi får under inga omständigheter förnedra oss en gång till, till att låta oss bli påtvingade räntor, skulder och andras pengar, och i förlängningen skatter. Jag upprepar: Verkligheten under våra gyllne ekonomiska år mellan 1723-1750, liksom under revolutionens första år 1773-1775, har visat oss att staten utan bankirers hjälp kan tillverka alla pengar vi behöver för att leva ett gott liv, utan att vi behöver ta en enda lån. Därför är också all beskattning av folket, förutom det lilla som eventuellt tillfälligt krävs i den vägen för att hålla inflation i schack, helt onödig. Mina herrar, jag ber er att lyhört beakta denna folkets vilja nu när ni godkänner denna konstitution, i vilken vårt folks öde ligger. Betänk än en gång att det är folkets vilja som skall vägleda oss.

Alexander Hamilton tog till orda

I stället hölls vid tillfället i fråga ett annat tal av den blivande finansministern Alexander Hamilton, som bland annat sade följande:

“Att ge ut ett ofinansierat papper som ett tecken på värde, borde inte kvarstå som en formell del av konstitutionen, inte heller hädanefter någonsin bli nyttjat, eftersom det till sin natur är fullt med motbjudande oegentligheter och med en benägenhet att bli ett redskap för svek och bedrägeri.”

På engelska:

“To emit an unfunded paper as the sign of value ought not to continue a formal part of the Constitution, nor ever hereafter to be employed; being, in its nature, repugnant with abuses and liable to be made the engine of imposition and fraud.” (1124)

Som du märker, var Hamiltons tal väsensskilt från det tal man kan förmoda att en sann revolutionär skulle ha hållit i denna ödesstund, bara en kort stund innan det känsliga undertecknandet skulle ske den 17 september 1787. Ändå lyckades Hamilton få konstitutionskonventet politiker med på sin linje, att gå emot revolutionens sak och godkänna de revolutionsmotsägelsefulla formuleringarna i konstitutionstexten med sina fyra extremt vanskliga kryphål, som reglerar den känsliga makten över USA:s penningtillverkning, d.v.s. samhällsavgörande fråga För att besvara hur detta kom sig, upprepar jag för tydlighetens skull just de kontroversiella formuleringarna i Article 1, Section 8 i den ordning de står skrivna, som det har blivit så mycket diskussion kring i efterhand ((Den avgörande formuleringen följs av mina egna tolkningar inom parentes.)):

Article 1 - The Legislative Branch, Section 8 - Powers of Congress

(Artikel 1, konstitutionens lagstiftande avdelningen, Sektion 8, kongressens maktbefogenheter)

The Congress shall have Power...

Kongressen, underförstått ledd av presidenten, skall ha makt...

To lay and collect Taxes [...] to pay the Debts and provide for the common [...] general Welfare of the United States...

(... att fastställa och samla in skatter [...] för att betala Förenta staternas skulder och tillgodose nationens allmänna välfärd)

To borrow money on the credit of the United States

(...att låna pengar å Förenta staternas vägnar)

To coin Money, regulate the Value thereof, and of foreign Coin, and fix the Standard of Weights and Measures

(... att mynta pengar, reglera deras samt främmande valutors värde, samt reglera vikt och mått).

Det tredje sveket mot folket

Här har med tiden ett tredje svek mot revolutionen och det amerikanska folket gjort sig gällande. *Det första sveket* var det försåtliga införandet 1774 av sedelvalutan continentals, som sedan kopplades till ett löfte om ”återbetalning i guld”, som orsakade att den dåtida ”staten”, den första kontinentalkongressen, hamnade i en helt onödig skuldsituation som dessutom bara var på låtsas men som gjordes till en samhällssanning med hjälp psykologisk indoktrinering (hjärntvätt) och på så sätt förtäckt lotsade staten in i ett kapitalistiskt system. Guldloften till folket medförde sålunda en helt onödig statsskuld.

Det andra sveket var när kontinentalkongressen/federationskongressen år 1782, i hägnet av den privata The Bank of North America, ”Amerikas första centralbank”, under förevändning att åtgärden var nödvändig för att motverka den dåtida svåra inflationen, ersatte continentals med en typ av sedelpengar som var gulduppbackade och därmed ”finansierade”, i enlighet med kapitalistiska principer, d.v.s. där pengarna kom att föras ut i samhället som lån,

enligt väl beprövat mönster: depositionsförskingring⁽¹¹²⁵⁾, perfekt penningförfalskning⁽¹¹²⁶⁾ och urkundsförfalskning. Medan *det tredje folkliga sveket* ligger i det faktum att kongressen och hittills 43 amerikanska presidenter av sammanlagt 44 har valt att gå bankirmaktens ärenden, d.v.s. tillåta denna makt att till eget gagn fritt utnyttja de fyra kryphålen (se nedan) i konstitutionstextens Article 1, Section 8. Endast en, jag säger *en*, president, Abraham Lincoln, har haft modet och framsyntheten att försöka sätta stopp för bankirmaktens kapitalistiska härjningar, genom att vända på steken och utnyttja kryphålen som dörröppnare, folket till gagn. Nu de fyra kryphålen/dörröppnarna i tur och ordning:

Första kryphålet/dörröppnaren...

möter vi redan i ingressen till texten i Section 8: *The Congress shall have Power...* Man kan här konstatera att konstitutionstexten är *vag och generell* i sin formulering beträffande kongressens *makt* (angående det som underparagraferna stipulerar, exempelvis penningtillverkningen). Sålunda anges inte i vilken *grad* kongressens makt skall bestå, om den avser all makt, eller

endast en del av makten. Denna otydlighet ger indirekt utrymme för *en annan aktör* än kongressen att dela makten, som är *det första kryphålet*, tillika, märk noga, *den första dörröppnaren*. Och, som vi vet, har sålunda inte den privata bankirmakten i USA varit sen att utnyttja detta kryphål i författningen. Så långt kryphålet.

Att vagheten i formuleringen även kan ses som en dörröppnare, förstår man när det står klart att formuleringen, just tack vare sin vaghet, kan man säga, också ger *den amerikanska staten* fullt utrymme att *å folkets vägnar* ta över *all* penningtillverkning (sedlar, mynt, elektroniska pengar och samtliga andra betalningsformer inkluderade) i Amerika! Ingenting i paragrafens formulering hindrar formellt den saken. Det är bara beslutet som saknas. Att det i så fall rör sig om *ett övertagande*, beror som sagt på att idag sköts *åtminstone 99,999 procent* av Amerikas penningtillverkning av det privata bankväsendet. Det vill säga att 99,999 procent är *den grad* som det privata bankväsendet idag utnyttjar formuleringens vaghet, det första kryphålet, i Article 1, Section 8 i konstitutionstexten. En häpnadsväckande grad, när man väl kommer till insikt om saken! Och man skall veta att det ingalunda beror på generositet att bankirmakten har låtit kongressen (folket) behålla *en tiotusendels procent* av USA:s penningtillverkning, d.v.s. mynttillverkningen. Nej, man kan vara övertygad om, att hade kapitalisterna kunnat, skulle de även ha lagt beslag på denna lilla procentdel. Men nu har man inte kunnat det, ty i så fall hade ju inte kongressen haft någon makt alls, vilket konstitutionstexten trots allt föreskriver att den skall ha. Men 99,999 procent får ändå anses vara ett ganska tillfredsställande resultat ur bankirsynvinkel.

Man skall också veta, att om folket samfällt bestämmer sig för den saken genom en nationell folkomröstning där folket tydligt och pedagogiskt enkelt och samtidigt noggrant informeras om vad saken gäller, kan det omvandla bankirmaktens idag 99,999 tillverkningsprocent av nationens pengar till 0 (noll) procent, genom att göra om det som hittills har varit bankirernas privata kryphål till en folkets dörröppnare. Givetvis är det *det amerikanska folket* som ytterst skall bestämma *i vilken grad* kongressens makt över nationens penningtillverkning skall utövas, inte som nu bankirmakten förtäckt genom politisk lobbying riktat mot kongressens politiker så kongressen årtionde efter årtionde lydigt är bankirmaktens marionetter att ständigt hålla de fyra kryphålen aktiva i stället för att använda de fyra dörröppnarna. Allt som behövs, och jag betonar detta, är *folkets* beslut i frågan och samtidigt någon som talar om för både folket och kongressen med USA:s president i spetsen att de fyra dörröppnarna existerar och hur man använder dem.

De fyra dörröppnarna är minst sagt känsliga och av största betydelse

Just detta, att aktivera de fyra dörröppnarna och visa hur man använder dem är den värsta mardrömmen som kan hända bankirerna i Amerika därför att hela deras apparat av välorganiserad och välfinansierad politisk lobbying som de investerat så oerhört mycket pengar och energi i under hundratals år på ett enda ögonblick faller ihop som ett korthus samtidigt som hela deras plattform av utlåning mot ränta i Amerika kollapsar varmed man går mot en bokstavlig katastrof tillmötes eftersom nation efter nation kommer att följa efter när de ser vilket välstånd och därefter utomordentligt välstånd som plötsligt och med sådan lätthet och utan kostnader träder fram i Amerika som konsekvens av aktivering av de fyra dörröppnarna i den amerikanska konstitutionen. Så kraftfullt är det jag här talar om. Därför, ärade amerikanska folk,

är dessa fyra dörröppnare minst sagt känsliga och av största betydelse både för er och för bankirmakten i ert land, men på olika sätt. Därför behöver bland annat er president nu informeras.

Min rekommendation är att det amerikanska folket, efter att ha blivit informerade om, ja, jag skulle vilja säga *utbildade i*, det viktiga och avgörande som saken i sig handlar om, verkställer *en folkomröstning*, för att genom den ge *all makt* (100 procent) över nationens penningtillverkning till kongressen med presidenten i spetsen. *Här behövs sålunda inte någon ändring i grundlagen*, konstitutionen, vilket är en komplicerad process, utan det räcker med att den redan formulerade skrivningen ges en specifik tolkning, som till fullo tillgodoser folkets, inte bankirmaktens behov. Om amerikanska folket händelsevis sedan kommer fram till att konstitutionstexten på sikt bör förtydligas eller formuleras om, är detta givetvis detta folks ensak. Dock brådskar inte en sådan ändring, eftersom den gällande texten, som jag visar, duger gott för att åstadkomma alla önskade förändringar, om alla de nämnda fyra dörröppnarna utnyttjas. Avsikten är i första hand att folket *till sin egen fördel* skall avgöra samhällsavgörande fråga nummer **I**, d.v.s. att folket skall ha makten över USA:s penningtillverkande maskiner och över USA:s pengar i alla dess former.

Varför det behövs en allmän nationell folkomröstning om de fyra dörröppnarna!

Här är det på sin plats med ett förtydligande: Det är folket i dess vuxna helhet, inte kongressen, som skall rösta. Ty drygt 220 års historisk dokumentation visar att den amerikanska kongressen kan manipuleras (mutas och korrumpas) till folkets nackdel, vilket denna gång inte skall tillåtas ske. Det är anledningen till att jag explicit vänder mig till *hela det amerikanska folket*, nationens president, kongress, samtliga delstatskongresser och delstatsguvernörer inbegripna, ty skulle jag enbart rikta mig till den politiska eliten, är risken överhängande att det amerikanska folket ånyo skulle manipuleras och åsidosättas genom ytterligare ett svek.

Andra kryphålet/dörröppnaren

avser formuleringen att kongressen skall ha makt att fastställa och samla in *skatter* för att betala nationens skulder och välfärd. Paragrafen är svepande formulerad, i och med att kongressen (staten) ges denna makt som *en möjlighet*. Inget sägs om att makten att beskatta på något sätt skulle vara *tvingande*, något som öppnar upp för staten att *avstå* från att ta ut skatter, om den vill, vilket är vad jag åsyftar med *den andra dörröppnaren*. Detta är viktigt i min texts sammanhang. Därför upprepar jag: *Inget tvingande sägs i konstitutionen om att amerikanska staten måste ta ut skatter*. Ett faktum som sålunda är grundlagsreglerat. Staten kan när som helst, om den väljer den möjligheten, upphöra med att beskatta folket. Det faktum att staten idag tar ut skatter är en viktig del i *det tredje sveket* mot det amerikanska folket, eftersom detta skatteuttag sker helt i onödan. Att det handlar om *ett kryphål*, ett gap, i konstitutionstexten, beror på att textens formulering ger utrymme för en privat bankirmakt att på flera olika sätt indirekt berika sig genom att manipulera amerikanska staten att ta ut skatter av folket.

Varför folket och företagen beskattas

Hade inte kryphålet funnits, hade bankirmaktens manipulation inte kunnat genomföras. Bankirmakten har ett stort intresse av att folket beskattas. Ett sådant är den *samhällsbrist* på pengar, som är grunden i det kapitalistiska systemet. Bristen på pengar underhåller ett allmänt behov av ”att låna pengar”, och denna brist kan accentueras genom att folket beskattas. Folket får helt enkelt mindre pengar att röra sig med, om det beskattas samtidigt som det får mindre tid över till sina familjer och självständigt kritiskt tänkande att försöka förstå sin egen nation och statens agerande. Vidare är det utmärkt för de som håller i trådarna i det fördolda att hela tiden kunna hänvisa till att skatterna bara ger utrymme för mycket begränsade nyttiga samhällsinvesteringar, vilket är orsaken till att i många fall direkta nedmonteringar sker av välfärden, och att allmännyttan måste låna till sina behov. Och slutligen har bankirmakten, som vi vet, en enastående finansiell reserv till sin hjälp genom skatterna, i de fall deras bokföring råkar visa alltför stora illröda siffror i samband med att högkonjunktur görs om till lågkonjunktur. Ty då kommer, som vi vet, olika ”räddningspaket” in i bilden, både för att rädda banker och hela nationer, räddningspaket som givetvis i sista hand betalas med skattemedel. Min rekommendation är att de stora utredningarna, som jag förespråkar snarast skall komma till stånd, nu i grunden utreder på vilka olika sätt banksystemet har gynnats och gynnats av skattesystemet. Det finns ett samband mellan att bankirmakten ända sedan 1774 systematiskt har mutat och korrumpert politiker i Amerika, och att ett uttag har skett av helt onödiga skatter.

IRS, det amerikanska skatteverket, kan avvecklas på bara några timmar

Detta andra kryphål i konstitutionen kan täppas till på samma sätt som det första, d.v.s. genom att det amerikanska folket i en folkomröstning självt använder sig av det nämnda kryphålet, fast i omvänd ordning, d.v.s. som en andra dörröppnare, och bestämmer att skatter inte behövs, eftersom den vagt formulerade grundlagsparagrafen ger utrymme för den saken. Genom att införa ett nytt, men redan beprövat, samhällsekonomiskt system i Amerika, kan då det idag så mäktiga IRS (amerikanska skatteverket) skrotas helt och hållet inom loppet av endast några timmar!

Tredje kryphålet/dörröppnaren...

gäller formuleringen att kongressen skall ha makt att låna pengar å Förenta staternas vägnar, d.v.s. försätta nationen i skuld (statsskuld). Inte heller här klargörs *i vilken grad* (utsträckning) denna makt skall bestå, och om *andra parter* kan dela på makten. Det sägs heller inget om att det på något sätt skulle vara *tvingande* för kongressen att försätta nationen i skuld, d.v.s. lånar pengar, utan bara att *möjligheten* finns. Här möter vi sålunda ett *tredje kryphål* för bankirmakten, eller om man så vill, *en tredje dörröppnare för folket*.

Först det tredje kryphålet: Hela den formulerade paragrafmeningen i konstitutionstexten *The Congress shall have Power... To borrow money on the credit of the United States* - är i sig ett kryphål (en lucka i lagen) i den meningen att den ger utrymme för kongressen (staten liksom den bakomliggande dolda makten) att sätta nationen i helt onödig skuld. Och i likhet med all skuldsättning, gynnar en sådan i första hand *långivarna*, som företrädesvis, när det

gäller USA:s statsskuld, i verkligheten är *privata aktörer* i olika skepnader, exempelvis stora privata banker, institutionella investmentbolag, utländska pensionsfonder, utländska statliga investerings- fonder etcetera. Det som med ett gemensamt ord kallas institutionella investerare. Däremot är statsskulden i slutänden till direkt nackdel för *folket*, eftersom det är detta som får betala statsskuldslånen både kapitaldelar och räntor med sina skatter. Privata bankirer och andra privata intressenter kan teoretiskt manipulera kongressen (och presidenten) i riktning att skuldsätta nationen (med referens till och användning av ovannämnda konstitutionella klausul). Och historiska facit visar att det är så bankirmakten har gått tillväga. Genom att via lobbyism påverka kongressen och sittande president, har amerikanska staten i *hjälpnadsväckande* utsträckning manipulerats att skuldsätta sig (givetvis mot ränta) hos privata bankirer och långivare. Den i själva verket både onödiga och orättfärdiga (eftersom lånen i sista hand bygger på urkundsförfalskning) amerikanska statsskulden uppgår, som flera gånger nämnts, formellt till drygt 17 000 miljarder dollar idag, en summa som knappt går att förstå.

Så till den tredje dörröppnaren: Ingenting i konstitutionen säger som sagt att amerikanska staten skulle vara tvingad att skuldsätta sig. Den kan mycket väl välja ett alternativt sätt att införskaffa pengar, om *amerikanska folket* beslutar den saken. Konstitutionen ger utrymme för ett sådant beslut. Det kan ske exempelvis genom att folket beslutar att staten själv skall tillverka *egna pengar* i så omfattande grad att det omfattar *alla nationens pengar*: sedlar, elektroniska pengar, mynt och andra betalningsformer som kan bli aktuella. Det kan ske genom att folket, mycket väl utifrån gällande konstitution, väljer att införa ett annat ekonomiskt samhällssystem än det nuvarande. Med sina egentillverkade pengar kan staten sedan amortera alla sina eventuella skulder och så gott som omedelbart göra sig skuldfri (vilket tar den tid det tar att föra över skuldpengarna till utlånarnas konton). Det gäller att förstå att det inte alls är någon nödvändighet att amerikanska staten skuldsätter sig. Massachusetts politiker, och senare Benjamin Franklin, demonstrerade den saken med all önskvärd tydlighet under koloniernas ”goda år”, att amerikanska staten med lätthet själv kan tillverka alla pengar den behöver.

Fjärde kryphålet/dörröppnaren...

Här handlar det om den kritiska formuleringen (*The Congress shall have Power...*) *To coin Money...*) Liksom i de övriga formuleringarna i Article 1, Section 8, finns i uttrycket “To coin money” ett svek och ett kryphål inbyggt, genom att uttrycket är oprecist formulerat, d.v.s. otydligt definierat. Först bör det slås fast, så långt jag har kunnat utforska, att uttrycket “To coin money” på 1700-talet avsåg tillverkning av pengar i *generell mening*, inte endast tillverkning av mynt. Om formuleringen “To coin money” i denna konstitutionsparagraf sedan har kommit att bli en bokstavlig officiell anledning till varför amerikanska staten idag 2013 enbart tillverkar mynt (coins), låter jag vara osagt, men statens obetydliga roll i dagens amerikanska penningtillverkning är ett faktum. Ingenting sägs i paragrafformuleringen om huruvida “To coin money” gäller nationens *alla* olika typer av pengar, eller endast vissa slags pengar, och i så fall vilka. Inte heller utesluts explicit möjligheten att andra aktörer än kongressen tillverkar pengar. Denna brist på tydlighet ger bankirmakten en fjärde kryphålmöjligheten - men den ger också folket en fjärde dörröppnare, som vi skall se.

Första kryphålet: Här bör man betänka att konstitutionen är USA:s grundlag, vilket

innebär att den juridiskt väger långt tyngre än underordnade ickekonstitutionella lagar, tillkomna i efterhand, exempelvis Federal Reserve Act, som endast har status av att vara en av USA:s *banklagar*. Federal Reserve Act, som kongressen som sagt röstade igenom 1913 under kuppertade omständigheter, vilket jag återkommer till⁽¹¹²⁷⁾, stipulerar att den *privatkontrollerade* amerikanska centralbanken, Federal Reserve System (FED), i ensamt majestät, d.v.s. i monopolställning, skall ansvara för tillverkningen av USA:s (och världens) behov av amerikanska sedelpengar (US dollar). Att nämnda genomröstning kunde ske, beror på att USA:s grundlag, konstitutionen, i Article 1, Section 8 ger utrymme för den saken, vilket är *kryphålet*.

Konstitutionskonventet skapade sålunda år 1787 en grundlag, som i några avgörande aspekter är så vagt formulerad, att texten de facto innehåller en del luckor, bland annat detta fjärde kryphål, ett fjärde kryphål, som först och främst den privatägda centralbanken, men i själva verket åtskilliga fler privata aktörer i den penningfabricerande branschen, sedan har kunnat begagna sig av på folkets bekostnad. Sålunda vet vi att åtminstone de 12 amerikanska centralbankerna, de långt över 1000 affärsbankerna och den långa raden kreditkortsinstitut, som VISA, Mastercard, American Express, Dinners Card etcetera, idag aktivt sysslar med penningtillverkning.

Högsta domstolen i USA

Hittills har USA:s högsta domstol inte vågat protestera mot detta anmärkningsvärda faktum, eller vågat ta tag i de ovan redovisade fyra kryphålen, som framstår som solklara för en konstitutionell logiker Jag misstänker att både Albert Einstein och Kurt Gödel⁽¹¹²⁸⁾, som båda var konstitutionella logiker av yppersta klass, såg såväl dessa fyra kryphål som de fyra dörröppnarna. Omröstningen 1913 var i sig ett svek i en lång rad dylika mot folket, i och med att folket då helt avhändades sin makt över *sedeltillverkningen*.

1700-talets innebörd av verbet mynta behöver relateras till tillverkning av pengar i en betydligt bredare bemärkelse

Eftersom den aktuella paragrafsekvensen är så vagt formulerad: (*The Congress shall have Power ... To coin Money...*), ger den tveklöst kongressen (underförstått med presidenten i spetsen) utrymme och maktbefogenhet att mynta, d.v.s. tillverka, *pengar i mycket vid mening*, både avseende art och grad, inklusive *monopolistiskt* alla USA:s pengar, inte bara mynt, om *folket* bestämmer den saken. Det innebär att amerikanska folket mycket väl, förslagsvis genom en nationell folkomröstning, kan bestämma att kongressen (staten) ensam skall tillverka och stå för nationens *alla pengar*, utan att blanda in privata aktörer, d.v.s. både *sedelpengarna* och det som är så vanligt nuförtiden, de *elektroniska pengarna*, ja, pengar i vilken gångbar form som helst. Sålunda också fiat-pengar i sin äkta betydelse, där det initiala ägarskapet av de ur tomma intet tillverkade lagliga betalningsmedlen är definierat i lag. 1700-talsbetydelsen av verbet "coin" (mynta) torde som jag nämnt avse tillverkning av pengar i mycket vid mening. Federal Reserve Act kan som sagt inte på något sätt mäta sig med konstitutionen i betydelse, vilket innebär att om folket beslutar den saken, genom att hänvisa till konstitutionen, mycket väl kan *upphäva* Federal Reserve Act, som då får maka på sig för en ny ordning. Eller i sin förlängning kanske även en ny typ av "New World Order", som kännetecknas av lika

rättigheter, möjligheter för alla och välstånd, demokrati och humanism, ett äkta högkultursamhälle som skulle träda fram. Om grundlagsformuleringen istället hade varit: ”Kongressen skall ha makt *att endast prägla mynt*”, hade saken kommit i ett annat läge. Men nu står det inte så. Den första (*The Congress shall have Power ...*) och fjärde dörröppnaren (*To coin Money*) kompletterar varandra.

Om man sålunda gör tankeexperimentet, att man utifrån vad konstitutionen ger utrymme för, kombinerar de nämnda *fyra dörröppnarna*, kan man skapa en situation där amerikanska folket väljer att *kongressen* (staten) skall tillverka *alla* USA:s pengar, såväl mynt, sedlar som elektroniska pengar, utan att blanda in någon utomstående part, exempelvis en privat centralbank. Och i och med att staten då själv tillverkar alla pengar den (samhället) behöver i form av äkta fiat- pengar⁽¹¹²⁹⁾, d.v.s. för hela behovet av ”smörjolja” i samhällsmaskineriet, för alla ändamålen i statsbudgeten, för att betala statsskulden, upphör behovet av skatter och statliga lån spontant. Ty det säger sig självt, att en stat som själv ”ur tomma luften” tillverkar alla pengar den behöver, varken behöver ta lån eller ta ut skatter. Om sedan alla människors individuella behov när det gäller pengar - utan att spekulationsintressen tillåts - också tillgodoses av staten, med inflationsförebyggande åtgärder inbyggda, har vi sim sala bim den typ av ekonomi som Benjamin Franklin utarbetade - *en väl fungerande människovänlig monetärt finansierad ekonomi*. Och skulle försök till penningförfalskning dyka upp, som kan ske idag, kan den saken kraftfullt bemötas redan i sin linda med metoder som jag redovisat tidigare⁽¹¹³⁰⁾. Idag har polis och underrättelsetjänster helt andra möjligheter och resurser än förr, när det gäller övervakningsarbete och möjligheter att tidigt upptäcka och motverkade penningförfalskning och ekonomisk krigföring. Dessutom kommer samhället att kunna engagera konstitutionella logiker, som genom högintelligenta strategier till samhällets skydd, kommer att medverka till att kriminella grupperingar hålls stången.

Sammanfattning

USA:s konstitution, Article 1, Section 8, med sina fyra dörröppnare, ger sålunda klart och entydigt utrymme för Amerikas folk att när som helst välja - *utan att grundlagen behöver ändras* - att gå över till den typ av blomstrande ekonomi som Benjamin Franklin en gång i tiden tillämpade i 1700-talets koloniala amerikanska samhälle, d.v.s. *en väl fungerande människovänlig monetärt finansierad samhällsekonomi*. Ja, i själva verket kan Franklins system moderniseras och göras ännu bättre, vilket jag har synpunkter på i trilogins del III. Då kan utan någon som helst ansträngning som en första lämplig åtgärd hela USA:s kolossala statsskuld (idag drygt 16 biljoner dollar, d.v.s. talet 16 följt av 12 nollor) momentant elimineras, liksom nationens likaså enorma budgetunderskott (1,1 biljoner dollar). Det gör man genom att betala samtliga kreditgivare på ett bräde.

President Abraham Lincoln aktiverade samtliga fyra dörröppnare

Det var denna insikt som president Abraham Lincoln som hittills ende president utnyttjade, när han med stöd av konstitutionens fyra dörröppnare år 1862 gav order om att det amerikanska finansdepartementet skulle sätta igång och egenhändigt tillverka sedelpengar av fiat-modell (greenback dollar), för att finansiera nordstatssidans krigföring i inbördeskriget 1862-1865 och den övriga nordstatliga statsbudgeten, utan att några lån behövde tas av privata bankirer. För att

absolut vara på den säkra sidan lät Lincoln, som den skickliga och förutseende jurist han var i bakgrunden till sin politiska karriär, utarbeta en speciell lag, Legal Tender Act (1862), med vilken det juridiskt gjordes klart, att fiat-pengarna som *amerikanska staten* tillverkade (sedlar och mynt), var *lagliga betalningsmedel*, och därmed kunde tillmätas ett *förtroende*. Ty man kan förmoda att Lincoln insåg att bankirernas i sin motoffensiv, när Lincoln självsvåldigt bestämde sig för att i statens namn själv tillverka alla pengar denna stat behövde⁽¹¹³¹⁾, istället för att låna, skulle försöka snärja honom genom att göra stor sak av, inte minst inför den förhållandevis lättpåverkade och lättlurade allmänheten, att statens pengar var ofinansierade, d.v.s. saknade gulduppbackning (guldmyntföt). Att detta att statens pengar ”saknade värde”, skulle skrämja folket att ta avstånd från Lincoln och hans monetärt finansierade system. Ur den synpunkten var givetvis Lincolns åtgärd med ”legal tender” skickligt uttänkt för att ge råg i ryggen åt hans fiat-valuta.

Det har historiskt sett varit mycket diskussioner kring Lincolns handlande, huruvida konstitutionen verkligen gav honom utrymme att göra det han gjorde, när han införde sina greenback dollar. Som jag ser det, i egenskap av konstitutionell logiker, handlade Lincoln helt i enlighet med konstitutionen och dess fyra dörröppnare, varför hans handlande inte kan ifrågasättas grundlagsmässigt. Däremot förefaller, ur min synvinkel, åtgärden att skapa Legal Tender Act of 1862 ha varit onödig, om man analytiskt betänker att konstitutionstexten i sig öppnar alla dörrar Lincoln behövde. Kanske kunde Lincoln till och med utifrån sin presidentmakt, och under de extraordinära omständigheter som rådde under inbördeskriget, med konstitutionen och de fyra dörröppnarna till sin hjälp, ha tagit steget fullt ut och helt eliminerat bankirmakten som rollinnehavare, när det gällde USA:s pengar (vilket han inte gjorde)? Och kanske hade en sådan åtgärd mött förståelse bland, och bekräftats av, folket, om åtgärden hade förklarats, särskilt om Lincoln hade fokuserat på amerikanska revolutionens första orsak?

Man skall komma ihåg att revolutionen var bara 90 år avlägsen, och fortfarande spelade stor roll i det amerikanska medvetandet. Hur som helst menar jag att Lincoln och hans kongress stod på stadiga ben i sitt beslut, när de införde greenback dollarn. Något som jag nu menar skall bekräftas av andra i samma bransch som jag och av juridiken. Då just dessa detaljer om Lincolns val att aktivera de fyra dörröppnarna är explosivt känsliga ägnar jag kapitel 80 i del II längre fram åt händelsen för att du som läsare mer på djupet skall förstå varför Lincoln agerade som han gjorde. Lincoln utsattes nämligen för ockerräntor av bankirerna och hamnade i ett moment 22 som han mycket intelligent löste.

Kapitel 75

Analys av det sjätte steget i bankirernas hemliga plan

Sveket av det ursprungliga guldlöftet från 1774

Här handlar det om att kongressens politiker ganska snart (år 1789) kom att svika det amerikanska folkets förtroende (d.v.s. de som fortfarande hade continentals kvar i sin ägo), något som det finns skäl att anta att bankirmakten noga hade förberett. Utan att rådfråga folket, beslutade man ”över folkets huvud”, att ändra på guldutbetalningslöftet avgivet 1774. Kongresspolitikerna, som röstade igenom denna ändring - där man skall notera att president George Washington åtminstone indirekt gav sitt godkännande genom att inte utnyttja sin vetorätt - ersatte guldlöftet med ett nytt löfte: att continentals-innehavarna, proportionellt till sitt innehav av continentals, skulle tilldelas *aktier i en ny nationell (federal) centralbank*, som man ämnade instifta och ersätta Bank of North America med⁽¹¹³²⁾. Syftet med den nya banken skulle vara att den skulle handha USA:s viktiga framtida sedeltillverkning och dito distribution, omfattande hela nationens både inhemska behov och utlandsbehov.

Dess föregångare, Bank of North America från 1781-82, var en förhållandevis småskalig bank, som hade skapats i syfte att ersätta den då kollapsade valutan continentals med en ny typ av sedlar, som skulle kompensera för det påbud av åtstramning av den totala penningmängden, som hade införts, genom att i hög grad begränsa denna till mynt, när handel bedrevs, på sätt som jag har gått igenom.

Ett illusionstrick

I planen ingick att den nya större banken skulle ges sken av att vara *federal* i betydelsen statlig, trots att den konstruerades som ett huvudsakligen *privat* aktiebolag, där ägarmajoriteten var privatpersoner (bankirmakten eller deras bulvaner, exempelvis de tidigare omtalade continentals-spekulanterna). Sålunda, ju fler continentals man ägde, desto fler aktier skulle man få i utbyte i den nya banken, löd budskapet. Och det är klart att detta upplägg i första hand gynnade dem som ägde många continentals-sedlar, d.v.s. hamstrarna, som i spekulativt syfte, kanske med förhandsinformation om vad som komma skulle (den hemliga planens sju steg), hade köpt upp stora mängder continentals till underpris efter diverse manipulationer. En annan grupp som gynnades var rika amerikaner (sådana fanns också), som hade råd att köpa upp stora mängder continentals och på så sätt i stunden tillskansa sig aktier (inflytande) i storbanken, som var på väg att bildas. Vanligt folk, som bara ägde få continentals, fick givetvis få aktier utan större värde. Att detta skulle bli facit av aktietilldelningen, var inget man informerade om i klartext. Så långt sveket med guldlöftet.

Statens ägarandel var ett spel för galleriet

Som sagt innehöll planen med konstruktion av en ny federal centralbank ett svek i sig, som i

själva verket var långt allvarligare än guldsveket. I förhandsplanerna, dikterade av Alexander Hamilton, angavs att den nya banken visserligen skulle vara privatägd (aktieägare kom som sagt först och främst att bli rika privatpersoner, inklusive bankirer, där de senare till stor del var européer), men att banken skulle anses vara statlig, i och med att staten ägde 20 procent av aktiekapitalet, och genom att banken i en första omgång ”hyrdes under 20 år” av kongressen (enligt Wikipedia: ”... *a central bank, chartered for a term of twenty years, by the United States Congress on February 25, 1791.*”). Att banken gavs sken av att vara ”statlig”, kom också i viss mån till uttryck i det namn man gav banken: *First [National] bank of the United States*, USA:s första federala centralbank, om man ser till förmåga att försörja hela USA och världen med dess behov av sedelpengar (US dollar).

Vad som här skedde var i stark motsats till den grundläggande revolutionära tanken, att det skulle vara det amerikanska *folket*, genom sin förlängda arm staten, som skulle ha makten över och handha tillverkningen av Amerikas viktiga (sedel)pengar, inte privata bankirer, och absolut inte någon utländsk makt. Den saken kom också till uttryck i den starka opposition, ledd av Thomas Jefferson och James Madison, som Hamiltons bankförslag mötte, när det framfördes i samband med att den amerikanska kongressen sammanträdde för första gången år 1790. Jefferson och Madison menade att banken var ”okonstitutionell” och tjänade andra än folket (enligt Wikipedia: ”*Secretary of state Thomas Jefferson and James Madison led the opposition, which claimed that the bank was unconstitutional, and that it benefited merchants*

and investors at the expense of the majority of the population.”)(1133) Båda opponentererna blev sedermera presidenter, men då var det redan för sent. Vid det laget satt USA redan till synes ohjälpligt fast i de kapitalistiska garnen.

Detta långt allvarligare svek mot folket än det i sig allvarliga guldlöftesbrottet skulle sedan fördjupas, genom att det utlovade 20-procentiga statliga inflytandet (statens ägarandel av aktierna i banken) bara kom att bli ett spel för gallerierna. Staten blev nämligen tvungen att ytterligare skuldsätta sig hos privata kreditgivare (statsskuld), för att med guld som betalning kunna köpa sin 20-procentiga aktiepost, varför statens andel (och röster) i den nya banken de facto inte heller den (de) kom att ägas av staten, utan av privata bankirer. I själva verket kom folket (via kongressen och presidenten) att helt *sakna* inflytande i den nya storbanken, trots att sken gavs av motsatsen. Ur folkets perspektiv var banken till fullo ägd av anonyma privata ägare.

Exakt vad revolutionärerna hade för avsikt att förhindra

I samband med en senare utredning (omkring år 1811), i samband med att bankens oktroj

(tillstånd)(1134) hade löpt ut, visade det sig att banken dessutom till hela 72 procent ägdes av *utländska ägare*. Här hade alltså ”utländsk överhöghet” eller makt i form av europeiska bankirer ånyo, denna gång ”bakvägen”, lyckats ta över kontrollen över Amerikas sedeltillverkning! Just det som inte fick ske ur folklig synvinkel. Förra gången hade den saken skett mera ”direkt” genom de förhatliga engelska lagarna 1751 respektive 1764 (The Currency Acts). Nu skedde det genom ett slags förräderi i de egna leden istället.

Många presidenter och kongresser har fallit till föga för bankirmakten

Med historiska facit i hand, var dessa händelser en räcka av svek och lögner mot folket. När Thomas Jefferson and James Madison senare blev presidenter, skulle det visa sig att dessa tidigare kraftfulla opponenter inte gjorde bruk av den möjlighet som stod dem till buds: de

fyra viktiga ”dörröppnarna”, som jag omnämnde tidigare¹¹³⁵) finns ”inbyggda” i Article 1, Section 8 i konstitutionstexten. Många fler presidenter med respektive kongresser har sedan på samma sätt valt att negligerade de fyra dörröppnarna som en konstitutionell möjlighet att ställa samhällsekonomin till rätta från folkets synpunkt. Istället har de konsekvent fallit till föga för bankirmakten, som fortsatt att använda sig av de fyra kryphålen, och till och med vidgat speciellt ett av dem – det fjärde - dramatiskt år 1913, som jag återkommer till¹¹³⁶). Facit visar att endast en av USA:s hittills 44 presidenter har valt att använda sig av de fyra dörröppnarna. Mer om denna extraordinära händelse senare¹¹³⁷).

Det var sålunda med federalistisk, populistisk propaganda, förstärkt med direkta lögner och svek, som USA:s kongress åren 1787-1789, och senare USA:s första president, George Washington, 1791, fördes bakom ljuset och kom att godkänna det sjätte steget i bankirernas hemliga plan för att återinföra ett kapitalistiskt system i Amerika.

Manipulation med hjälp av psykologi

Jag önskar i detta sammanhang understryka att propagandistisk, populistisk, faktaförvrängande indoktrinering är ett mycket kraftfullt psykologiskt instrument, om man vill påverka människor i stor eller liten skala. Det är ett genomgående knep i stort sett hela världshistorien igenom, att diktatorer har använt sig av manipulativ demagogisk psykologi. Det är bland annat för att förebygga fler dylika upprepningar, som jag gång på gång i min trilogi betonar vikten av att det

nu införs *särskilda psykologiska persontest*¹¹³⁸), som gallrar bort nyckelpersoner i samhället, som inte drar sig för att indoktrinera och/eller korrumpiera sin omgivning i syfte att nå sina egoistiska syften. På alla samhällets nyckelpositioner behövs istället människor som dels är kloka, men dels också har en utpräglad förmåga *att tänka med hjärtat*. Historien är full av politiskt förtroendevalda, som rättvisande tyvärr måste beskrivas som rätt och slätt själviska bedragare, genomkorrupta gentemot sina väljare och som inte dragit ig för att förvränga fakta

eller utelämna vitala fakta så samhällslögner skapats i deras ofta populistiska¹¹³⁹) starkt förenklade, onyanserade och ej objektiva retorik. Dylika rätt och slätt själviska bedragare behöver man inte leta efter, vilket man dock måste göra när det gäller deras motsatser, så kallade stora statspersoner och politiker. I efterhand kan man konstatera att förstärkt populistisk retorik kom att prägla det amerikanska politiska livet under lång tid i slutet av 1700-talet, i princip från 1774 ända fram till det sjunde och slutgiltiga steget i bankirernas hemliga plan hade verkställts 1793. Då var deras mål uppnått: kärninnehållet i 1751 och 1764 års lagar, The Currency Acts, hade återinförts i Amerika. Det året (år 1793) förbjöds samtliga delstater i lag att tillverka egna sedelpengar. Därefter kom den populistiska retoriken att ändra karaktär på ett sätt som jag inte går in på här, eftersom det inte hör till saken. Istället skall jag visa hur USA:s 1:a finansminister, Alexander Hamilton, gick tillväga, när denne slutg

implementerade sina uppdragsgivares, bankirernas, planenliga sjätte kapitalistiska steg under åren 1787-1791.

Hamilton var en skicklig manipulatör och populist

Hamilton drog sig inte för att här använda både manipulativa och populistiska verktyg, när han duperade hederliga kongressledamöter som exempelvis USA:s president George Washington. Hamilton tog nämligen fasta på det egentligen självklara faktum, som för många hade framstått som uppenbart redan år 1774, att amerikanska staten aldrig skulle kunna uppfylla sitt löfte till den amerikanska allmänheten om guldinlösen av continentals.

Hamilton ville återinföra kärnprincipen i 1764 års Currency Act i

Amerika

År 1789 stegade Hamilton plötsligt fram som finansminister i kongressen och gjorde sak av just detta faktum: att det nu (efter åtminstone 15 års funderande!) stod klart att amerikanska staten inte skulle mäkta med guldlöftet. Efterhandsberäkningar har uppskattat att guldskulden vid denna tidpunkt skulle ha motsvarat någonstans mellan 31.5 och 41 miljoner dollar, vilket skulle motsvara någonstans mellan 830 miljoner och 12.8 miljarder dollar idag, beroende på hur man räknar. Hamilton förde i sitt utspel fram förslaget att kongressen borde rösta för att upphäva det folkliga guldlöftet, och i stället rösta igenom ett nytt löfte: att människor som ägde continentals, i utbyte för dessa skulle få ägarandelar i den formellt 20 procent statligt delägda, resten privatägda, centralbank, som Hamilton-falangen planerade, och som han föreslog att kongressen skulle "hyra" (chart) under 20 år. Där denna bank som sagt skulle anförtros det stora ansvaret att tillverka och distribuera USA:s och världens behov av finansierade amerikanska sedelpengar i form av en ny nationell sedelvaluta, *US dollar*.

Kongressen hade i det skedet redan några år tidigare (1787) demonstrerat att den var ett offer för "hjärntvätt", när den då hade godkänt den kontroversiella och luddiga paragrafen i konstitutionen, Article 1, Section 8, angående kongressens makt när det gäller nationens penningtillverkning, varigenom den gav bankirmakten det första incitamentet till att så småningom så gott som helt och hållet ta över USA:s penningtillverkande maskiner.

Vad Hamilton inte berättade...

var att han lojalt följde den högintelligenta planen här alltså inne på det jag i min text kallar samhällsavgörande fråga nummer I: Vem skall kontrollera de penningtillverkande maskinerna i samhället? Vad han inte talade om, var att han lojalt följde en högintelligent plan, utarbetad av en dold bankirmakt, vars syfte var att se till att kontrollen (makten) över sedeltillverkningen i Amerika hamnade i privata aktörers (bankirers) händer. Det skulle ske genom att steg för steg frånta de 13 delstaterna deras självständiga roll som lokala sedeltillverkare, som de ju hade återupptagit 1773 i revolutionens anda efter ett långt uppehåll.

I stark kontrast till Benjamin Franklins ekonomiska system

Vidare var Hamiltons tanke att både USA:s kongress och delstatskongresserna skulle börja *beskatta* folket. Detta för att dels bekosta en federal statsbudget respektive delstatliga dito, dels betala amorteringar och räntor på den statsskuld respektive de delstatsskulder, som Hamiltons (kapitalistiska) system helt i onödan ofelbart och avsiktligt skulle medföra. Samt det viktiga faktum att pengar skulle komma att föras ut till samhället i stort sett enbart som lån mot ränta. För den som hade ögon att se med, handlade det om att Hamilton ville återinföra kärnprincipen i 1764 års Currency Act i Amerika. Endast de förhållandevis små summor, som hade med hemlig finansiering av mutor, korruption och hemliga konton inom underrättelseväsendet och liknande att göra, skulle föras ut direkt, vid sidan av lånesystemet mot ränta⁽¹¹⁴⁰⁾. Detta i bjärt kontrast mot Benjamin Franklins ekonomiska system⁽¹¹⁴¹⁾, där utförseln av pengar till samhället sker enligt helt annorlunda principer, närmare bestämt på fyra olika sätt⁽¹¹⁴²⁾. Det handlar sålunda om två mycket olika ekonomiska system. För dem som hade ögon att se med, handlade det om att Hamilton ville återinföra kärnprincipen i 1764 års Currency Act i Amerika

Bankirmakten arbetade på att återinföra sitt nyligen förlorade fäste i Amerika

Bankirerna, som hade smitt den 7-stegade planen, och som verkade i det fördolda, hade sin hemvist både i Amerika och i Europa, visar det historiska facit. Hamilton mörkade sålunda i det i grund och botten revolutionära forum, där han verkade, att han gick en plutokratis ärenden, en bankirmakt, som idogt i det fördolda arbetade för att återetablera sitt nyligen förlorade herravälde i Amerika. En intressant aspekt, som jag rekommenderar att den om möjligt blir utredd, är Hamiltons personliga ekonomi över tid. Förändrades hans ekonomi drastiskt under åren 1781-1795? Blev han händelsevis plötsligt stormrik som tack för hjälpen han bistod den tidens storspindlar (bankirer på den allra högsta nivån i Europa och i Amerika) med? Hamiltons uppgift var ingalunda helt lätt.

Hur inflation skulle undvikas...

För att bankirerna skulle nå sitt mål, krävdes att såväl kongressen som USA:s president fördes bakom ljuset. Som sagt, mötte Hamilton kritik (Jefferson och Madison) beträffande sitt förslag, som ganska uppenbart inte tillgodosåg folkets, utan spekulanters och ett fåtal rikas, d.v.s. kapitalismens, intressen. Hamilton bemötte kritiken med att spekulanterna och rikemännen (d.v.s. de manipulativa uppköparna av continentals) hade visat: "... *förtröstan på landet...*" (Hamiltons egna ord⁽¹¹⁴³⁾), varför de förtjänade att få någon form av kompensation för allt arbete de hade lagt ner på att komma i besittning av sina tillgångar (continentals). Hamilton fick det alltså att framstå som om dessa spekulanter och rikemän (som framför allt var vissa bankirers bulvaner i dåvarande Amerika), som hade farit land och rike runt och spekulativt köpt upp continentals, hade gjort *en insats* för nationen, som nu borde belönas. När situationen istället var den, att de med sina aggressiva spekulationer hade tömt landet på continentals och därmed allvarligt bidragit till den inflation som följde, genom att continentals-bristen överkompenserades genom nytillverkning, och även p.g.a. förfälskningar. Spekulationer som därför allvarligt kom att skada nationen. Att medvetet medverka till underminering av en nations ekonomi, har ett drag av landsförräderi över sig. Där Hamiltons roll i det hela definitivt

måste ses i det ljuset (d.v.s. ett mycket allvarligt brott).

Hamilton argumenterade inför kongressen och presidenten (George Washington), inklusive sina opponenter, att det var viktigt att gå spekulanterna och rikemännen till mötes i fråga om omvandlingen av continentals till aktier. Annars skulle dessa penningstarka personer komma att köpa upp stora mängder av Amerikas framtida nya pengar med det myckna guld, som de och deras sympatisörer i Europa ägde, menade Hamilton som ett indirekt hot. Vilket i så fall skulle leda till samma situation som hade orsakat den våldsamma valutainflation, som man just hade känts vid (continentals). Det var klokare, menade Hamilton, att samarbeta med de privata aktörerna (spekulanterna och rikemännen) än att ta avstånd från dem⁽¹¹⁴⁴⁾. Hamilton målade alltså upp ett nytt inflationshot, om inte kongressen och presidenten gick på hans linje. Då att veta att det handlade om ett inflationshot som enkelt hade kunnat undvikas, om samhället i stor skala istället hade gått över till Benjamin Franklins typ av samhällsekonomi med inkluderad inflationsspärr. Och hade man dessutom haft tillgång till kunnig konstitutionell logisk expertis, som behärskade det så kallade briljansverktyget (ett kunskapssteg som kom att bli verklighet först ett knappt halvsekel senare), hade även försök till slarvig, faktaförvrängande populism kunnat genomskådas och pareras. Samtidigt som ett förbud mot spekulatör skulle ha försvårat eller omöjliggjort kapitalistisk ekonomisk krigföring. Där spekulationsförbudet hade måst göras så tvingande och kraftfullt det bara gick, för att skydda nationen från det som rent faktiskt annars handlade om landsförräderi. Ty så allvarligt hade i verkligheten de rikas giriga spekulationer skadat Amerika. Det var för att i någon mån blidka sina opponenter och skeptiker som Hamilton gjorde sak av (för övrigt verklighetsfrämmande - en av Hamiltons många lögner) att den nya "statliga" banken borde ägas av staten (kongressen) till 20 procent. Men hans huvudargument var fortfarande, att om spekulanterna och rikemännen tilläts dela på resten av den nya bankens aktiekapital (80 procent), skulle deras framtida eventuella intresse av att vilja sabotera Amerikas nya valuta in spe helt kunna elimineras. Ty då skulle dessa personer, *som delägare i banken med inflytande över produktionen och distributionen av nationens nya valuta, ha ett egenintresse av att hålla banken under armarna.*

Man kan här konstatera att Hamiltons resonemang faktiskt indirekt innebar ett erkännande av att spekulanterna och rikemännen hade skuld i den svåra inflation, som efterhand hade uppstått med continentals. (Här påminner jag om att det var continentals som spekulanterna hade köpt upp, medan de 13 pound- valutorna hade lämnats orörda.) Hamiltons argumentering gick sålunda i princip ut på att destruktiv och med rätta fruktad inflation i den förestående nya amerikanska valutan (US dollar) skulle kunna undvikas, dels om den nya valutan finansierades genom omedelbar gulduppbackning, dels om de två nämnda kategorierna privatpersoner (spekulanterna och rikemännen) gavs ett betydande ägande. Hamilton föreslog att de skulle få 80 procent, sålunda gott och väl majoritetsägande, d.v.s. makt, i den nya, nationellt känsliga, banken.

Ett annat viktigt fakta Hamilton inte berättade

Här bör man notera att Hamilton undanhöll faktumet att mer än 80 procent av den nya centralbankens sedlar saknade finansiering (gulduppbackning). Inte heller berättade han att den nya bankens arbetsmetod var den gamla vanliga i privatbankssammanhang, d.v.s. byggde

på förskingring, penningförfalskning och urkundsförfalskning. Hamilton var helt enkelt en slipad, men lögnaktig bankirbulvan, vill jag påstå.

Införande av två olika slags obligationer...

Ansaret för att löftet om guldinlösen kom att brytas ca år 1789 vilade i sista hand på kongressen. Dock bar Hamilton ett stort personligt ansvar som den som initierade löftesbrottet, som historiskt måste ses som ett svek mot folket. Till saken hörde också att kongressbeslutet (löftesbrottet) krävde presidentens, George Washingtons, godkännande, något som denne vägrade tillmötesgå i det längsta. Mer om den saken strax.

I detta sammanhang är det viktigt att komma ihåg att det unga USA redan hade hunnit ådra sig en inte obetydlig *statsskuld*. En statsskuld som på den tiden, om vi hoppar två år framåt i tiden till 1791, bestod av två delar: dels den kvarhängande guldinlösenkulden till folket, dels ytterligare statsskuld i form av oreglerade lån mot ränta, som nationen hade ådragit sig under åren 1782-1791, dels avseende USA:s kongress, dels de 13 delstaternas kongresser⁽¹¹⁴⁵⁾. Continentals-guldskulden motsvarade ca 35.7 miljoner dollar 1791 (i förhållande till en befolkning på inte fullt ut 4 miljoner individer i den första amerikanska folkräkningen i augusti 1790, enligt Wikipedia).

Hamilton argumenterade 1791 i kongressen och inför president George Washington, att han såg ytterligare en stor fördel med sitt förslag till ägarskapslösning, när det gällde den nya banken, nämligen att den redan då med den tidens mått mätt enorma *statsskuldens båda delar skulle kunna elimineras*. Hamilton menade att det skulle kunna ske med hjälp av *två olika slags statsobligationer*, varav den ena typen redan nyttjades i kapitalistisk nationalekonomi (i dåvarande England) såsom just ”statsobligationer”, medan den andra typen var en tidens uppfinning, som Hamilton här introducerade under namnet *monetariserade*

statsobligationer⁽¹¹⁴⁶⁾ (engelska: ”monetize” the national debt). De normala statsobligationerna skulle användas på USA:s kongress statsskuld som inte var continentals-guldskulden och betalas med skatter medan den nya uppfinningen monetariserade statsobligationer skulle användas till att kvitta continentals-guldskulden samt de 13 delstaternas respektive delstatsskulder utan att skatter behövde blandas in. Vad Hamilton presenterade var inget mindre än trolleri på en cirkusföreställning och du skall nu få se hur trolleritricket gick till. Först några generella ord om den vanliga (normala) typen av statsobligationer.

För den som här söker detaljinformation, hänvisar jag till den sammanvägda analys av begreppet statspapper/statsobligationer/statsskuldväxlar som jag gjort på andra platser⁽¹¹⁴⁷⁾ i trilogin.

Den vanliga (normala) sortens statsobligationer...

Det gängse tillvägagångssättet, när amerikanska staten vill låna pengar, d.v.s. öka på sin statsskuld, är att order utgår till finansdepartementet, att detta skall trycka upp en särskild sorts ”pengar” (en betalningsform) som kallas *statsobligationer/ statsskuldväxlar*, i vardagligt tal

kallade "statspapper". Dessa statspapper fungerar som skuldsedelpengar. En slags sedelpengar (skuldsedlar) i utbyte mot de lufttillverkade pengar (dollar), som staten lånar av sin centralbank och/eller andra banker/institutionella investerare som "köper" statspapper (lånar ut pengar till staten mot ränta). En analys säger att det är en form av byteshandel som här äger rum: staten får lånepengar, som går att använda till statens budgeterade utgifter, exempelvis när skatteintäkterna från folket inte räcker till, medan centralbanken erhåller statspapper. Samtidigt ökar statsskulden. Statspappren som centralbanken får är *skuldsedlar*.

Avsikten med denna gängse typ av statsobligationer/skuldsedlar är att mottagaren av dem (centralbanken) så småningom skall få dem utbytta mot *riktiga pengar* av staten (skatter som folket betalat in), i enlighet med skuldsedlarnas värde, *plus ränta* - en statsobligationsränta - för de pengar (dollar) som banken lämnar i utbyte (och som i själva verket mest bygger på luft, som vi vet). Ytterst handlar det således om en ren byteshandel: "papperslappar mot papperslappar alternativt mot digitala siffror", "luft mot luft", eller om man förskönar det en smula, "papperspengar mot papperspengar/elektroniska pengar" (statsobligationer mot dollarsedlar/elektroniska dollar) – plus ett räntelöfte. Så långt ett generellt resonemang kring vanliga (normala) statsobligationer. Normala statsobligationer/statsskuldsväxlar är alltså "finansierade" sedelpengar som finansieras med skatter. Det framtida skatteuttaget i reda pengar kom att bli obligationernas "garantifinansiering". Eller uttryckt på ett annat sätt: Staten / regeringen, i slutändan samhället, köper bokstavligen pappersbitar från bankirerna genom att betala med riktiga pengar, det vill säga skatter, baserad på utfört arbete. Helt oslagbart! Det måste vara alla tiders bästa affärsidé någonsin som dessa bankirer har lyckats genomföra: pappersbitar för riktiga pengar.

Hamilton's första magiska trick

I Hamiltons fall handlade det om den del av USA:s kongress statsskuld som inte var continentals-guldskulden. På ytan sett (i själva kontona) såg det tillfälligtvis ut som om denna del av den totala statsskulden försvann när dollar (tillverkade ur tomma luften) kom in till statsbudgeten. I verkligheten ökade statsskulden. Så såg alltså Hamiltons första trolleritrick ut att till synes "rätta till" den del av statsskulden som inte var continentals-guldskulden.

Hamiltons första delförslag med vanliga statsobligationer innehöll sålunda *ett räntelöfte*, där ränta som vi vet är grunden i *kapitalistisk verksamhet*. Enligt Hamiltons förslag, skulle sålunda USA:s framtida statslån, d.v.s. statsskuld, i sann kapitalistisk anda komma att bli *räntebärande*. Där staten skulle bli den privata centralbankens *låntagare*, medan banken blev statens *långgivare och mottagare av räntan*. Man kan också säga att staten, enligt detta Hamiltons ränteförslag, skulle komma att få betala *ett mervärde* för dåtidens "papperslappar" kallade US dollar, som den tog emot av banken: först betala vad amorteringarna kostade med skattepengar, sedan ovanpå detta räntorna, som också lades på skattebetalarna. Här bör förtydligas att statens obligationssedlar givetvis, liksom centralbankens dollarsedlar, var tillverkade ur tomma luften. *Värdemässigt* var det alltså ingen skillnad. Ändå skulle sålunda staten betala *en meravgift* för sina dollar, enligt Hamiltons förslag.

Nämnda system med statsobligationer är idag väletablerat världen över, och är en viktig del av det som kallas centralbanksekonomi (kapitalism) och lärs ut på berömda höga

utbildningsinstitutioner världen över under namnet nationalekonomi (politisk ekonomi). Vad statsobligationer därmed handlar om, är att staten (folket) är tvungen att betala "tre gånger" för produkten (dvs. dollarsedlar eller elektroniska siffror) som den privata centralbanken (en egentligen onödig mellanhand) ger: först med "papperssedelpengar på formen skuldsedvis" tillverkade ur tomma luften (statsskuldväxlarna), sedan som värdet av dessa skuldsedlar i riktiga pengar (skatteintäkter) när dessa skuldsedlar kommer tillbaka till staten genom att skuldsedlarna betalas med skattepengar, för det tredje räntan för att få tillgång till detta i de flesta fall absolut nödvändiga betalningsmedlet (dollar som sedlar eller på elektronisk form) för statens löpande utgifter. Där det är folket som står för notan. Som USA:s statsskuldsituation har utvecklats fram till idag, är skulden så jättelik, att nationen rent faktiskt inte klarar av några nettoamorteringar. Istället har man fullt upp med enbart räntorna, som ofta betalas genom att staten skuldsätter sig ännu mer, när folkets skatter inte räcker till... Den famösa onda cirkeln är ett faktum. Folket har här blivit en livegen mjölkko, som, effektivt tjudrad vid skulden, mjölkas år efter år på skatter till räntebetalningar till diverse privata långgivare, utan att till synes kunna förändra sin situation (själva definitionen av en skuldfälla), annat än till det sämre. Här har en till synes hopplöst fastkörd moment 22-situation skapats så länge politikerna inte förstår att, eller i vissa fall inte vill, använda sig av de fyra dörröppnarna, som jag pekar på finns inbyggda i konstitutionen, och som president Lincoln på sin tid genomskådade och utnyttjade för att reda upp situationen.

Den dag Amerikas politiker förstår nationens, d.v.s. hela folkets, bästa, och kallar in kompetenta rådgivare, som vet hur man använder briljansverktyget (att tänka utanför en box av ett nuvarande etablerat tänkande) i ett sammanhang som detta, kommer denna gordiska knut att lösas nästan lika enkelt som kejsar Alexander på sin tid löste sin: inte med ett svärdshugg, men genom att byta ekonomiskt system till ett bättre, som de facto redan är beprövat i Amerika. Då kommer hela den gigantiska amerikanska statsskulden att kunna amorteras av, och alla räntor kunna betalas, inom loppet av timmar⁽¹¹⁴⁸⁾. Abraham Lincoln fick på sin tid hjälp med det briljanta tänkandet, som jag här avser, trots att han ingalunda var obegåvad, tvärtom, och han tog emot hjälpen. Vi flyttar nu fokus mot Hamiltons andra förslag när det gällde statsobligationer.

Hamilton's andra magiska trick: de monetariserade statsobligationerna

är ett synnerligen luddigt finansiellt begrepp och vi möter trolleritrick nummer två. Här har 1) normalbetydelsen av ordet "monetarisera" kraftigt förvrängts, varefter 2) det har satts samman med begreppet statsobligation, varpå 3) ett nytt begrepp har skapats, väsensskilt från ovannämnda "normala statsobligationer" (normala statspapper) eftersom de *inte* byts ut mot *riktiga pengar* av staten (av folket inbetalade skatter), i enlighet med skuldsedlarnas värde, *plus ränta* - en statsobligationsränta. Det ledet hoppas plötsligt över. I stället användes monetariserade statsobligationer som oäkta fiat-pengar (äkta fiat pengar har en definierad första ägare, vanligtvis utfärdaren av pengarna, exempelvis staten) att direkt köpa en vara i samhället. Denna vara skulle visa sig vara aktier i den nya centralbanken.

Hamiltons uppfinningsrikedom på statsobligationsområdet påminner starkt om moderna investmentbankers kreativitet beträffande "finansiella instrument" i anslutning till Lehman Brother-kraschen 2008, när de skapade olika slags låneupplägg, som var rena

bedrägeriprodukter. Där dessa "låneinstrument" gavs sken av en sak, men i verkligheten var något helt annat, till det sämre. Men nu till Hamiltons monetariserade statsobligationer:

Ordet monetarisera betyder egentligen att man gör *en tillgång* till reda pengar. Till exempel monetariserar man sin bil, när man säljer den i utbyte mot kontanter. Men *en skuld* är inte detsamma som en tillgång. Vad Hamilton i själva verket uttryckte, när han använde sig av ordet monetarisera, var att han var i färd med att utnyttja den frimurarordens⁽¹¹⁴⁹⁾ nonsensräkneregeln, som säger att $-1 = +1$. Det vill säga att han hade för avsikt att trola, utföra ett illusionsnummer i den högre skolan, genom att i ett enda slag göra om *en skuld*, en förpliktelse, ett ansvarsåtagande, som normalt symboliskt bokförs som "minus 1", (d.v.s. det som på engelska kallas *a liability*), till *en tillgång*, "plus 1" (på engelska *an asset*) med hjälp av den ej sunt förnuftsorienterade räkneregeln $-1 = +1$. Därmed agerade Hamilton på samma sätt som vi erinrar oss att den statligt tillsatta bankdirektören för Bank of North America hade agerat, när denne använde det som i princip var obetalda fakturor (kopior av skuldbrev), och gjorde om dessa till nämnda banks plötsligt ur ingenting uppdykande förmögenhet. En hastigt tillkommen tillgång, som Bank of North America sedan använde som

depositionsunderlag⁽¹¹⁵⁰⁾ för tillverkning av ytterligare sedelpengar, som samma bank sedan lånade ut som, observera! falska, depositionsbevis (brott mot falskmynterilagen) i sken av att

bevisen var bankens egna⁽¹¹⁵¹⁾ pengar (urkundsförfalskning). Hamiltons förslag till kongressen gick ut på att man skulle använda statens egentliga skuld som en ur tomma intet plötsligt uppdykande tillgång: Att man skulle använda USA:s dåvarande *statsskuld* på ca 37 miljoner dollar (guldskulden relaterade till continentals, vilket skall ses i relation till att befolkningen 1790 uppgick till ungefär 4 miljoner individer i en i stort sett oindustrialiserad nation), för att med motsvarande belopp köpa upp aktier i den nya storbanken! Minus 1 skulle alltså helt enkelt göras till plus 1. Och så blev det bestämt. Finansdepartementet fick order av sin höga chef finansminister Alexander Hamilton att tillverka den andra typen av statsobligationer till en summa motsvarande den tidens statsskuld, på den tiden kolossala dryga 37 miljoner dollar.

De uppköpta aktierna skulle bytas mot continentals-sedlar...

När guldskulden och de 13 delstaternas delstatsskulder, genom trolleriet ovan, hade förvandlats till oäkta fiat-pengar och dessa hade använts till att köpa aktier, erbjöd Hamilton dessa uppköpta aktier till continentals-hamstrarna (som, som sagt, mestadels var bankirbulvaner) i utbyte mot continentals. Här köpte sålunda staten tillbaka sina continentals mot betalning i aktier i den nya storbanken, varigenom både guldskulden och de 13 delstaternas delstatsskulder var kvittad, menade Hamilton. Egentligen var hela upplägget ett listigt spel för gallerierna, som gick ut på att den gamla kvarhängande guldskulden, ursprungligen från 1774, nu äntligen skulle regleras samtidigt som Hamilton behövde få med sig de 13 delstaterna på att säga ja till hans upplägg genom att göra dem skuldfria. Medan *den verkliga avsikten* var förse ett antal privatpersoner i det fördolda med makten och kontrollen över den nya synnerligen betydelsefulla banken. Här bör man komma ihåg, att ingen verklig guldskuld existerade, bara ett löfte. Folket hade aldrig bidragit med något faktiskt lån 1774.

Men den saken hade nu, år 1791, åtminstone hos en stor del av allmänheten, fallit i glömska, vilket underlättade verkställandet av Hamiltons plan. Här fick alltså bankirerna som de ville, d.v.s. sina bankaktier och därmed sin makt, samtidigt som det gamla guldlöftet till folket eliminerades.

Pusselbitar som faller på plats

Min uppgift som konstitutionell logiker är att kritiskt granska vad faktiska historiska facit berättar, och sedan använda den informationen genom att lägga pussel. Fram träder då den uppenbara och detaljerade hemliga 7-stegsplan, som europeiska bankirer i Europa hade tänkt ut i sin överordnade avsikt att återinföra ett kapitalistiskt samhällssystem i Amerika. Det är den planen som detta kapitel handlar om. Om vi därför lägger samman de olika pusselbitarna är det då följande översiktsbild som träder fram: I den fas då revolutionen ännu var purfärsk och stark, i september 1774, lyckades bankirerna med hjälp av sina bulvaner i revolutionsrådet (den första kontinentalkongressen), få på plats en skuld som inte existerade därför att amerikanska folket inte lånade ut ens en cent till revolutionsrådet. Allt var således från början en illusion, ett låtsasspel. Med hjälp av denna ”låtsaslek” skapade federalisterna en psykologisk propaganda (indoktrinering) som, om och om igen, vecka efter vecka, år efter år, propagerade samma budskap att staten var skyldig innehavare av continentals guld. Psykologin var att om man upprepar en lögn tillräckligt ofta blir den till slut en sanning. Till slut hade lögnen blivit en samhällssanning i stor samhällsskala. Under tiden skapades det överstatliga organet USA:s kongress med följd att de 13 delstaterna blev vingklippta på makt. I USA:s kongress trädde till slut finansminister Alexander Hamilton (bankirernas utsände man i kongressen) fram med sitt trumfkort monetariserade obligationer, som inte var normala statsobligationer, och som till synes gjorde alla till ekonomiska vinnare.

Det största sveket...

Som konstitutionell logiker genomskådar jag, att målet med bankirernas 7-stegade plan där Hamiltons trolleritrick med normala statsobligationer och monetariserade statsobligationer och den nya privatägda (aktiebolagiserade) centralbanken ingick som strategiska detaljer, var att frånta amerikanska folket makten över Amerikas sedeltillverkande maskiner, precis som briter lagar, The Currency Acts, hade gjort 1751 och 1764. Speciellt de monetariserade statsobligationerna handlade om ett högintelligent ”utanför boxen-tänkande” (nonsenslogik), som ingick som en av detaljerna i det sjätte steget, i bankirernas hemliga plan för att återinföra kapitalism i Amerika.

Kapitalism är synonymt med att icke folkvalda *privatpersoner* har makten att bestämma över när, hur och i vilka kvantiteter pengar skall föras ut till samhället. Och att bestämma att det skall ske i form av *lån mot ränta*, där dessa privatpersoner bestämmer räntans dignitet. Och de bestämmer också över *vilka* människor, företag och delar av staten det är som skulle få låna. De bestämmer också att samhället ska betala helt onödiga skatter och att folkets förlängda arm (staten) helt onödigt skall vara tyngd av en statsskuld som helst är så stor som möjligt. Alexander Hamilton var, tillsammans med en delvis mutad och korrumpad kongress, sålunda verktyget, när liten grupp privatpersoner under denna avgörande tid tillskansade sig den ekonomiska makten i Amerika⁽¹¹⁵²⁾. Man skall också veta, att det är

samma lilla grupp personers avkomlingar, som under de dryga 220 år som gått sedan 1791, i hög eller mycket hög grad har sett till att behålla nämnda ekonomisk makt. Man har snillrikt sett till att makten har stannat inom en mycket snäv krets, tack vare att maktstrukturen är hemlig och utpräglad hierarkiskt organiserad. Maktens dignitet får man en uppfattning om, när man förstår att dess utövare styr över världens låg- och högkonjunkturer, över hela samhällets tillgång på pengar, över dess omfattning av arbetslöshet, social utslagning och fattigdom, antalet konkurser, företagsnedläggningar, över egendomsbyten i form av utmätningar/expropriationer. Allt till gagn för ett relativt fåtal människor i förhållande till den stora massan.

När nu den nya storbanken tillskapades, som ett i själva verket helt och hållet privatägt aktiebolag, fick ”småfolket”, som ägde förhållandevis få continentals, proportionellt få, och därmed ur röstsynpunkt nästan värdelösa, aktier i den nya centralbanken. Även ”restaktierna”, som blev över när continentals-guldskulden var reglerad, såldes till allmänheten. Staten själv, skulle det visa sig, hade som sagt inte råd att med egna medel köpa sina aktier, när det kom till kritan. Men Hamilton var inte sen att föreslå att staten skulle *låna* till sin aktiepost. Det är intressant att i efterhand följa hur Hamilton, nu som finansminister, hela tiden skapade intelligenta lösningar, som gick kapitalismen till mötes: Förutom de invecklade turerna med hur bokstavligt guld ur folkets synvinkel förvandlades till ”sand”, även hur skatter infördes helt i onödan. Hamilton var en illusionernas mästare i bedrägeriets tjänst. Man skall också förstå, att det var ytterst viktigt för den dolda bankirmakten att i detta uppbyggnadsskede av den nya nationen, se till att få och behålla makt och inflytande i det överdelstatliga organet – kongressen – genom även andra bulvaner än Hamilton. Något man sålunda åstadkom genom att bygga upp en omfattande lobbying-verksamhet, som inte hesiterade för mutor och korruption. Det var först då kapitalisterna på allvar kunde manipulera hela nationen, överordnat delstaternas maktapparater.

Kapitel 76

President George Washingtons svåra beslut

President George Washington, som hade varit en av revolutionens och frihetskrigets ledargestalter, var inte lika lättövertalad av Hamiltons konst med trolleri, lögn och svek. Det fanns människor i det amerikanska samhället som genomskådade det falskspel som federationskongressen (som sedan övergick att bli USA:s kongress), med Hamilton i spetsen för federalistivrarna, hängav sig åt gentemot folket, inklusive mot okorrumpade hederliga politiker. Dessa människor protesterade högt och tydligt mot det de såg, att folket ännu en gång höll på att bli lurade på sina penningtillverkande maskiner och på makten över pengarna.

Som jag nämnde i trilogins första del, var detta missnöjde med Hamiltons och dåvarande

federationskongressens kapitalistvänliga falang så starkt, att det till och med redan år 1786 tände igång ett andra uppror i Massachusetts. Och som sagt, hade president George Washington mycket svårt att förlika sig med att revolutionens ursprungskrav om folkets oavvisliga makt över Amerikas sedelmaskiner och sedeltillverkning, nu när den nya centralbanken diskuterades runt 1790, inte skulle beaktas. Washington vägrade helt

enkelt⁽¹¹⁵³⁾ till att börja med att skriva under den lag som kongressen under Hamiltons påverkan hade röstat igenom. Först efter förmodligen mycket vånda och flera månaders betänketid, lät sig president George Washington till slut övertalas av Hamilton att ratificera kongressbeslutet, som innebar att den falskt påstådda till 80 procent *privatägda* nya centralbanken (i verkligheten till 100 procent privatkontrollerad), som skulle tillverka USA:s sedelpengar, vann godkännande. Washington såg det för vad det var, ett förräderi. Att han vägrade skriva under lagen, innebar att den till en början inte kunde träda i kraft.

Konstitutionen säger att presidenten måste ratificera kongressens beslut innan de verkställs. Men George Washington vägrade under lång tid styvnackat att skriva på. Under den tiden led Amerika allt svårare brist på sedelpengar av flera orsaker. Dels hade ju federationskongressen röstat igenom beslutet att delstaternas lokalvalutor inte fick användas, officiellt som en åtgärd för att strama åt penningmängden. I stället skulle i första hand mynt användas, menade man, vilket fick till följd att en mycket otillräcklig mängd sedelpengar fördes ut i samhället, trots att ca 10 år gamla och privatägda Bank of North America fortfarande, tillsammans med tillkomna privata affärsbanker, tillverkade omfattande mängder sedelpengar i form av depositionsbevis⁽¹¹⁵⁴⁾ (som jag gått igenom tidigare), och trots att de 13 delstaterna formellt ännu inte var förbjudna att tillverka egna sedelpengar, bara att använda dem (tillverkningsförbudet kom först 1793). Och i övrigt kunde som sagt den nya privata storbanken inte komma igång med sin tillverkning av US dollarsedlar så länge presidenten stretade emot. Sedeltillverkning i rent statlig regi var över huvud taget inte uppe på tapeten, eftersom federalisterna vid denna tidpunkt dominerade kongressen, med följd att den

dominerande åsikten var att amerikanska staten endast skulle stå för mynttillverkningen.

Ett val mellan två onda ting

Det skall noteras, att varken kongressen eller president George Washington utnyttjade någon av de fyra dörröppnare till folkets gagn, som finns inbyggda i konstitutionens Article 1, Section 8. Nämda orsaker, och den brist på sedelpengar som det ledde till, framkallade *en svår lågkonjunktur* från ca 1782 till ca början av 1790-talet, i onödan kan man säga, genom att federalisternas populistiska, faktaförvrängande argument fick så stor genomslagskraft i politiken. Att det mesta av eländet var de ofinansierade sedlarnas fel, exempelvis inflationen och allt annat. Mitt i denna plågsamma lågkonjunktur skulle presidenten fatta sitt minst lika smärtsamma beslut: ratificera lagen med den nya bankens nationella sedeltillverkningsmonopol eller inte? Ett val mellan pest och kolera. Skrev han under, förrådde han revolutionsidealen och sin inre övertygelse. Skrev han inte under, förblev han en bromskloss för nationens hela ekonomi. Landet och folket skriade efter sedelpengar, som behövdes för att samhället skulle kunna komma igång igen, börja expandera och utveckla sig. Nu rådde i stället lågkonjunktur, där Washingtons vägran spelade roll.

Ytterst handlade kampen om två konträra ekonomiska system: det kapitalistiska systemet

kontra Benjamin Franklins väl fungerande (d.v.s. inte inflationsskapande) monetärfinansierade system⁽¹¹⁵⁵⁾ (en variant av det engelska tallysystemet med låtsasskuldsedlar). Eller, om man så vill, två motsatta allmänmänskliga egenskaper eller förhållningssätt: egoism ställd mot altruism. Samtidigt saknades en konstitutionell logiker som president George Washington kunde prata. En logiskt tränad person som lätt hade kunnat peka på de fyra dörröppnarna. Och Hamilton var inte den som gav sig. Han hade många trumf på hand: Han var hal som en ål, som sagt värtalig och intelligent, och dessutom skrupelfri. Gång efter annan argumenterade han för att George Washington borde skriva under kongresslagen, vilket skulle innebära *kapitalismens seger*. Washington såg tydligt dilemmat med den nya banken - och här bör plats beredas för Ellen Hodgson Browns pregnanta citat i hennes i sammanhanget ytterst upplysande bok *Bankerna och Skuldnätet*: "... allmänheten var tvungna att använda banken, men banken var inte tvungen tjäna allmänheten⁽¹¹⁵⁶⁾...".

Konsten att lösa upp ett till synes hopplöst fastlåst moment 22...

Sett ur perspektivet att löftet om guldinlösen från år 1774 handlade om manipulation i stor skala, inte minst av det på den tiden beslutande organet kontinentalkongressen/ revolutionsrådet, fanns det egentligen inga etisk-moraliska skäl över huvud taget, för den som händelsevis lyckades genomskåda vad som var på gång, att hörsamma Hamiltons förslag. Men få, om ens någon, hade hela denna överblick och insikt. President George Washington, som hade varit med under hela förloppet, förstod dock mycket av helheten och innebörden, vilket hans vägran vittnar om. Som sagt stod denne inför ett svårt val: Vara trogen sin övertygelse och inte skriva under, eller hörsamma nationens och folkets skriande akuta behov.

Det historiska facit visar att George Washington valde att falla till föga för Hamiltons påtryckningar, varför han till slut ratificerade kongresslagen om den nya storbanken. Därmed svek han revolutionens och sina egna innersta ideal. Kanske finns det kända eller okända dokument eller dagboksanteckningar som kan ge oss en inblick i den vånda Washington måste

ha känt, och bevekelsegrunderna för hans beslut? Dylika blir i så fall ytterligare en uppgift för kommande utredningar att leta fram. President George Washington var en erkänt skicklig militär överbefälhavare och ledare i övrigt, vilket givetvis hade bidragit till att han blev nationens första president. Möjligtvis spelade det roll för Washingtons beslut att han började komma till åren och hade anledning att vara trött, och ville komma till ett avslut? Hamilton var betydligt yngre och vitalare, men saknade å andra sidan Washingtons erfarenhet.

Som konstitutionell logiker ser jag att George Washington hade kunnat lösa valsituationen på ett briljant sätt, om han hade kallat in rådgivare med konstitutionell logisk kompetens, med reservation för att det är lätt att vara efterklok. Lösningen på problemet ligger i att identifiera de fyra kryphålen respektive dörröppnarna i konstitutionens Article 1, Section 8, och sedan stänga till de förstnämnda, samtidigt som man utnyttjar de fyra dörröppnarna. Då hade presidenten för folkets och statens räkning, i revolutionens och Benjamin Franklins anda, på ett handfast sätt kunnat ta över all makt över Amerikas penningtillverkande maskiner och pengar, samtidigt som Hamilton och bankirmakten hade dragit det kortaste strået och effektivt hade hindrats i sina ambitioner. Om Washington hade handlat idealiskt och idealt ur konstitutionell logisk synpunkt, skulle han ha förstatliga den privat ägda centralbanken, sedan infört statligt tillverkade fiat-pengar som lagligt betalningsmedel med inbyggd spärr mot inflation, samtidigt som hela skattesystemet då hade kunnat avlägsnas. Han borde omedelbart ha byggt upp en särskild specialiserad underrättelsetjänst, som i samarbete med polisväsendet skulle ha haft som uppgift att ständigt hålla ett öga på penningförfalskning, med beredskap att omedelbart kunna byta valuta så fort allvarliga penningförfalskningstendenser yppade sig. Vidare ha beredskap att med kort varsel kunna övergå till primitiv byteshandel i utrikeshandeln, om bankirerna som motdrag skulle ha infört internationell bankblockad. Han skulle ha infört ett strängt förbud mot ekonomisk spekulation i alla varor och tjänster. Och omedelbart ha satt igång stora utredningar med en och endas en uppgift att gå till botten med kapitalismen, genom att i detalj och djupgående, som jag gör i min trilogi, logiskt konstitutionellt utreda dess grundvalar. Som sagt, allt detta hade George Washington vidtagit, om han hade handlat idealt med hjälp av briljant expertis. I så fall hade USA:s första president i Benjamin Franklins efterföljd med stor sannolikhet gått till historien som den som på kort tid kunde få Amerika att åter blomstra med utomordentligt allmänt välbefinnande. Men nu blev det inte så.

Kapitel 77

Ett enastående hyckleri

Vad som tydligt framkommer i min analys av Alexander Hamiltons ekonomiska ageranden (med federalistfalangens tysta godkännande i bakgrunden i kongressen) i turerna med de monetariserade obligationerna var att han de facto gick emot sin egen federalistiska politik, som han så ivrigt propagerade för, på åtminstone tre punkter:

Endast tillverkning av finansierade sedelpengar borde få ske i Amerika, menade federalisterna. Nu tillverkade plötsligt ingen mindre än Hamilton själv, federalisternas främsta språkrör, ofinansierade sedlar (oäkta fiat-pengar) – till råga på allt till det häpnadsväckande beloppet 35.7 miljoner dollar i den tidens penningvärde. Delstaterna fick i detta skede inte använda sina egentillverkade ofinansierade lokalvalutor (oäkta fiat-pengar), eftersom påbudet om åtstramning av penningmängden fortfarande gällde i USA. Väl att märka, samtidigt som staten struntade i detta åtstramningspåbud, och själv använde ofinansierade sedlar i stor skala i aktieutbytesaffären, som var kolossal mått i den tidens penningvärde. Ja, det var ett storslaget hyckleri som Hamilton (federalisterna) här gav prov på. Man skall här lägga märke till att staten (Hamilton) använde dessa ofinansierade kolossala penningbelopp (de monetariserade statsobligationerna, som egentligen var en skuld) för att köpa ”en vara till salu i samhället”, nämligen aktier i den nya centralbanken. Sett ur den synpunkten är det korrekt att påstå att dessa ofinansierade sedlar tillverkades och användes i samhällets pågående process gällande utbytet av varor och tjänster.

Ända sedan åtminstone 1781 propagerade federalisterna offentligt för att staten endast skulle ägna sig åt tillverkning av *mynt*, och den propagandan var nu, år 1791, närmast intensifierad⁽¹¹⁵⁷⁾. Dessutom verkade federalisternas som sagt för att endast finansierade sedlar skulle få användas i amerikanskt handelsutbyte (köp och försäljning), som en folklig trygghetsåtgärd, sade man, på det att pengarna när som helst skulle kunna växlas in mot guld i banken. Ändå trädde sålunda ingen mindre än USA:s finansminister (Hamilton) här fram och gav amerikanska staten i uppdrag att tillverka inte bara *sedelpengar* till ett jättelikt sammanlagt värde, utan dessutom *ofinansierade sedelpengar*. Denna analys förstärker Hamiltons hyckleri inför eftervärlden.

Typiskt för det som kallas populistisk politik, då som nu

Med detta vill jag ha sagt, att det var ofta som federalisterna på den här tiden vände kappan efter vinden. När det passade deras syften, gick de opportunistiskt på tvärs med sin egen propaganda och ideologi. Vilket kanske är typiskt för det som kallas populistisk politik, då som nu. Sedan dess har det som i slutet av 1700-talet sammanfattande var USA:s federalister, under 1800-talet övergått till att politiskt bli den omfattande kapitalistvänliga politiska förgrening i amerikansk politik, som det republikanska partiet representerar. Dock torde flertalet av detta partis sympatisörer idag vara helt ovetandes om hur turerna i verkligheten

gick till, när den kapitalism som de erkänner sig som anhängare av, tog kommandot redan tidig i nationens historia i september 1774 vid den första kontinentalkongressen när denna kongress fortfarande i sann mening var revolutionsrådet, tvärs emot den folkliga viljeyttring som utlöste amerikanska revolutionen, och som i många fall deras förfäder stred för. Och fortfarande använder amerikanska staten i stor utsträckning ”vanliga” statsobligationer, och sannolikt också Hamiltons bedrägerimetod med monetariserade statsobligationer, där åtminstone de ”vanliga” statsobligationerna i slutänden betalas av skattebetalarna med reda pengar.

Min rekommendation är att de kommande stora amerikanska utredningarna även undersöker om inte också de indikerade ”monetariserade statsobligationerna” ingår i det finansiella åtagande, som helt i onödan läggs på skattebetalarnas axlar? Helt enkelt att skattebetalarna får stå för någon form av nota, när det gäller de monetariserade statsobligationerna, trots att dessa är att beteckna som oäkta fiat-pengar, tillverkade ”ur tomma luften”. Det är nämligen fullt möjligt, även när det gäller dem, att skapa listiga konstruktioner med hjälp av nonsenslogik, så att det som egentligen inte har något reellt värde, d.v.s. inte behöver betalas med reda skattepengar, plötsligt ges sken av motsatsen, till skattebetalarnas nackdel. Ty det är så kapitalismen arbetar, genom att så långt det går fjättra gemene man i ekonomiskt slaveri.

I båda fallen av obligationstyper handlar det om rent och skärt bedrägeri. I fallet med de normala statsobligationerna/statsskuldsväxlarna tas helt onödiga skatter ut av folket. I fallet med monetariserade statsobligationer skedde åtminstone i Hamiltons fall ett trolleri med hjälp av nonsenslogik $-1 = +1$ som förvandlade en skuld till en hög med reda pengar som egentligen inte existerade men att skulden existerade. Från början till slut sålunda ett skickligt, ja högintelligent illusionsspel som gick och fortfarande går ut på att föra den vanliga människan bakom ljuset att tro att något gällde/gäller som egentligen var/är något helt annat. Det är alltså så här kapitalismen arbetar: att hela tiden föra sammanhang bakom ljuset med hjälp av illusioner och falskspel.

Kapitel 78

Analys av det sjunde steget i bankirernas hemliga plan

I och med att kapitalismen, nu när presidentens påskrift var ett faktum, ånyo på allvar tog kommandot över Amerikas pengar och över maskinerna som tillverkade dem (bortsett från den obetydliga rännil som mynttillverkningen utgjorde), hade bankirerna återigen den ekonomiska makten i sin hand, att styra det amerikanska samhället i den riktning man ville. I själva verket var det en dold ekonomisk diktatur som från och med nu kom att kontrollera Amerikas utveckling både ekonomiskt och socialt. Dess huvudverktyg för den saken kom att stavas *lån mot ränta*, och införandet av ett både delstatligt och federalt *skattesystem* bidrog också i hög grad. Att det förhöll sig på detta sätt, bekräftas av historiska facit. Man skall alltså notera, att trots federalisternas ivriga propaganda för att alla sedelpengar borde vara finansierade (gulduppbackade), kom verklighetens US dollarsedlar från och med år 1791 att till mindre än 20 procent vara finansierade (på den här tiden de facto finansierade med

förskingrade depositioner⁽¹¹⁵⁸⁾ i den nya centralbanken). Medan mer än 80 procent av den kolossala mängden sedlar som det amerikanska samhället, inklusive USA:s alltmer omfattande utrikeshandel, slukade, kom att vara ofinansierade.

Delar av den amerikanska staten var inblandad i bedrägeri

Väl att märka, att det handlade om US dollarsedlar som staten lånade av centralbanken mot ränta. Den nya centralbanken producerade 80 procent lufttillverkade dollarsedlar med förskingrade depositioner som värdeuppsbackning. Med lögnen om finansierade sedlar på plats, kunde den påtvingade åtstramningen av penningmängden undan för undan lättas på. Men restriktionen att delstaternas ofinansierade sedlar inte fick användas, behöll man ännu ett tag i detta skede (1791), trots att federalisterna själva, med Hamilton som finansminister i maskopi med privatbankirerna, som sagt bluffade om US dollarsedlarnas finansiering. I slutänden var det folket som fördes bakom ljuset och drabbades av alla de nackdelar som följer med denna kapitalism.

Efter ca två år med tillämpning av detta centralbanksekonomiska⁽¹¹⁵⁹⁾ system, kom 1793 ett kongressbeslut, som slutgiltigt förbjöd de 13 delstaterna att fortsättningsvis lokalt tillverka egna ofinansierade sedelpengar. Det påbjöds att endast finansierade sedelpengar och mynt fick användas som betalningsmedel i samhället. Därmed hade de forna 13 koloniernas sista revolutionära rättighet om egen penningtillverkning och rätt att ha egna penningtillverkande maskiner fråntagits dem, till förmån för en federal centralmakt i intimt samarbete med en i praktiken 100-procentigt privatkontrollerad bank. Väl att märka, en privat bank som i större utsträckning kontrollerade statsmakten än tvärtom (särskilt efter år 1913, som vi skall se). En privat bank som av kongressen var beviljad rätten (bankoktroj) att tillverka såväl USA:s som

världens behov av US dollar. Åter var innebörden av 1764 års Currency Act på plats i Amerika. Därmed var bankirernas sjunde och sista planerade steg i deras generalplan genomfört, och ordningen återställd från bankirsynpunkt.

Återinförandet av att ta ut helt onödiga skatter och statsskuld

Samtliga delstater tvingades nu börja ta ut skatter av sina respektive befolkningar dels för att finansiera respektive delstats budget, dels för att försöka hålla jämna steg med deras växande statsskulder, samtidigt som den federala överstatligheten (kongressen) också införde skatter i likartat syfte. Nästan alla pengar som nu fördes ut till samhället, fördes ut i form av lån mot ränta – en stor skillnad jämfört med hur det hade varit ett halvsekel tidigare under koloniernas goda år, och under revolutionsåren och frihetskriget, då de ofinansierade lokalvalutorna kom allmänheten till godo utan större restriktioner. Vilket skedde enligt

Benjamin Franklins fyra utförelse regler⁽¹¹⁶⁰⁾ (-metoder) för pengar till samhället. Därmed var grunden lagd för det bedrägeri med depositionsförskingringar, perfekta penningförfalskningar, urkundsförfalskningar och förtäckta stölder (utmätningar/expropriationer) i kolossalformat i privat bankregi, som har präglat amerikansk samhällsekonomi de senaste dryga 220 åren.

En pyrrhusseger

På så sätt blir det tydligt att kolonisterna på sin tid vann en pyrrhusseger. Man ”vann slaget men förlorade kriget”. Man vann kampen mot engelsmännen och blev en självständig nation USA (år 1783 med freden i Paris), men man förlorade det man hade startat sin revolution för, och sedan krigat så hett för i frihetskriget: makten över sitt samhälle, vars viktigaste faktor är makten över nationens pengar och penningtillverkande maskiner.

Man bör också veta att det står vår tids president fritt att, med stöd av kongressens omutade och okorrumperade politiker, och i sista hand med stöd av det amerikanska folket, i Abraham Lincolns fotspår, rätta till det som med visst fog kan sägas ha varit George Washingtons misstag (utan att lägga alltför stor skuld på denne). Med de fyra dörröppnare, som amerikanska konstitutionen erbjuder i Article 1, Section 8, kan de värsta ofullkomligheterna i dagens kapitalistiska system smidigt rättas till utan att konstitutionen behöver skrivas om, vilket är viktigast. Vidare kan en upprepning också förhindras med rätt åtgärder. Sekundärt kan också de som idag är ansvariga för nämnda kriminalitet, i första hand de jag kallar storspindlar och spindlar i frimurarorganisationen⁽¹¹⁶¹⁾, ställas till svars i rättsliga processer. *Inte för att utkräva hämnd*, men för att reda ut saker och ting en gång för alla, så att en upprepning förhindras, och för att ofattbara stulna värden skall kunna återgå till sina rättmätiga ägare.

Kapitel 79

Perioden 1791-1913

En dold ekonomisk diktatur

Under hela 122 år var de europeiska bankirernas hegemoni, d.v.s. den dolda ekonomiska diktaturen, i Amerika utsatt för ett ständigt hot: att den amerikanska staten (kongressen med presidenten i spetsen) kunde få för sig att inte förlänga bankirernas oktroy, d.v.s. deras banktillstånd, som handlade om kontrakterade avtalsperioder bestämda av kongressen. De politiska åsikterna gick vitt isär. Alla gillande inte det privata bankväsendet. Därför var bankirerna med dold frustration tvungna att leva med detta hot under denna långa tidsperiod. Vid åtminstone två tillfällen kom motståndet mot det privata bankväsendet i så öppen dager, att vem som helst kunde iaktta konsekvenserna. Det här kapitlet handlar om första gången den saken hände.

Som vi vet, hade ju Alexander Hamilton sett till att redan 1791 inrätta centralbanken First Bank of the United States. Denna bank fungerade som dess privata aktieägare hade hoppats på ända fram till 1811, då bankens oktroy emellertid *inte förnyades* p.g.a. politiska överväganden. År 1816 beslutade kongressen efter påtryckningar att inrätta *the Second Bank of the United States*, som fick många likheter med sin föregångare. Sålunda hyrdes även denna nya centralbank på 20 år (fram till 1836), och även i övrigt hade den mycket gemensamt med Hamiltons bank. Till exempel var den nya banken, liksom sin föregångare, formellt ägd till 20 procent av staten, i övrigt privatägd.

Jackson motsatte sig förlängningen av banktillståndet för the Second bank of United States

Åren gick, och när hyravtalet 1834 för the Second bank of United States började närma sig sitt slut, var det president Andrew Jackson⁽¹¹⁶²⁾, demokrat, och under två perioder USA:s 7:e president 1829–1837, som höll i trådarna. Denne såg med hjälp av representanthuset i kongressen i april 1834 till att denna, Förenta staternas andra bank, *inte fick förnyad oktroy*⁽¹¹⁶³⁾, samtidigt som Jackson ordnade så att amerikanska statens tillgångar (depositioner⁽¹¹⁶⁴⁾) i nämnda bank flyttades över till delstatsbanker se analys del II kapitel 4. År 1836 löpte sedan bankoktrojen ut för Second Bank of the United States som avtalat, med förödande konsekvenser för bankirmakten. Plötsligt hade denna inte tillstånd längre att driva centralbanken och tjäna sina grova pengar på amerikanska folkets och statens bekostnad. Mjölkkon hade sluppit loss ur sitt bås.

Jacksons lyckades under sina tre sista presidentår finansiera både amerikanska statens alla utgifter och betala tillbaka *hela* den amerikanska statsskulden utan att behöva ta ut höga skatter, och utan att behöva ta några lån, samtidigt som han ackumulerade ett överskott i den

amerikanska statsbudgeten. Nyckeln till den bedriften låg således i spelet kring banktillstånden (vilken part i samhället som skall ha makten över landets penningtillverkning enligt samhällsavgörande fråga I). Jackson kom att utsättas för fem mordförsök, och överlevde samtliga. Vid ett av dessa tryckte förövaren två skarpladdade revolverar i magen på Jackson, men *båda* revolverarna klickade när de avfyrades! Presidenten hade vad man kallar änglavakt.

Hela den amerikanska statsskulden betalades av ner till sista penny

Jackson är den ende av hittills 44 presidenter i USA:s historia som har amorterat hela den amerikanska statsskulden ner till sista cent. Abraham Lincoln hade lätt kunnat göra samma sak knappt 30 år senare efter inbördeskriget, om han hade fått leva vidare. Men som vi vet, blev han mördad.

Om vi här håller oss till Jackson, genomskådade denne sannolikt aldrig det faktum att bankerna tillverkade sina utlåningspengar utifrån konceptet förskingring, perfekt

penningförfälskning⁽¹¹⁶⁵⁾ och urkundsförfälskning. Där alla tre bedrägeri-metoderna

grundar sig på frimurarordens⁽¹¹⁶⁶⁾ speciella högre matematik⁽¹¹⁶⁷⁾. Det är denna matematiks kärninnehåll som kommer till uttryck i devisen *egna ur tomma intet med hävstång*⁽¹¹⁶⁸⁾. (Detaljanalysen är alltför omfattande för att kunna tas med i de “amerikanska” kapitlen av trilogin, som vi avhandlar för tillfället, vilka endast är tänkta att orientera i stort om specifika amerikanska förhållanden av intresse för amerikanska folket.)

Det finns skäl att anta att Jackson i likhet med de flesta andra människor i det dåvarande amerikanska samhället trodde (liksom människor i stor utsträckning gör än idag) att de privata bankerna hämtar sina utlåningspengar från en egen ägd reserv i ett bankvalv. Det var ju så bankirerna om och om igen bedyrade att det gick till, när de ansökte om förnyade

banktillstånd, att det var *egna*⁽¹¹⁶⁹⁾ pengar de lånade ut. Andrew Jackson hade knappast, när han verkade, tillgång till den moderna vetenskapens senaste landvinningar på matematikens område, även om det var just på 1830-talet som den öppna vetenskapen (matematiken) gjorde sina avgörande framsteg inom det som kallas *Nonsensmatematik*⁽¹¹⁷⁰⁾, inklusive kom till principiell förståelse av de noensräkneregler, som frimurarorden använder sig av i sin trolleriverksamhet: *egna ur tomma intet med hävstång*. Därför betalade Jackson p.g.a. okunskap tillbaka den dåvarande amerikanska statsskulden. Det hade han inte behövt göra, om han hade haft tillgång till nämnda matematiska landvinningar. Ingen inom den moderna högre matematiken trädde heller fram för att hjälpa Jackson.

Men som sagt, verkade Jackson under en mycket viktig brytningstid ur vetenskaplig synvinkel. Det var då det öppna officiella samhällets universitet och högskolor började bli tillräckligt logiskt/vetenskapligt utvecklade och mogna för att i grunden kunna avslöja de internationella bankiernas gigantiska bankbluff. Det vill säga allt det som min trilogi handlar om. Idag står hela denna matematiska/logiska kompetens till amerikanska presidentens och kongressens fulla förfogande. Det gäller bara att utnyttja den.

Kapitel 80

President Abraham Lincoln hotade det amerikanska bankväsendets grundvalar

Vid åtminstone ett tillfälle under USA:s hittillsvarande existens har de internationella bankirernas makt därstädes varit hotad i sina grundvalar: genom president Abraham Lincolns framsynthet under åren 1862–1865. Om Lincoln hade fått leva hade han kunnat, om han hade valt det, att fullständigt utkonkurrera bankirernas privata bankväsendet i U.S.A. Det vill säga uppnå den situation som gällde under de goda åren ca 1723-1750 i kolonierna. Detta om något var hotfullt för de privata bankirerna som ville regera U.S.A. med hjälp av dold ekonomisk diktatur.

Lincoln var till att börja med en konventionell politiker ekonomisk sett

Man skall veta att Abraham Lincoln⁽¹¹⁷¹⁾, republikansk president 1861–1865, knappast till att börja med var inställd på att monetärt finansierad ekonomi var lösningen på USA:s samtida finansiella problem, utan en förbättrad variant av Benjamin Franklins ekonomiska system⁽¹¹⁷²⁾, som hade gått i graven runt 100 år tidigare, väcktes successivt som en möjlighet av Lincoln närstående rådgivare i samråd med Lincoln själv. Att staten skulle tillverka USA:s sedelpengar var sålunda ingen självklarhet på den här tiden.

Redan tidigt visade Lincoln sitt sociala patos i slavfrågan

Lincoln var utifrån sitt sociala patos till att börja med fullt engagerad i och upptagen med den infekterade frågan om slaveriets vara eller inte vara, och med frågan om skyddstullarna och den svaga nationalekonomin utifrån centralbanks- ekonomisk aspekt, när han tillträdde som USA:s 16:e president 1861. Lincoln var som person ingalunda ”vit som snö”. Han var inte någon perfekt människa ur alla moraliska synvinklar, och vem är förresten det? Men Lincoln hade en human livssyn, vilket präglade hans personliga framtoning och gjorde intryck på väljarna under presidentkampanjen, som föregick hans val till president 1861. Lincoln var upprörd över hur illa de svarta behandlades i sydstaterna. I likhet många

andra amerikaner i mitten av 1800-talet läste han Harriet Beecher Stowes⁽¹¹⁷³⁾ gripande

roman *Onkel Toms Stuga*⁽¹¹⁷⁴⁾ (Uncle Tom's Cabin – The Man That Was A Thing), som väckte stark opinion mot slaveriet, när den kom ut 1852. Lincoln lär ha träffat Harriet Beecher Stowe, och skall då ha sagt: ”Så ni är den lilla damen vars bok startade detta stora krig.” Han skall ha tagit intryck av henne som person och hennes förmåga att tänka med hjärtat. Lincoln visste hur cyniskt vissa affärskrafter och plantageägare hanterade Söderns svarta – ja, som rena bruksföremål, som Beecher Stowes engelska titel talar om i klartext.

Afrikanska familjer hade kidnappats i Afrika...

och förts över på slavskepp⁽¹¹⁷⁵⁾ till Amerika under vidriga förhållanden. De afrikanska kvinnorna hade våldtagits helt öppet inför sina män och barn och sattes därefter i fotbojor tillsammans med de andra fängslade slavarerna under transporten. Sin toalett fick slavarerna klara bäst de kunde där de satt och låg på däck eller i kvava lastrum. Hinkar med vatten kastades över dem för att skölja bort exkrementer och blod. På plantagerna hölls slavarerna fångna av ofta, men inte alltid, brutala förmän. En del av dessa förmän använde piskor för att slavarerna skulle lyda om protester hördes eller dessa arbetade för långsamt. Affärskrafterna menade att de hade sin fulla rätt att behandla de svarta afrikanska familjerna som de behagade, och ha dem som slavar som något man äger och bestämmer över, d. v. s. över en annan människas liv och livsglädje. Vi betalar också skatt, sade dessa affärskrafter. Vi är affärsmän och följer amerikanska lagar. Nästa generation av svarta slavar som föddes i Amerika blev slavar redan från födseln. Även många prominenta politiker höll sig med slavar. Thomas Jefferson, USA:s 3:e president och en av de mest framstående, hade egna slavar, trots att han i sin gärning motsatte sig och motarbetade slaveriet som institution. Jefferson lär ha behandlat sina slavar mycket väl, ja, i många fall som vore de fria människor.

En presidents tillkännagivande

Polariseringen mellan nord- och sydstaterna i slavfrågan var starkt bidragande till att inbördeskriget bröt ut 1861. År 1862 proklamerade Lincoln preliminärt att det svarta slaveriet skulle upphöra, vilket omedelbart mötte ett massivt motstånd från starka affärskrafter i Södern. Cirka 4 miljoner människor beräknas ha varit slavar, d.v.s. obetald arbetskraft, i USA när inbördeskriget bröt ut, vilket naturligtvis i hög grad bidrog till deras herrars välstånd, ja, vilket i stor utsträckning bar upp de södra delstaternas ekonomi. Det var många som av bland annat den orsaken inte kunde acceptera Lincolns och de andra slavmotståndarnas åsikter. Den 1:a januari 1863 utfärdade Lincoln en frigivningskungörelse (The Emancipation Proclamation⁽¹¹⁷⁶⁾). Men denna var endast baserad på Lincolns egenmäktiga beslut som överbefälhavare över nordstatsstyrkorna i inbördeskriget⁽¹¹⁷⁷⁾. Först den 31 januari 1865 skedde en demokratiskt hållen kongressomröstning i kongressens representanthus vilket resulterade i det 13:e tillägget till USA:s konstitution och som⁽¹¹⁷⁸⁾ klargör att slaveri och ofrivilligt straffarbete inte är tillåtet förutom vid bestraffning av kriminalitet. Den 18:e december samma år blev det 13:e tillägget officiellt förklarat som ett tillägg till USA:s konstitution.

Det fanns fler orsaker till det amerikanska inbördeskriget än slavfrågan

En sådan orsak var de heta diskussionerna kring USA:s behov av skyddstullar. Lincoln ville införa skyddstullar gällande importen av vissa utländska varor i syfte att skydda den amerikanska nationalekonomin på det konventionella sätt som även används idag, och som det så kallade G20-samarbetet i stor utsträckning handlar om, där världens 19 största ekonomier plus EU regelbundet diskuterar dylika frågor på ministernivå. Lincoln var inte insatt i att en hemlig överskeppning av guld pågick från USA till bland annat England under 1861. Guld som egentligen var ämnat som back up-garanti för den dåvarande (privata) centralbankens sedelpengar (US dollar), skeppades nu med bankireernas goda minne i stället över till Europa.

Detta faktum indikerar en ekonomisk krigsföring vilket de stora amerikanska utredningarna får utreda närmare. Ty i och med att mängden uppbackningsguld i USA

reducerades, minskades US dollar-mängden (US dollarsedlarna var ju att likna vid gulddepositionsbevis⁽¹¹⁷⁹⁾) proportionellt ute i samhället, vilket framkallade en samhällsbrist på pengar och förvärrade den redan inledda lågkonjunkturen 1861. Konsekvensen blev att bankerna beviljade allt mindre lån till allmänheten och till företagandet i USA, och bankernas utlåningsdiskriminering ökade, vilket spädde på den allmänna bristen på pengar. Allt det här försökte USA:s 16:e president, Abraham Lincoln, till att börja med hantera på konventionellt politiskt sätt.

Milton Friedman, 1976 års nobelpristagare i ekonomi

berättar⁽¹¹⁸⁰⁾, att denna, bankirernas/engelsmännens medvetna strategi att dra tillbaka guld från USA under Lincoln-eran, även kom till användning för att år 1929 lösa ut den stora depressionen, som hemsökte västvärlden under 1930- talet. Då på 30-talet gick tiotusentals eller fler små familj jordbruk och företag av olika storlek i konkurs runt om i Amerika av likartade orsaker, ytterst p.g.a. bristande tillgång på pengar, där bankernas diskriminering medverkade. Arbetslösheten exploderade och gick upp till runt 40 procent, på sina håll ännu högre.

Som vi vet var den sociala utslagningen dramatisk på 30-talet. Lågkonjunkturen 1861 gav långt ifrån lika dramatiska effekter. Men ändå var det en besvärlig lågkonjunktur vid denna tidpunkt. Lincoln försökte skydda den amerikanska ekonomins viktigaste industrier och människors arbetstillfällen på ungefär samma sätt som dagens politiker har en tendens att agera i kristider vid lågkonjunktur: man upprättar gärna skyddstullar eller likartade arrangemang i syfte att skydda den inhemska industrin (eftersom man ännu inte logiskt konstitutionellt, med hjälp av modern högre matematik, har genomskådat att det ytterst i bakgrunden handlar om stora samhällsmanipulationer, verkställda enligt formeln *egna ur tomma intet med hävstång*⁽¹¹⁸¹⁾).

Kongressledamot Charles A. Lindbergh, efter kongressgodkännandet av Federal Reserve Act

Den nya lagen kommer att skapa inflation närhelst trusterna vill ha inflation. Från och med nu kommer inflation att bli vetenskapligt skapad^(1181a)

Charles A.Lindberg

Hur nationen blir "extremt rik"

Det nämnda konventionella politiska handlingsmönstret kallas ju för *protektionism*, där tanken är att skyddstullar och valutajusteringar skall skydda nationens industri genom att bromsa importen av utländska varor och tjänster. Då att veta att det finns ett mycket bättre sätt att lösa dylika problem, nämligen genom att helt och hållet ändra ekonomiskt system.

Det vill säga införa en principiell men vidareutvecklad Benjamin Franklins-form⁽¹¹⁸²⁾ av samhällsekonomi (monetärt finansierad ekonomi) i stället för destruktiv centralbanksekonomi⁽¹¹⁸³⁾. Man kan säga att man ersätter nationalekonomi i meningen centralbanksekonomi med det engelska tallysystemet⁽¹¹⁸⁴⁾, där ”pengar” ges ut relativt fritt som lagligt betalningsmedel, utan annan värdeuppbäckning än ”förtroende”. Där staten tar kommandot över bankirerna, istället för som idag tvärt om, och själv börjar tillverka nationens pengar. Då blir den nationen ”stormrik” med nästan omedelbar verkan. Att detta måste ske med iakttagande av vissa försiktighetsåtgärder (skyddsåtgärder mot inflation och spekulation), som jag berörde redan i kapitel 74, är inte så konstigt. Mer om dessa i trilogins del III.

Slavfrågan var krutdurken i inbördeskriget

Lincoln behövde mitt i rådande lågkonjunktur få fram stora mängder pengar för att dels rent allmänt balansera den amerikanska statsbudgeten, dels för att finansiera det påbörjade inbördeskriget. Löner skulle betalas till nordstaternas soldater. Materiel, ammunition och annan krigsutrustning i massiva mängder skulle köpas in, och logistiken skulle fås att fungera. Massor med manskap skulle rekryteras till armén, utbildas etcetera.

År 1861 begav sig därför Lincoln till bankirernas högborg på Wall Street i New York, för att på sedvanligt sätt *låna pengar mot ränta* för nämnda ändamål. Vid den tidpunkten hade Lincoln knappast märkt ut sig, åtminstone inte i ekonomiskt hänseende, utan han var fortfarande en ganska konventionell republikansk politiker med relativt vaga kunskaper om Benjamin Franklins typ av ekonomi. Sålunda visste inte Lincoln att amerikanska staten hur enkelt som helst kunde sluta låna pengar mot ränta av bankirer, och i stället i en handvändning starta helt egen penningproduktion (vilket konstitutionen och dess fyra dörröppnare i Article 1, Section 8 ger fullt utrymme för). Här gäller det sålunda att förstå att Lincoln i detta skede hade för avsikt att lösa tidens statsfinansiella problem på konventionellt sätt, att det var därför han sökte upp bankirerna. Och om bankirerna då händelsevis skulle bevilja Lincoln (staten) lån, skulle det givetvis belasta statsskulden och skattebetalarna. Lincolns möte med Wall Street-bankirerna handlade alltså om att låna pengar för statens räkning.

Ockerränta

Till sin förvåning mötte Lincoln bankirer som i detta skede försökte dominera honom politiskt med den makt deras pengar medförde. Lincoln insåg att han hade att göra med en kategori människor som ville styra hans politiska agenda. Det besked Lincoln fick gick ut på att det gick bra att låna pengar - till en ränta mellan 24 till 36 procent⁽¹¹⁸⁵⁾, som är avsevärt mer än de ca 1 till 5 procent som normalt gällde och gäller för statslån, och betydligt mer än kriget motiverade⁽¹¹⁸⁶⁾.

7 procent i ränta anses vara smärtgränsen för vad en nation klarar

Här vill jag nämna, att när vissa EU-länder begärde lån mot ränta år 2012 till sin respektive statsbudget, orsakade det stora rubriker att räntan låg på runt 7 procent, då det anses vara smärtgränsen för vad en nation klarar av, om lånen skall kunna hanteras utan att gå in i en skuldfälla.

Wall Street-bankirerna begärde sålunda ren *ockerränta* av Lincoln. Ungefär som vår tids SMS-lån. Det är lätt att matematiskt räkna ut konsekvenserna av en så hög ränta, som mycket snart innebär en mycket stor skillnad i skuldbörda jämfört med att betala säg max 7 procents statsskuldränta. Amerikanska finansdepartementet har i efterhand räknat ut att enbart den ränta som Lincoln i så fall skulle ha behövt betala avseende de ungefärliga 400 miljoner som upplåningsbehovet visade sig motsvara, skulle ha motsvarat cirka 4 miljarder dollar i 1865 års penningvärde⁽¹¹⁸⁷⁾. Omräknat till 2011 års penningvärde motsvarar det ett upplåningsbehov om lågt räknat 4.8 miljarder med en ränta, lågt räknat, om 48 miljarder dollar. Underförstått gjorde bankirerna klart för Lincoln att man helt enkelt hade för avsikt att försvåra för denne att finansiera såväl statsbudgeten som inbördeskriget. Här var det pengarnas makt som talade.

Lincoln insåg att han inte skulle ha en chans att med skattemedel kunna hålla jämna steg med ens räntorna, om han till äventyrs accepterade bankirernas erbjudande. Enbart räntorna på dylika lån skulle genom ränta på ränta-principen i ett huj växa till astronomiska siffror, varvid en skuldfälla snabbt skulle vara ett faktum och skada nationen med ett befolkningsunderlag om ca 23 miljoner människor 1860 jämfört med år 2011 ca 314 miljoner.

Här fick sålunda den konventionelle presidenten Abraham Lincoln klart för sig vad ekonomisk makt innebär, att han, om han accepterade lånevillkoren, var i klorna på en dold ekonomisk diktatur. Inget mindre än *en makt i makten*, med större makt än Lincoln själv som president, om han accepterade. Den insikten innebar en rejäl kalldusch för presidenten.

Man berättade för Lincoln om Benjamin Franklins ekonomiska system

Med denna insikt återvände Lincoln till Washington. Han tyckte sig ha hamnat i en omöjlig moment 22-situation, där verkligheten med det kostsamma kriget under utveckling och mycket annat hela tiden gjorde sig stark påmind. Hur han än vred och vände på problemet med att få fram pengarna, tycktes det inte finnas någon lösning. Att drastiskt höja skatterna skulle inte fungera. Och att Lincoln skulle kunna spara sig till en fungerande budget, genom att exempelvis sänka löner, avskeda offentliganställda, dra in på sociala förmåner av olika slag, d.v.s. det som idag, inklusive att sänka pensionerna, är högst aktuellt som ”svångremspolitik⁽¹¹⁸⁸⁾” inte bara i Grekland, Italien, Portugal, Spanien, Irland och Island, utan idag år 2013 även i relativt välmående Sverige, var lika omöjligt. Därför: hur skulle Lincoln lösa situationen?

Någon påminde Lincoln mitt i denna brydsamma situation om hur kolonistytelsen i Massachusetts hade agerat år 1690, när denna hade infört ett kamouflerat engelskt tallysystem⁽¹¹⁸⁹⁾, där papperspengar (sedlar) gavs ut som låtsasskuldbrev för ett konstruerat låtsaslån av folket. Lincoln påmindes också om att Benjamin Franklin hade tillämpat en likartad ekonomisk modell med små detaljtillägg i Pennsylvania med mycket gott resultat, utan att inflation eller andra större olägenheter hade uppstått, och utan att behov av skatteuttag behövdes. Lincoln blev också informerad om att bankirernas kryphål i konstitutionens Article 1, Section 8 mycket väl på ett intelligent sätt kan användas i omvänd riktning, d.v.s. som dörröppnare för åtgärder i rent statlig favör.

Lagligt betalningsmedel – Hur Lincoln löste problemet med att ge ut statliga pengar utan någon värdeuppbäckning

Detta ledde till att kongressen i februari 1862 antog *lagen om lagligt betalningsmedel* (Legal Tender Act of 1862⁽¹¹⁹⁰⁾), som omedelbart fick som konsekvens att staten på ett bräde tillverkade fiat-sedlar till ett värde av 150 miljoner dollar (greenback dollar), som saknade uppbäckning av guld, utan som endast backades upp av ”förtroende” i form av det som den nya lagen dikterade, att de utgjorde ”lagligt betalningsmedel”. (Man beräknar att totalt mellan 300 och 450 miljoner dollar i form av ”greenbacks” sedan kom att tillverkas fram till krigets slut.) I Lincolns fall förtydligade lagen att hans fiat-pengar var lagligt betalningsmedel vilket hotade bankirernas privata bankverksamhet i sina grundvalar eftersom deras gulduppbäckade pengar skulle bli obehövlige⁽¹¹⁹¹⁾. Amerikanska staten skulle helt plötsligt kunna skapa egna sedelpengar ur tomma intet helt gratis utan att i fortsättningen behöva ta ett enda lån av bankirerna. Lincoln petade alltså på bankirernas ekonomiska makt i USA och det kunde få spridningseffekter i omvärlden vilket skulle vara mycket farligt för bankirerna.

Behövdes 1862 års lag om lagligt betalningsmedel?

Här vill jag att man skall se att när man detaljanalyserar konstitutionstexten Article 1, Section 8, menar jag att Legal Tender Act of 1862 egentligen var onödig. Kongressbeslutet 1862 kunde i stället ha avsett, särskilt om folket hade informerats om att beslutet handlade om att förverkliga amerikanska revolutionens grundidéer, att staten skulle vara monopol tillverkare av nationens pengar, där bankväsendets medverkan fortsättningsvis är obehövlig. Ty konstitutionstexten ger fullt utrymme för ett sådant beslut. Inget står i texten om att bankväsendet är garanterade medverkan när det gäller Amerikas pengar. Ytterst är det amerikanska folket som beslutar i vilken omfattning staten utövar sin roll i detta avseende. För att göra detta kristallklart tydligt har jag tidigare i trilogins del II i kapitel 74 till det amerikanska folket tydligt pekat på de fyra dörröppnarna i Article 1, Section 8.

Lincoln hade därför, när jag noga synar vad konstitutionen säger, kunnat lösa sin dåvarande moment 22-situation utan att blanda in Legal Tender Act. Konstitutionen i sig gav honom tillräckligt manöverutrymme. Märkvärdigare än så var det inte.

Överträdde Lincoln sina maktbefogenheter?

I efterhand har kritiker menat att Lincoln inte hade rätt att göra det han gjorde. Att han överträdde sina presidentbefogenheter. Jag menar i kraft av min kompetens som konstitutionell logiker, att kritikerna har fel. Läser man ytterst noggrant hur Article 1, Section 8 är formulerad, ger textens generella utformning utrymme för *olika tolkningar* som kan användas som sammantaget fyra kryphål alternativt fyra dörröppnare. Ur det amerikanska *folkets* synvinkel är Article 1, Section 8 gåtfullt och olyckligt formulerad, vilket måste lastas de som arbetade fram formuleringarna sommaren 1787. Konsekvensen har blivit det USA som idag kan beskådas på gott och på ont, med det kapitalistiska systemet.

Men som sagt, det finns också hopp för folket inbyggt i paragrafformuleringarna i och med de fyra dörröppnarna.

Det ligger en sprängkraft av häpnadsväckande mått inbyggd i dessa

fyra dörröppnare

Om samtliga dörröppnare utnyttjas, kan det amerikanska folkets nuvarande situation radikalt förändras i grunden på mycket kort tid. *Alla* amerikanska invånare kan i så fall få det utomordentligt gott ekonomiskt ställt med generell samhällelig välfärd, individuellt ekonomiskt oberoende, utan skatter, utan arbetslöshet i vad jag vill kalla ett *människovänligt* samhälle. Motsatsen är sålunda dagens samhälle i USA med ständig brist på pengar, sviktande statliga finanser, utmätningar/expropriationer av många amerikaners egendom, hus och hem, social utslagenhet och nedmontering av det amerikanska samhället. En situation som starkt påminner om de svåra åren 1751-1773 som löste ut den amerikanska revolutionen.

En genial lösning

Nu blev alltså Abraham Lincoln rådd att göra som kung Henry I hade gjort på sin tid på 1100-talet, och som faktiskt engelska drottningen Elisabeth I hade gjort på 1500-talet. Ja, som kommunpolitikerna på ön Guernsey i engelska kanalen hade gjort så sent som 1816. Och som dessutom flera gamla kinesiska dynastiers kejsare hade gjort mycket⁽¹¹⁹²⁾ långt tillbaka i tiden, allt enligt ekonomisk historisk dokumentation. Som Benjamin Franklin hade gjort men Lincoln använde sig av en ännu mer utvecklad variant av monetärt finansierad ekonomi än den Franklin hade använt⁽¹¹⁹³⁾. Lincoln skulle börja trycka upp sedelpengar (greenback dollars) på formen lagligt betalningsmedel (äkta fiat-pengar) med staten som initial ägare av pengarna. I det läget skulle han slippa ifrån gulduppbackningsproblemet, som var bankernas svaghet, och det amerikanska samhällets ständiga brist på pengar. Lincoln skulle på ett enda ögonblick få tillgång till hur mycket pengar han behövde, helt gratis och utan att behöva ta ett enda lån från bankmakten. Med andra ord en absolut genial lösning. Som president för nordstaterna tog Lincoln makten över åtminstone en av de många penningtillverkande maskinerna i nationen, även om detta som sagt innebar att han utmanade bankmakten.

Lincoln utmanade storspindlarna i världen

Frågan är om Lincoln till fullo förstod vilken fiende han därmed utmanade? I själva verket gav han sig i kast med en snart tusenårig plutokrati, som ingalunda tänkte ge upp sitt ekonomiska välde i första taget, där Amerika var en mycket viktig del. Lincoln var inte frimurare⁽¹¹⁹⁴⁾, och han var inte insatt i den insynsskyddade, hemlighetsfulla frimurarordens bedrägerimetod, sammanfattad som *egna ur tomma intet med hävstång*⁽¹¹⁹⁵⁾. I stället trodde Lincoln som alla andra, att dessa bankirer, med täta band till frimurarna, lånade ut av sina

egna⁽¹¹⁹⁶⁾ förmögenheter. Lincoln genomskådade alltså inte bankirernas bluff: först depositionsförskingringen, sedan penningförfalskningen, och därefter urkundsförfalskningen samt sist med inte minst de omfattande stölderna genom utmätningar/expropriationer av människor egendom, de som inte kunde betala sina lån.

Lincolns gav order till det amerikanska finansdepartementet att omedelbart sätta igång statlig tillverkning av US dollarsedlar i form av ofinansierade äkta fiat-pengar *i konkurrens med den privata centralbanken och dess bankirer* som tillhandahöll finansierade (gulduppbackade) sedlar. Och som sagt, såg han till att med den nya lagen Legal Tender Act (egentligen obehövlig) markera att statens sedlar, trots att de inte var gulduppbackade på det sätt som bankirerna gjorde gällande att deras dollarsedlar var, var lagliga betalningsmedel, för

att undvika diskussion om den saken. Här gjorde sålunda Abraham Lincoln gemensam sak med amerikanska revolutionens män runt 90 år tidigare: han gick emot en mäktig dold plutokratisk samhällskraft. Det var modigt gjort.

År 2014 existerar det ingen film eller tv-serie om dessa mycket känsliga händelser

Att det ännu inte gjorts någon film om de här händelserna visar vilket inflytande bankirerna har på olika nivåer inom olika etablissemang i Amerika. Inte ens i tv-serier visas dessa detaljer. Det är som om händelserna effektivt sopas under mattan trots att händelserna berör inget mindre än kärnan i varför amerikanska revolutionen startade. Nämligen att det skall vara staten (folkets förlängda arm) som tillverkar Amerikas sedelpengar. Lincoln satte sålunda fart på statens sedeltillverkande maskin igen (mynt tillverkade staten redan). Statens sedeltillverkande maskin (tillverkningen av continentals och de 13 staternas pappers pengar, de 13 pundvalutorna,) hade stoppats i malpåse 1781 genom federalisternas åtstramningspolitik av penningmängden i de dåvarande 13 kolonierna som jag visade tidigare⁽¹¹⁹⁷⁾. Nu 1862 blev konsekvensen att amerikanska staten (nordstaterna) inte längre nödvändigtvis behövde beskatta folket för att finansiera statsbudgeten och man behövde inte ta stora lån från privata bankirer för att finansiera nordstatssidan i inbördeskriget.

Lincolns statsfinansiella åtgärd tog bankirerna på Wall Street på sängen...

ty de hade trott att Lincoln bara var en i raden av konventionella presidenter, som de tämligen lätt skulle kunna linda kring sitt finger. Att Lincoln skulle vara åter en lydig Pinocchio-docka. Att de med ekonomisk makt skulle kunna styra presidenten på samma sätt som de hade gjort med 14 presidenter dessförinnan (Andrew Jackson undantagen⁽¹¹⁹⁸⁾). Men där gick de bet. Lincoln gick varken att muta eller korrumpere på annat sätt. I stället var denne fast besluten att visa var skåpet skulle stå.

Plötsligt skakades om och hotades bankirernas grundvalar

Med nämnda finansiella åtgärd trädde Abraham Lincoln fram som en stark och handlingskraftig president av ovanliga mått. Man kan säga att han omedelbart blev historisk enbart genom denna åtgärd, som kom sig av att han vägrade att skuldsätta nationen. På ett enda ögonblick fick de mäktiga bankirerna, med bland andra Bauer-Rothschild⁽¹¹⁹⁹⁾-klanen i Tyskland, med förgreningar i England, Holland och andra nationer, klart för sig att deras gigantiska ambition att skapa ett ekonomiskt världsherravälde, riskerade att kollapsa, om Lincoln lyckades med det han hade föresatt sig. Så viktigt var Amerika. Lyckades Lincoln införa en väl fungerande monetärt finansierad ekonomi utan inflation i USA, skulle det högst troligt smitta av sig till resten av världen.

En lång lista av tysta amerikanska historieböcker

Historieböcker anpassade för amerikanska skolor och universitet talar mycket tyst om dessa mycket känsliga detaljer, en analys som denna. Lincoln är således mest känd för slavfrågan. Men hans nämnda statsfinansiella åtgärd, att införa statliga äkta fiat-pengar i strid med den

dåtida centralbanksmakten, är en likaledes mycket stor händelse sedd i ljuset av amerikanska revolutionens syften.

Strax innan Lincoln mördades...

på kvällen den 14 april 1865, hade han de facto vunnit inbördeskriget, i och med att konfederationens general Robert E. Lee fem dagar tidigare hade kapitulerat inför federationens övermakt, ledd av general Ulysses S. Grant. Då hade Lincoln hunnit med bedriften att avskaffa det svarta slaveriet, och därmed för alltid skrivit in sig i historieböckerna som en humanismens företrädare av stora mått, som med patos och civilkurage hade uträttat vad man måste kalla stordåd. Han hade visat att det är fullt möjligt för en utbildad och otränad amatör på det finansiella området (visserligen med skickliga rådgivare till sin tjänst), att omstrukturera samhällsekonomin genom en vidareutvecklad variant av Benjamin Franklins ekonomiska modell (väl fungerande monetärt finansierad ekonomi utan inflation). Och detta därför att Lincoln insåg att han utsattes för ocker, när han vände sig till Wall Street.

Insändaren i London Times⁽¹²⁰⁰⁾ 1865

Följande insändare i detta tidssammanhang påstås ha dykt upp i London Times 1865, där bankirernas oro tydligt kom till uttryck (se referens nedan). Att dessa skulle förlora greppet över USA, och i förlängningen över världen, om Lincoln tilläts fortsätta:

”Om den där fördärvliga finansiella politiken, som har sitt ursprung i Nordamerika, tillåts rota sig och få fäste, kommer denna regering att skapa sina egna pengar till ingen kostnad alls. Den kommer att betala av sina skulder och göra sig skuldfri. Den kommer att ha alla pengar den behöver för att fortsätta med sin handel. Därmed kommer den att uppnå ett välmående utan motstycke i världshistorien. All världens begåvningar och rikedomar kommer att ansamlas i Nordamerika. Det landet måste krossas, annars kommer det att tillintetgöra varenda monarki på klotet”.

På engelska:

“If this mischievous financial policy, which has its origin in North America, shall become endurated down to a fixture, then that Government will furnish its own money without cost. It will pay off debts and be without debt. It will have all the money necessary to carry on its commerce. It will become prosperous without precedent in the history of the world. The brains, and wealth of all countries will go to North America. That country must be destroyed or it will destroy every monarchy on the globe.”⁽¹²⁰¹⁾

Abraham Lincoln visade att en statsledare mycket väl kan välja att gå sin egen finansiella väg

Det vill säga inte är tvingad att följa ”den makt i makten”, som annars styr från samhällets

kulisser.

Min rekommendation är att alla statsledare världen över, som söker en förebild, noga studerar Abraham Lincoln och dennes presidentgärning. Lincoln var som sagt ingalunda felfri, men han var en människa av kött och blod som ville andra väl.

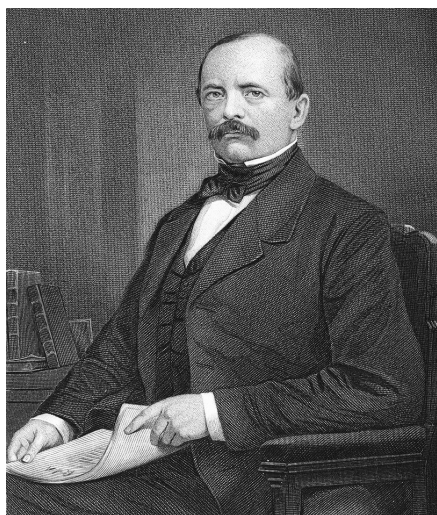
Lincoln mördades, när han tillsammans med sin hustru och några vänner såg en teaterpjäs på Ford's Theatre i Washington D.C. nämnda datum. Mördare var som nämnt frimuraren av högsta graden, John Wilkes Booth. Lincoln avled av skottskadan påföljande morgon.

Tysklands rikskansler, Otto von Bismarck, skrev 1876, elva år efter mordet på Lincoln:

"Staten och nationen undkom de utländska finansiärernas konplotter. De förstod genast att USA skulle undkomma deras grepp. Man beslutade sig för att Lincoln skulle dö."

På engelska:

"The government and the nation escaped the foreign financiers' conspiracies. They understood, at once, that America would escape their grasp. The decision was made that Lincoln must die."⁽¹²⁰²⁾

Otto von Bismarck

De tre samhällsavgörande frågorna I, II och III

En kort tid efter mordet den 14 april 1865 stoppades den amerikanska statens sedelpress i malpåse igen. Den sedelpress som Lincoln hade satt igång några år tidigare. Detta trots att sedelpressen i högsta grad symboliserade amerikanska revolutionens ursprungstanke. Amerikanska konstitutionen uttrycker tydligt och klart att kongressen (staten) skall ha makt att tillverka nationens pengar. De fyra dörröppnare som Article 1, Section 8 tillhandahåller, tillåter att den makten mycket väl kan utövas på det sätt som Lincoln organiserade, ja, till och med att ytterligare ett steg kan tas, där staten görs till monopolist, d.v.s. ensamtillverkare av USA:s pengar, där privata bankernas medverkan helt och hållet görs onödig. Det som i så fall krävs, är ett folkets majoritetsbeslut inom ramen för en stor folkomröstning om den

saken. Så grundläggande och djupgående för det amerikanska samhället är de tre samhällsavgörande frågorna:

I) Vem i Amerika som skall ha makten och kontrollen över landets penningtillverkande maskiner (folket genom sin förlängda arm staten eller bankirmakten)?

II) Vem i Amerika som skall äga de pengar som tillverkas av maskinerna?

(Idag finns det ingen lagligt definierad ägare av USA:s pengar. Den häpnadsväckande juridiska konsekvensen är, och jag upprepar: Om pengarna som bankerna lånar ut, inte påstods vara "deras egna", skulle pengarna (sedlar, elektroniska pengar, mynt etcetera) juridiskt sett inte kunna lånas ut, av det enkla skälet att endast något eget ägt kan lånas ut och krävas tillbaka. Det som inte är eget ägt, kan endast *förmedlas*, exempelvis genom byteshandel.)

III) Med vilka regler (metoder) skall pengar föras ut i det amerikanska samhället?

Med Lincoln ur bilden, installerades sedan en president som inte vågade gå emot bankirmakten. Den monetära finansiella samhällsekonomin baserad på fiat- pengar upphörde, och allt blev som det hade varit innan Lincoln. Wall Street- bankirerna och den privata centralbanken tog åter till 100 procent kommandot över USA:s sedeltillverkning, vilket som sagt kunde ske i kraft av de fyra kryphålen i konstitutionens Article 1, Section 8. Därmed fortsatte den stora samhällsillusionen *egot ur tomma intet med hävstång*.

Om man ser historiskt på bankväsendets tusenåriga verksamhetstid...

verkar det som om underskattandet av de europeiska regenternas motåtgärder i slutet av

1200- och i början 1300-talet i Europa⁽¹²⁰³⁾ var bankväsendets första stora misstag. Det andra var Wall Street-bankirernas krav på ockerränta visavi Lincoln. Ett tredje stort misstage är det som begås just nu i vår egen tid när centralbankskartellen i övermod och alltför stor brådska spänner sin båge av samhällsmanipulation och dold ekonomisk diktatur alltför hårt. I det läget blir det tillräckligt tydligt att mycket stora och högnivåkriminella aktiviteter pågår i en lång rad nationer i namn av nyliberalism. En tillräckligt stor (kritisk stor) massa av tillräckligt många människor skapas som lidit och lider så svårt i massiv arbetslöshet, social utslagning och bankernas utmätningar (stölder) att människor på allvar och på djupet i större och större samhällsskala börjar ställa frågor, reflektera och också ta intryck av olika Whistleblowers som hjälper människor att förstå det stora samhällsbedrägeriet.

Dessa är den stora centralbankskartellens absolut fyra största misstag. Jag avser då en kartell som först byggdes upp i hägnet av tempelherreorden från år 1119 fram till 1307, sedan med ett uppehåll på ca 200 år, för att så åter så småningom ta fart och fortsätta inom den efterföljande frimurarorden från början av 1600-talet till dags dato.

Beträffande Lincoln, väckte de ansvariga New York-bankirerna av 1861 års upplaga inget mindre än en sovande björn. Lincoln sade ifrån med besked, ja, så att det bokstavligen talat blåste upp till storm i nationen, först på slagfältet när det gällde mänskliga rättigheter,

sedan på Wall Street när det gällde nationens pengar. På dylikt sätt löste Lincoln det moment 22 han hade hamnat i som statsledare.

Massiv ekonomisk krigföring i form av penningförfalskning

Förfalskningsattacker (organiserade) började ske mot Lincolns greenback dollar i stor samhällsskala redan innan Lincoln mördades. Vilket fick till följd att värdet på greenback dollarn rasade alltmer mitt under det pågående inbördeskriget, med återverkningar på löner och andra utgifter, som staten hade att betala. Här tillämpades sålunda organiserat principiellt samma ekonomiska krigföring, som hade använts mot koloniserarna under revolutionen och frihetskriget fram till 1781, när det gällde framför allt continentals-valutan, på sätt som jag gått igenom tidigare. När Lincoln sedan dessutom mördades, försvann hans omedelbara karisma. Efterföljaren hade inte samma möjligheter och utstrålning. Så såg fakta ut.

President Lincolns efterföljare, Andrew Johnson, saknade kompetens och kraft att möta upp och försvara nationen mot den typ av ekonomisk krigföring, som penningförfalskning i stor samhällsskala innebär. Och ingen politisk instans var förutseende nog att kalla in högnivåmatematiker, som vid den här tiden mycket väl visste hur man vänder på oddsen i spelteori och briljant bemöter ekonomisk krigföring. Man kan säga att det var fråga om en upprepning av 1787 års inkompetens på högsta politisk nivå. Sommaren 1787 hade konstitutionen arbetats fram under populistiska förtecken, med påståenden om att amerikanska staten saknade kompetens att sköta tillverkningen av nationens viktiga sedelpengar. Andrew Johnson, USA:s 17:e president, saknade förmåga att hävda sig och nationens verkliga intressen mot bankirmakten i kulisserna.

Denna gång var penningförfalskarna betydligt effektivare i sitt värv än de hade varit under revolutionen, frihetskriget och under en del av de så kallade mellanåren. Då hade valutan continentals falsktillverkats och till slut gett upphov till en våldsam inflation ända fram till 1782.

Inflationsförloppet⁽¹²⁰⁵⁾ fram till dess inflationen blev våldsam tog tre år mitt under brinnande inbördeskrig (1861–1865). Förra gången hade förloppet tagit drygt 7 år. Penningförfalskarna hade lärt sig att bli effektiva.

Dåvarande amerikanska staten hade lätt kunnat bemöta förfalskarna, d.v.s. den ekonomiska krigföringen, genom att gå över till *en ny valuta*, i och med presidentbytet den 15 april 1865, och hade sedan kunnat fortsätta på inslagen linje att hävda sin rätt utifrån konstitutionen och Legal Tender Act of 1862, att tillverka sedelpengar som lagligt betalningsmedel. Och hade kongressen varit riktigt förutseende och insatt i vad som var på gång, hade denna vid presidentbytet kunnat utlysa en allmän folkomröstning med förslag om att staten skall ha monopol på nationens penningtillverkning. Men nu blev det så småningom tvärt om i stället, att det är bankirmakten som har tillskansat sig nära nog detta monopol, inklusive - idag - elektroniska pengar, medan staten och folket passivt tar emot som låntagare.

Vad som hände 1865 var sålunda att staten (kongressen med presidenten i spetsen) efter presidentmordet föll till föga för bankirmakten, i stället för att mordet borde ha sporrat till motsatsen. Man genomförde aldrig den i detta skede egentligen nödvändiga åtgärden med ”husrannsakingar” i samtliga bankhus, inklusive förhör under ed av bankirerna. Vidare borde man ha i hållit allmänheten informerad om och bett denna om hjälp med penningförfalskningen. Och förslagsvis ha utfärdat en jättebelöning, exempelvis 1 miljon

dollar i den statliga greenback dollar-valutan, till den eller de som kom in med avgörande tips om den pågående penningförfalskningen, och om de samhällskrafter som låg bakom mordet på Amerikas president. Man skulle infört stränga lagar mot penningförfalskning i nivå med landsförräderi eftersom en nation skadas mycket allvarligt vid massiv penningförfalskning. Samtidigt skulle man utbildat polisväsendet att bedriva intensiv spaning på penningförfalskare.

Igen: varför det är så viktigt att statsledaren har åtminstone en konstitutionell logiker som rådgivare

Man borde också ha kallat in högnivåkompetens inom modern högre matematik, som behärskar hur man logiskt konstitutionellt briljant genomskådar illusioner och bedrägerier, som riktas mot en statsapparat och dess högsta ledare. Ingen av dessa åtgärder verkställdes.

I stället igångsattes en polisutredning, som enbart sköttes av poliser helt utan utbildning och träning i högre matematik, eller i dess utvecklade verktyg för avancerad illusionslösning. Senare undersökning har visat att polisutredningen efter mordet på Lincoln präglades av en ytterst svag och inkompetent ledning. Mönstret med en påfallande svag polisutredning, präglad av inkompetens, mörkläggning, faktaförvrängning samt oförmåga att gå till botten med saker och ting skulle senare komma att upprepas vid mordet på USA:s 35:e president, John F. Kennedy⁽¹²⁰⁶⁾, knappt hundra år senare. För att sedan i många stycken även komma att

upprepas i Sverige, när vår egen statsminister, Olof Palme, bragdes om livet⁽¹²⁰⁷⁾ 1986.

Kongressomröstningen den 22 december 1913, som implementerade Federal Reserve

Act⁽¹²⁰⁸⁾ utgör tillsammans med mordutredningarna knutna till de båda presidenterna Abraham Lincoln och John F. Kennedy, de absolut mörkaste kapitlen i amerikansk historia ur folklig synvinkel. Båda utredningarna lär vara svårslagna när det gäller polisiär inkompetens. Båda presidenterna Abraham Lincoln och John F. Kennedy har skrivit in sig i världshistorien som stora politiker i betydelsen att de visade förmåga att tänka med hjärtat i kritiska situationer, när den saken spelade roll.

Kapitel 81

Federal Reserve Banks illusionsnummer - konsten att som privatperson sätta upp en egen sedelpress i sin källare, och samtidigt skaffa sig lagligt tillverkningsmonopol på hela världsbehovet av US dollar

Ett ödesdigert historiskt ögonblick

Här följer nu berättelsen om ur folklig synvinkel ett av de mörkaste ögonblicken i USA:s hittillsvarande historia. Ett ödesdigert historiskt ögonblick, som moderna amerikanska historieböcker berättar mycket sparsamt om, eller inte alls. Det efterlängtrade jullovet var bara en dag avlägset, när den amerikanska kongressen samlades den 22 december 1913. Jullovet, då politikerna (kongressledamöterna) skulle kunna ta en välbehövlig paus och resa hem till sina respektive delstater. Då man skulle få träffa sina nära, kära och vänner, umgås, koppla av, ha trevligt och vila upp sig och äta gott. Den politiska hösten hade varit intensiv med många debatter.

Just i detta ögonblick, då det bara var timmar kvar av arbetet, då kongresspolitikerna var trötta och okoncentrerade, och höll på att varva ned med tankarna på annat håll, steg den av Wall Street-bankirerna mutade senatoren fram och höll sitt anförande. Senatoren, ja, ni får själva lista ut hans namn (läs den spännande och välskrivna boken *The Creature from Jekyll Island – A Secondary Look at the Federal Reserve* av G Edward Griffin), visste att lagförslaget som han lade fram var *kriminellt*. Han hade själv formulerat det, och han tvekade ingalunda. Lagförslaget, som den dagen kom att antas som USA:s idag kanske viktigaste gällande banklag, har namnet *Federal Reserve Act*⁽¹²⁰⁹⁾, och är i sig en krånglig, svårbegriplig text. I lagen redovisas rader av resonemang, som vid en ytlig betraktelse nog verkar både rimliga och logiska, men som, när man går mera på djupet, visar sig vara långt svårare att förstå än man först trodde, ja, som visar sig vara ytterst invecklade. Varför man börjar fundera om här kan finnas en hund begravnen?

Som politiker den där eftermiddagen den 22 december 1913 hade man behövt läsa lagförslaget Federal Reserve Act ytterst noga, ja, flera gånger, för att fånga in alla detaljer som där påstods, och fundera över deras konsekvenser. De flesta kongressledamöterna orkade inte av nämnda skäl läsa texten så minutiöst som de borde ha gjort. Skrivningarna var som sagt heller inte lättlästa, inte ens för vana politiker. Dessutom hade ingen instans förberett lagen så noga som borde ha gjorts, genom att låta experter med erfarenhet av dylik komplicerad text syna den ur många viktiga aspekter, på det sätt som alla lagförslag bör granskas - i detta fall även av matematiskt-logisk konstitutionell expertis - så att lagens innehåll, och inte minst dess långsiktiga innebörd, blev fullt klarlagd och begriplig för dem som har ansvaret att slutgiltigt ta ställning, i detta fall kongressledamöterna.

Jodå, konstitutionell logik som underavdelning inom högre modern matematik på amerikanska toppuniversitet hade kommit långt i sin utveckling vid denna tidpunkt, och företrädare för disciplinen hade utan vidare klarat av att genomskåda lagförslagets långsiktiga implikationer – om de hade fått chansen. Men det fick de inte.

Lagförslaget var diametralt motstridigt amerikanska revolutionens gamla kärnidé

Antagligen hade dylika professionella logiker under loppet av några timmar, eller på ännu kortare tid, i detalj kunnat analysera textens alla långsiktiga konsekvenser, och kunnat rada upp lagförslagets alla negativa innebörder, inte minst dylika ur folklig och statlig synvinkel. Ja, vem vet, kanske till och med kunnat peka på att lagförslaget var diametralt motstridigt amerikanska revolutionens gamla kärnidé, att samhället skall slippa tyngande skatter och staten skulle slippa skuldsätta sig, samt att pengar skulle nå alla i samhälle genom generösa löner och lån som inte nödvändigtvis behövde betalas tillbaks. Att det viktiga skulle vara att pengar skulle stanna kvar ute i samhället så brist på pengar inte skulle uppstå kombinerat med att inflation inte skulle uppstå (kärnan i Franklins fyra metoder att föra ut pengar till samhället.) De hade kunnat peka på det som lagförslaget de facto var, nämligen ett allvarligt bedrägeriförsök, jämförbart med en modern statskupp av ekonomisk natur. Men en majoritet av de på eftermiddagen närvarande kongresspolitikerna menade uttröttade och därför ointresserade, i vissa fall till och med arrogant, att det man behövde förstå, var förstått, att den egna kompetensen räckte till, och att någon långbank inte behövdes. Då att veta att lagförslaget i själva verket innehöll så krångliga logiska resonemang, att dessa utan vidare ligger på ”en högre matematisk nivå”. En matematik som politikerna i fråga på intet sätt var skolade i och behärskade. Det vill säga hur man genomskådar illusioner och ser igenom bedrägerier. Lagförslaget innehöll en synnerligen förrädisk illusion att en statlig bank med egna reserver skulle skapas, när sanningen var att

banken var privatägd och saknade egna⁽¹²¹⁰⁾ pengar att låna ut, utan skulle tillverka pengar ur tomma luften i samma ögonblick som lån togs i banken.

En dold ekonomisk statskupp

Senatorn, som spelade dagens huvudroll, var ombud för en rad bankirer under hemlighetsfulla omständigheter, vilket G Edward Griffin beskriver ingående på ett spännande och detaljerat sätt. Jag önskar sålunda här understryka, att det endast var ett fåtal av politikerna som noggrant och grundligt orkade läsa igenom lagförslaget, Federal Reserve Act, som de skulle rösta om. Och att dessa då till sin fasa insåg att förslaget innebar inget mindre än *en dold ekonomisk statskupp*, vars avsikt var att - utifrån vad åtminstone ett av kryphålen i konstitutionens Article 1, Section 8 ger möjlighet till – tillförsäkra *det privata bankväsendet* makten över 99,999 procent av nationens penningtillverkning. Detta givetvis på kongressens (folkets) bekostnad, d.v.s. tvärt emot konstitutionens (och amerikanska revolutionens) egentliga avsikt. Man kan säga att banklagen Federal Reserve Act, genom att ge det privata bankväsendet nästan all makt över USA:s penningtillverkning, till synes *utestänger* staten (kongressen) från samma möjlighet, genom att två skilda aktörer inte ensamma kan vara herrar på täppan samtidigt (monopol på sedeltillverkningen).

Federal Reserve Act är en simpel banklag långt mindre kraftfull än konstitutionen

Den ena parten, i detta fall kongressen, får genom Federal Reserve Act lov att maka på sig. Men då skall man veta att det bara är *skenbart* som staten (kongressen) som penningtillverkare av rang sätts åt sidan. Ty granskar man Federal Reserve Act för vad den egentligen är, är den til syvende og sist bara en banklag, d.v.s. underordnad grundlagen, konstitutionen. *Konstitutionen* ger fortfarande staten möjlighet – genom de av mig påpekade fyra dörröppnarna – att ta över USA:s penningtillverkning, ja, *helt och hållet*, om folket bestämmer den saken. Vilket helt enkelt innebär att Federal Reserve Act i så fall onödiga förklaras och kan upphävas. Så kraftfull är konstitutionens nämnda Article 1, Section 8 jämfört med Federal Reserve Act. Något bankirerna är mycket medvetna om och absolut inte vill att det skall skapas medvetenhet om. Just därför är det så viktigt att skapa medvetenhet om den detaljen nu.

Idag är den helt övervägande mängden pengar elektroniska, som proportionellt har expanderat i omfattning sedan de introducerades någon gång på 1970-talet. Sedlar och mynt står för mindre än 5 procent av den totala penningmängden idag. Konstitutionen ger staten (kongressen) utrymme att ta över hela denna penningtillverkning utan inskränkning.

Ett skenbart hinder

Om man jämför med mitten av 1800-talet, när Lincoln agerade till förmån för staten, genom beslutet att införa statliga fiat-pengar (greenbacks)⁽¹²¹¹⁾, kan det tyckas som om den år 1913 tillkomna Federal Reserve Act numera hindrar presidenter från att agera i Lincolns fotspår, när

denne aktiverade den 1:a⁽¹²¹²⁾ och 4:e⁽¹²¹³⁾ dörröppnaren. Men, som sagt, är det hindret bara skenbart, eftersom konstitutionen är överordnad Federal Reserve Act, och fortfarande ger presidenten och folket möjlighet att agera i enlighet med dörröppnarna. Ett intressant konstaterade i samband med Federal Reserve Act och den dolda ekonomiska statskupp, som jag och andra hävdar att lagens införande innebar, är att USA:s högsta domstol inte har protesterat, trots att man vid det här laget har haft 100 år på sig för den saken. Varför kan man bara spekulera om. Går domstolen någons ärenden, eller beror det på bristande mod?

Konstitutionens 4:e dörröppnare består som sagt i att...

Article 1, Section 8 ger kongressen (underförstått med presidenten i spetsen) maktbefogenhet att mynta, d.v.s. tillverka, pengar i mycket vid mening, utan att begränsas till bara mynttillverkning. Det innebär att kongressen i egenskap av att vara folkets förlängda arm, på exempelvis presidentens initiativ, mycket väl kan bestämma sig för att tillverka både sedelpengar och, som i våra dagar, elektroniska pengar, eller vilken annan typ av lagliga betalningsmedel på formen äkta fiat-pengar som helst. I det avseendet kompletterar 1:a och 4:e dörröppnarna varandra. Det är uppenbart att Federal Reserve Act 1913, om inte slutgiltigt, så i varje fall tillfälligt, under lång tid har åsidosatt det som amerikanska revolutionen 1773-1783 innerst inne handlade om: att det är det amerikanska folket som ensamt skall ha makten över Amerikas penningtillverkning; privata aktörer göra sig icke besvär. Och det var just detta

som de fåtaliga vakna och uppmärksamma politikerna såg inför kongressomröstningen 1913, även om de möjligtvis kanske inte använde ordet statskupp, när de försökte väcka sina kolleger till besinning om vad som var på gång. Hur det än förhöll sig med den saken, handlade omröstningen om en nationell manipulation av stora mått.

Konsten att bygga in luckor i en lagstiftning

Senatoren, som axlade huvudrollen när han lade fram lagförslaget, agerade på ett högintelligent sätt, i det att han mästertligt lyckades mörklägga vad det egentligen var fråga om. Jag menar fullt och fast att Federal Reserve Act kan användas som ett briljant exempel i modern akademisk undervisning i juridik, historia, ekonomisk historia och statskunskap på hur man bygger in luckor i en lagstiftning, i detta fall det 1:a och 4:e kryphålen i amerikanska konstitutionens Article 1, Section 8, som slutligen kan utnyttjas i kriminellt syfte. Det grundläggande misstaget, ur folkets synvinkel, eller dito försått ur bankirernas synvinkel, inträffade dock redan den 17 september 1787, då samtliga de fyra kryphålen godkändes av konstitutionskonventet. Federal Reserve Act är de facto en bländande uppvisning i högintelligent formuleringskonst. Här demonstrerar de i kulisserna styrande bankirerna till fullo sin resonerande, analytiska och inte minst illusionsskapande förmåga till egen fördel. Senatoren i fråga var tillfällets verktyg den 22 december 1913. Förmodligen blev han stormrik på kuppen, belönad av bankirerna för sin insats. Något som jag rekommenderar att de kommande stora utredningarna utreder på djupet.

”En egen sedelpress i källaren”

Nå, vad gick då lagförslaget Federal Reserve Act ut på? Ja, i princip, som jag redan har antytt, att ett *privat* bankväsende, med den nya centralbanksorganisationen Federal Bank System som ett nav i verksamheten, skall ha makten att tillverka 99,999 procent av USA:s pengar – d.v.s. pengar i alla andra former än landets *mynt*, som storsint överläts till staten - allt för att konstitutionens bokstav, att USA:s kongress skall ha makt att tillverka pengar (”The Congress shall have power... to coin money”), skall vara uppfylld, som jag gick igenom i kapitel 74 i del II.

Då, år 1913, handlade alla andra former av pengar om gulduppbäckade sedelpengar. Idag, sedan 1971, har guldmyntfoten tagits bort och sedelpengar står för mindre än 5 procent av den totala amerikanska penningmängden samtidigt som gigantiska summor elektroniska pengar har tillkommit.

Det är först när man läser Federal Reserve Act ytterst noga som man upptäcker, att vad som vid en första ytlig genomläsning verkade handla om en ny *statlig* institution, i själva verket avser bankoktroj för en *privat* aktör, en helt ny privat centralbanksorganisation: Federal Bank System, med sin centrala 7-mannastyrelse och vad som blev sina 12 underordnade regionala centralbanker, Regional Federal Reserve Banks, utspridda över Amerika. En *privat* centralbanks-organisation, som lagen i fråga de facto ger tillstånd att sätta upp ”en egen sedelpress i dess källare”, och med den *monopol* tillverka USA:s och resten av världens hela behov av US dollarsedlar! Ja, faktiskt att likna vid att en privatperson vilken som helst skulle få ett dylikt tillstånd...

Och att den penningtillverkningen i ett senare skede skulle komma att ske helt och hållet

”ur tomma luften”, som idag är fallet, efter att guldmyntfoten således togs bort 1971, var det förmodligen inte många som reflekterade över den 22 december 1913, annat än möjligtvis bankirerna själva. (Före 1971 skedde tillverkningen endast ”till större delen”, d.v.s. till 80

procent, ur tomma luften, genom att förskingrade depositioner⁽¹²¹⁴⁾ som hävstångsförmerades⁽¹²¹⁵⁾. Och inte heller torde det ha varit många som reflekterade över att dessa lufttillverkade pengar sedan grundlöst skulle komma att *lånas ut mot ränta* av bankerna i fråga som något dessa *ägde*, d.v.s. som om utlåningspengarna vore hämtade från bankernas egna reserver, från deras egna förmögenheter. Och ännu mera häpnadsväckande: att det till att börja med (fram till 1971) nödvändiga depositionsunderlaget (guld) för denna kolossala sedeltillverkning i privat centralbanksregi, där det handlar om att privata bankirer kammar hem enorma vinster⁽¹²¹⁶⁾, enligt lagförslaget skulle finansieras med folkets *skattemedel*, inget annat än en förolämpning mot folket. (Fortfarande var det en huvudsak för bankirerna, liksom det hade varit för federalisterna med Hamilton i spetsen, att pengar skulle vara ”finansierade” (av guld), för att pengarna på så sätt skulle bäras upp av ett förtroende. Så kallade gulduppsbackade banksedlar). Och underförstått handlade det inte om några små mängder guld, utan om jättelika kvantiteter guld som skulle komma att köpas in med skattemedel och senare (från och med 1937) till stor del komma att förvaras i en specialanläggning i Fort

Knox⁽¹²¹⁷⁾ i Kentucky.

Hur mycket guld har det egentligen funnits som mest i Fort Knox?

Då att veta att mängden depositions-guld, trots som sagt inköp av jättekvantiteter, *inte på något sätt* motsvarade eller täckte upp för de enorma sedelmängder US dollar, som USA och världen slukade, och som denna centralbank kom att tillverka fram till 1971, i enlighet med frimurarordens (storspindlarnas lära⁽¹²¹⁸⁾) hävstångsregel (se analys kapitel 44-45 och 48-53 i del II av trilogin). Tvärtom motsvarade mängden guld (i bland annat Fort Knox) endast på sin höjd 20 procent av den utevarande mängden sedlar.

Legitimering av urkundsförfalskning i stor samhällsskala

Det var alltså en ren lögn det som påstods, att allmänheten när som helst skulle kunna lösa in alla sina dollarsedlar mot guld. Och som sagt, den lilla del av allmänheten, som till äventyrs så småningom gjorde slag i den saken och begärde inlösen av sina US dollar-sedlar i banken, fick i sin hand *guld som de själva hade varit med om att bekosta*. Sålunda inte guld som ägdes av

bankirerna varför bankirerna gjorde sig skyldig till urkundsförfalskning⁽¹²²⁰⁾ vilket folket inte informerades om. Sålunda listigt men samtidigt kriminellt arrangerat i flera led. Bankirerna saknade kostnader för anskaffande av guld som backup eftersom dessa kostnader lades på det amerikanska folket. Samtidigt begick man allvarliga lagbrott i samband med dollarsedelproduktionen i sig: förskingring, penningförfalskning samt urkundsförfalskning.

Att detta är innebörden av Federal Reserve Act, och blev konsekvenserna av att denna lag
släppligt antogs av kongressen den 22 december 1913 och ratificerades av presidenten dagen

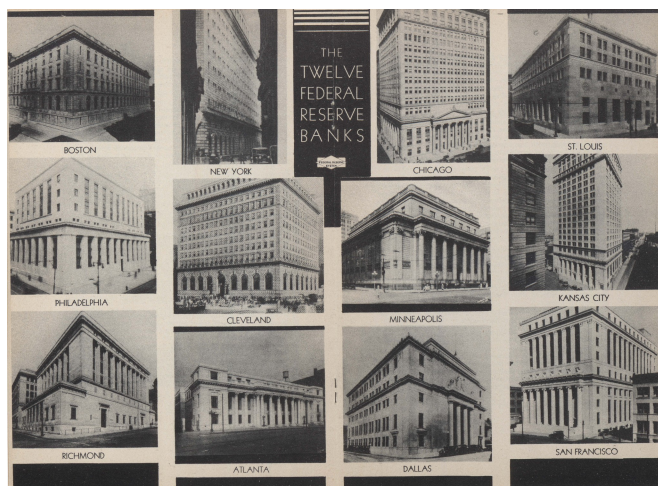
därpå, är föga känt bland den amerikanska allmänheten.

Ännu en gång: historieböcker som utelämnar extremt viktiga fakta

Ordinära amerikanska historieböcker, författade av ansedda amerikanska akademiker, är ytterst sparsamma med, eller utelämnar helt, det jag berättar här. Vilket innebär att USA:s allmänhet undanhålls möjligheten att komma till insikt om innebörden av Federal Reserve Act, och under vilka omständigheter denna synnerligen betydelsefulla amerikanska banklag kom till. Där denna lag *skenbart* ger intryck av att åsidosätta konstitutionens egentliga avsiktsförklaring, att det är kongressen, d.v.s. amerikanska *staten*, som ensam skall ansvara för USA:s penningtillverkning, inte någon privat aktör.

Legitimering av dessutom penningförfalskning i stor samhällsskala

Jag menar att Federal Reserve Act de facto *legitimerar* penningförfalskning för en liten grupp privatpersoner, hemliga (insynsskyddade) ägare till Amerikas idag 12 centralbanker, eftersom lagen tillåter dessa att agera som ovan beskrivet.

Det behöver inte påpekas att amerikansk lag förbjuder alla andra privatpersoner i samhället än just denna lilla exklusiva gruppering att tillverka egna pengar oavsett form. Allt annat lagförs strängt som penningförfalskning. Och att samma sak närmast självklart gäller i, så vitt jag vet, alla jordens länder. Vilket land är undantaget?

Vilka är de personer som äger USA:s 12 centralbanker?

Amerikanska folket har ingen aning vilka de personer är som *äger* USA:s 12 centralbanker. Inte ens om denna grupp människor är amerikaner, bor i Amerika eller någon annanstans. Det förtjänar också att påpekas att den typ av penningsförfalskning som vi här diskuterar är så kallad *perfekt penningförfalskning*, eftersom de nämnda 12 centralbankerna (Federal Reserve Banks) har tillgång till originaltryckplåtarna till de US Federal Reserve dollarsedlar, eller kort och gott US dollar av olika valörer, som de tillverkar.

Banklagen Federal Reserve Act upphäver i praktiken för USA vitala grundlagsparagrafer

Det är med stort allvar som jag upprepar och menar, att den alltså i bruk varande banklagen Federal Reserve Act *i praktiken till synes upphäver* den del i konstitutionen, USA:s grundlag, som reglerar vem som skall ha makten över nationens penningtillverkning, åtminstone om man ser till vad grundlagsförfattarna en gång i tiden avsåg. De avsåg att kongressen (staten) skulle ha den makt, som nu en privat grupp bankirer har tillskansat sig. Och det är min förhoppning att fler än jag skall se samma sak, varpå en förändring i konstitutionens anda skall kunna ske till gagn för det amerikanska folket och världen i övrigt. Det är det senare som är hela avsikten med min trilogi.

För att vara ännu tydligare: *Banklagen Federal Reserve Act upphäver i praktiken för* nationen vitala grundlagsparagrafer, som ingalunda borde vara möjliga att åsidosätta på det lättvindiga sätt som skedde 22 december 1913 och ratificerades dagen därpå. Att ändra en grundlag är en betydligt mer komplicerad procedur än den oengagerade kongressomröstning som skedde vid nämnda tidpunkt beträffande Federal Reserve Act. Därför var det ett allvarligt, ja, kuppartat, avsteg från grundlagsregler som skedde då. Med hänsyn till konsekvenserna, menar jag, att omröstningen var juridiskt ogiltigt. Om så är fallet, får kommande stora utredningar avgöra.

Folkets förlängda arm, kongressen, står för USA:s mynttillverkning

Federal Reserve Act stipulerar som sagt att det är det privata centralbankssystemet Federal Bank System som skall tillverka USA nationella *sedelvaluta*, d.v.s. US dollar i olika valörer. Denna tillverkning har sedan i modern tid kommit att utökas med andra former av pengar, framför allt betydande mängder pengar i *elektronisk form*. Endast, jag säger endast, skall det amerikanska samhällets *mynttillverkning* ske i kongressens (statens) regi, enligt nämnda lag, där mynten för hundra år sedan stod för några procent av den totala penningvolymen, idag för någon hundradels promille.

Jag upprepar: Federal Reserve Act innebär något juridiskt häpnadsväckande inkonsekvent, nämligen att ett antal privatpersoner ges *laglig rätt* att ägna åt perfekt penningförfälskning. Och sett i dagens ljus, kan man konstatera att denna legaliserade penningförfälskning med tiden har breddats till att omfatta en allt vidare krets aktörer, i själva verket privatpersoner, eftersom det handlar om ägare till en hel rad privatägda aktiebolag och andra likartade institutioner som idag har banktillstånd i Amerika, d.v.s. ickestatliga dylika vilket framgår när man noggrant läser häftet Modern Money Mechanics publicerat av Federal Reserve Bank of Chicago år 1961. Dessa ytterligare privatägda företag har egna penningtillverkande maskiner, exempelvis i form av dagens moderna datorer för elektroniska pengar, maskiner som skriver ut checkar, växlar etcetera.

Ännu en gång: det där med den legitimerade penningförfälskningen

Jag talar här om privatpersoner som har ägarintresse i åtminstone tusen privatbanker och speciella finansinstitut (kreditkortsbolag) i USA. Man kan med fog säga att Federal Reserve Act har initierat legitimerad penningförfälskning i allt större samhällsskala, steg för steg, därför

att fler och fler lycksökare har sett möjligheterna i samma obskyra men lukrativa bransch, penningförfalsknings- branschen. Det vill säga privata bankägare och ägare till den nämnda typen av finansinstitut (kreditkortsbolag) i samarbete med den amerikanska centralbanken. Det är utifrån ovanstående som jag bestämt påstår att amerikanska folket är grundlurade, när det gäller lagen Federal Reserve Act från 1913. Det är en lag som allvarligt har skadat och skadar först och främst hela det amerikanska samhället. Och som också sagt, är det mycket märkligt att inte USA:s högsta domstol har reagerat på saken, på det konstitutionella åsidosättande, som Federal Reserve Act de facto innebär. Man har haft gott om tid på sig.

Mod

Jag hoppas att amerikanska Högsta domstolen nu skall ha *modet* att fortsätta det arbete som jag har påbörjat i och med min trilogi och vad andra författare med sina böcker, artiklar, filmer och Youtube-clips bidrar med i skapande av medvetenhet: att städa upp i det både finansiella och moralisk-etiska ”träsk”, som allt detta sammantaget faktiskt är, som bland annat jag avhandlar i min text. Ty för att nå *ett bestående resultat* krävs det både vilja och mod utöver det vanliga. Det handlar tveklöst om en både mäktig och ytterst intelligent motståndare, som amerikanska folket och dess högsta domstol står inför, som hittills har fått agera ganska oemotsagd. En motståndare som på intet vis skall underskattas och som jag visar i min trilogi indikeras ha använt sig även av mord för att uppnå sina syften vilket de stora utredningarna nu behöver utreda på djupet då indikationerna är tydliga och följer ett mönster som handlar om hur den första grundläggande samhällsfrågan **I** skall besvaras: Vem i Amerika som skall ha makten och kontrollen över landets penningtillverkande maskiner (folket genom sin förlängda arm staten eller bankirmakten)?

Motivet för mordet är således makt och pengar. Jag talar här om en samhällskraft som med hjälp av mutor och korruption, förmodligen hot och som sagt indikerade mord har tillåtit ta ut svängarna och lura skjortan av det amerikanska folket, och också ett mycket stort antal övriga nationers folk varför jag menar att det är dags att sätta ner foten.

Syftet med den amerikanska konstitutionen

Amerikanska konstitutionen författades för att dels organisera, dels *skydda* det amerikanska folket och samhället, bland annat från den typ av maktövertagande, som ändå p.g.a. list skedde i och med kongressomröstningen den 22 december 1913. Jag menar bestämt, att det ligger i amerikanska folkets intresse att ömt vårda bokstaven i den amerikanska konstitutionen. Därför är det *ett måste* att saker och ting ställs till rätta. I grund och botten handlar allt om att förstå. Därför är bred folklig *information* och *undervisning* om det nuvarande samhällets alla fel och brister, som jag påpekar i min trilogi, det första och mest angelägna steget, som måste tas. När många människor mer eller mindre har fått klart för sig vad det handlar om, bör, om det behövs, stora demonstrationer med krav på förändring organiseras runt om i Amerika, och särskilt i Washington, som kraftfullt påminner Högsta domstolen, men också presidenten och kongressen, inte oviktiga i sammanhanget, om deras plikter.

Den ödesdigra eftermiddagen

Nu åter till hur det gick till vid kongressomröstningen på eftermiddagen den 22 december 1913. Det fanns förvisso vid tillfället flera omutade och okorrumperade politiker i kongressen, som anade vad som var på gång, och som försökte varna sina kongresskollegor, att de borde låta bli att rösta om den nya banklagen. De flesta menade dock att man gott kunde rösta om det hela, så att man fick saken ur världen, för att sedan kunna åka hem och fira jul. Så långt man kunde se, var ju det hela ganska okontroversiellt, att det handlade om att införa en statlig centralbank, som skulle grunda sin verksamhet på skattemedel. Inget konstigt med det, menade de flesta. Ja, senatören och dennes uppdragsgivare hade förvisso valt rätt ögonblick för avgörandet.

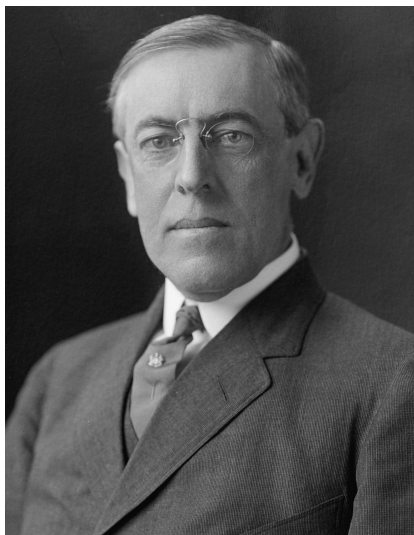
Den som är slug, avvaktar alltid rätt tillfälle. Dock var lagförslaget skeptiker tillräckligt många för att det skulle uppstå en upprörd stämning mellan två falanger i kongressen, där skeptikerfalangen högljutt gång på gång försökte hävda att lagförslaget Federal Reserve Act borde ges mer tid för förberedande analys och noggrann eftertanke, innan omröstning skedde. De försökte föra fram att lagförslaget var svårbegripligt, och att man borde kalla in experter som kunde analysera texten. Vissa menade till och med att det verkade finnas en hund begravd i det hela, som måste undersökas. Särskilt en politiker utmärkte sig, nämligen Minnesotasenatören Charles Lindbergh Sr⁽¹²²¹⁾. (som var far till Charles Lindbergh Jr, världens förste ensamflygare över Atlanten med Spirit of St. Louis år 1927). Senator Lindbergh försökte gång på gång påtala för sina kongresskollegor, att det som skedde den eftermiddagen var något mycket allvarligt, och att man borde besinna sig och noggrant granska lagförslaget innan man röstade. Men så blev det inte.

Istället skedde omröstningen, och med en smäll åkte talmannens klubba i bordet, varvid USA i det ögonblicket hade fått en ny - privat - centralbank, efter att ha varit utan en sådan i 77 år (sedan 1836). Ännu en centralbanksnation, som skulle utvecklas till världens ekonomiskt mäktigaste, var därmed född. Idag finns åtminstone 173 centralbanksnationer i världen.

Om Benjamin Franklin hade varit närvarande denna eftermiddag

Jag överdriver inte när jag påstår, att om Benjamin Franklin hade varit närvarande denna eftermiddag, hade han använt hela sin auktoritet och tyngd som en av nationens grundare, att med ett rytande, som skulle ha hörts ända ner i kongresskällaren, ha gjort klart att beslutet var tvärs emot amerikanska revolutionens grundidé. Omröstningen är ett av de mörkaste ögonblicken i USA:s historia, och visar vandan av att folkvalda politiker inte tar sin uppgift på fullt allvar. Det var en graverande politisk inkompetens som demonstrerades denna eftermiddag.

President Thomas Woodrow Wilson

Thomas Woodrow Wilson

När USA:s 28:e president, Thomas Woodrow Wilson, ratificerade Federal Reserve Act, skrev han:

"Jag är en djupt olycklig man. Jag har oavsiktligt fördärvat mitt land. En stor industriell nation är kontrollerad genom sitt lånesystem, ett system med skuldsättning. Vårt lånesystem är koncentrerat. Därför är nationens tillväxt och alla dess aktiviteter i händerna på några få män. Vi har kommit att bli en av de mest styrda, mest kontrollerade regeringarna i den civiliserade världen – inte längre en regering präglad av fria åsikter, inte längre en regering grundad på [...] majoritetens röst, utan en regering grundad på en liten grupp dominerande mäns åsikter och tvångsmedel."

På engelska:

"I am a most unhappy man. I have unwittingly ruined my country. A great industrial nation is controlled by its system of credit. Our system of credit is concentrated. The growth of the nation, therefore, and all our activities are in the hands of a few men. We have come to be one of the worst ruled, one of the most completely controlled and dominated Governments in the civilized, world, no longer a Government by free opinion, no longer a Government by conviction and the vote of the majority, but a Government by the opinion and duress of a small group of dominant men."⁽¹²²²⁾

I samma ögonblick som klubban åkte i bordet...

hade det amerikanska banksystemet lyckats i sitt uppsåt att göra penningförfalskning till sin lagstadgade rättighet, i sken av att den nya amerikanska centralbanken var en *statlig* bank, grundad på *reserver av skattepengar*. Där sanningen, som tål att upprepas, är att amerikanska centralbanken är en *privatägd* bank med insynsskyddade ägare, som inte lånar ut en enda cent egna pengar. Alla pengar som den privata centralbanken lånade ut mot ränta fram till och med den 15 september 1971 var skapade genom perfekt penningförfalskning, i enlighet med frimurarordens (storspindlarnas) trolleritrick: *egna ur tomma intet med hävstång*⁽¹²²³⁾. Ett

illusionsknep, som jag detaljerat förklarar i trilogins första två delar⁽¹²²⁴⁾. Efter ovan nämnda datum tillverkar centralbanken sina pengar enligt trolleritricket *ur tomma intet* eftersom någon hävstång inte längre behövs i centralbankssammanhang då man knappar in hela det skapade beloppet direkt i datorerna för framställning av elektroniska pengar.

Fördelen att ha en egen centralbank

Tricket är nära globalt när det gäller centralbanker. Sålunda tillämpar Sveriges riksbank principiellt exakt samma illusionsnummer som den amerikanska, när den via sin uppdragsgivare, svenska staten, skapar Sveriges pengar. Även här skapas alla nya pengar fritt ur tomma luften, även om *sken ges* av att de hämtas från i tur och ordning folkets skatter, statens inkomster genom dess företag, samt via statliga lån⁽¹²²⁵⁾. Det är klart att ”någon” måste tjäna ekonomiskt på detta universella centralbanksupplägg (som är ett bedrägeri). Annars skulle konstruktionen inte finnas.

Genom att använda ur tomma luften *nyttillverkade* pengar istället för nämnda skattepengar, inkomster och lån, kan de senare enorma beloppen användas till något alternativt av denna ”någon” med syftet att utöva ekonomisk makt på olika sätt. Exempelvis till dennes (eller dessas) eget privata bruk, ekonomisk krigföring, kvantitativa lättnader, mutor och korruption, pengar till hemliga konton inom underrättelsetjänster och hemlig militär forskning samtidigt som samhället totalt sett, vilket kanske är huvudavsikten, undandras dessa pengar, vilket bidrar till den allmänna samhälleliga kapitalbrist, som kännetecknar kapitalistisk ekonomi, och som jag går igenom på djupet i de första 68 kapitlen i del II av trilogin. Detta istället för att göra som Benjamin Franklin och Abraham Lincoln gjorde, att *staten (folkets förlängda arm)* direkt och fullt öppet tillverkar alla pengar som behövs ur tomma luften, och säger som det är, att skatter, företagsvinster och statliga lån är obehövliga. Att det skulle uppstå inflation eller svår inflation om man gick över till Franklins och Lincolns ekonomiska system

kan skickligt undvikas om speciella nycklar⁽¹²²⁶⁾ tillämpas för att hålla efter inflation.

Man skall i det här sammanhanget förstå, att det är plutokratins avsikt att vanligt folk inte

skall begripa att centralbanksekonomi⁽¹²²⁷⁾ handlar om ett stort och organiserat bedrägeri som berör hela nationen. Det är så ett helt folk kan luras, på samma sätt som hästskojare lurade bönder på marknaden. Det är först när man som konstitutionell logiker, kunnig i hantering av logiska strukturer, analyserar bedrägeriet, som man genomskådar dess listiga och förrädiska logik. Och i och med att bedrägeriet uppdagas, ser man också att det går att rätta till.

Förmodligen är de så kallade dörröppnarna inte ens nödvändiga för att ändra saker till det bättre

Kanske behövs inte ens mina redovisade dörröppnare för att ogiltigförklara Federal Reserve Act (FRA). Bill Still, en amerikansk journalist, författare, filmare och visselblåsare visar detta i en av sina periodiskt återkommande videorapporter i november 2013 före FRA's då kommande 100 årsdag (*SR 118 Feds 100 år Charter* med internet länken:

<https://www.youtube.com/watch?v=0oSO8mqJso4>).

Som Bill Still visar, fanns det en klausul i lagen för Federal Reserve Act, som antogs 1913, som medgav att Federal Reserve System fick tillstånd att drivas i 20 år. Detta villkor var tänkt att löpa ut 1934. Naturligtvis var detta ett datum bankirerna fruktade ju närmare det kom, varför de inte var lata att ordna det som hägrade. År 1927 lyckades bankirerna få igenom en ny lag som gav FED obegränsad tid att arbeta – med två förbehåll: a) om kongressen beslutar skall tillståndet upphöra (“...until dissolved by Act of Congress...”), eller b) FED på grund av försumlighet/överträdelse av lagen förverkar sin rättighet (“...until forfeiture of franchise for violation of law”). Dessa två viktiga invändningar eller klausuler, givna av senaten som förklaring till Mötes Kommittén (the Conference Kommitté), slutför den nya lagens avsnitt 20, vilken, som sagt, i alla andra avseenden ger FED permanent tillstånd. Baserat på detta. Argumenterar Still att man tydligt kan hävda att de (min kommentar: FED) har förverkat sin skyldighet att upprätthålla sitt trippla mandat att främja: 1) maximal sysselsättning 2) stabila priser och 3) måttliga långa räntor. FED förlora argumentationen på alla tre punkterna. (“...of course it certainly can be argued that they (my remark: FED) have forfeited their duty to uphold their tripled mandate of promoting: 1) maximum employment 2) stable prices and 3) moderate long-term interest rates. That would be a losing argument on all three counts.”). Därför räcker förmodligen påpekande av misskötsel för att ”stänga ner” FED i enlighet med kongressens makt. Lägg till detta den konstitutionella makten i de fyra dörröppnarna, och det blir lätt att förstå att FED hänger på en skör tråd och har faktiskt alltid hängt på en skör tråd. Jag nämner dessa fakta, eftersom de behöver ingå i den amerikanska högsta domstolens bevisning, när FED blir föremål för konstitutionell kontroll/prövning, som jag rekommenderar skall ske så snart som möjligt.

Kapitel 82

Sanningen om tre fakta, som mörkläggs för närvarande

Jag upprepar, p.g.a. sakens vikt: Det är att utsättas för en bedräglig illusion, när Federal Reserve Act gör gällande att USA:s centralbank, Federal Reserve System, är *statlig* och *äger* stora *reserver* av statliga pengar, d.v.s. amerikanska folkets skattepengar, som när som helst vid behov kan användas i den amerikanska samhällsekonomin. Istället består sanningen av tre fakta, som mörkläggs för närvarande:

Faktum nr 1

Federal Reserve System (FED) är *inte* statlig, utan är *en privatkontrollerad centralbanksorganisation vid sidan om staten* och med *anonyma* ägare (åtminstone anonyma för allmänheten). Anonymitet befrämjar knappast demokrati och öppenhet, vilket annars är Amerikas signum. Att kontrollen (makten) över centralbanken inte ligger hos folkets förlängda arm (staten) gagnar naturligtvis inte heller folket, vilket nu 100 års erfarenhet tydligt visar och som jag i min trilogi ingående visar i detalj efter detalj. Konventionella amerikanska fakta- och historieböcker berör föga på ett tydligt sätt vad som här nämns, vilket jag anser handlar om en avsiktlig sofistikerad mörkläggning. På sin höjd omnämns att FED är privatägd eftersom det faktumet går att läsa sig till i själva lagtexten Federal Reserve Act. Nämda litteratur ger varken sanningsenliga eller ingående förklaringar under vilka omständigheter FED skapades, som detta kapitel avser att belysa.

Faktum nr 2

FED har inte haft en enda egen dollar (eller cent heller för den delen) att låna ut sedan organisationen bildades den 23 december 1913. Allt den amerikanska centralbanken i stort sett har gjort, och sedan 1971 gör helt och hållet, är att skapa pengar *ur tomma intet* med hjälp av penningtillverkande maskiner (med sedelpressar, och sedan ca 1970-talet dessutom med datorer i form av elektroniska pengar), som lagts i händerna på privata bankirer med hjälp av en lag, som *legaliserar* att dessa privatpersoner får ägna sig åt perfekt penningförfalskning. I stället för det naturliga, som vore att USA:s penningtillverkning *lagligt* handhas av kongressen (staten), i överensstämmelse med amerikanska revolutionens grundidé och den egentliga avsikten med Article 1, Section 8 i amerikanska konstitutionen. Inget i konstitutionstexten säger att elektroniska pengar skulle utgöra ett undantag, varför det även här handlar om privatpersoners falskmynteri.

Faktum nr 3

Först ett principiellt resonemang: När man lånar pengar i en bank, handlar det om en affärssuppgörelse, *ett affärsavtal*, mellan två parter, banken och låntagaren (juridiskt *borgenären* respektive *gäldenären*). Ett avtal som i Sverige, mitt hemland, juridiskt lyder under en speciell lagstiftning (Avtalslagen från 1915, modernisering föreslagen 2010). USA har självklart en motsvarande lagstiftning beträffande affärsavtal. Affärsavtal handlar om att man köper, eller på annat sätt tillgodogör sig, *en prestation* av någon annan mot en ersättning, som kallas *vederlag*. Prestationen kan handla om att ett arbete eller en tjänst utförs, eller att en vara säljs. Om prestationen exempelvis består i att man sitter barnvakt några timmar är biobiljetten man får för besväret, vederlaget.

Vanligtvis används pengar som *vederlag*, men vederlaget kan också betalas genom en motprestation i form av arbete, tjänst eller vara. För att ett avtal skall vara lagligt uppfyllt, d.v.s. vara giltigt, måste givetvis prestationen, liksom även vederlaget, vara i överensstämmelse med förväntningarna, d.v.s. förhandsvillkoren. Är det utförda arbetet, tjänsten eller varan undermåligt/undermålig, riskerar avtalet i värsta fall att bli juridiskt ogiltigförklarat. Likadant om vederlaget av någon anledning inte håller måttet.

Analyserar man nu det speciella affärsavtal som ”ett banklån” principiellt är, kan man konstatera att låntagaren är köpare av ”en vara” i form av pengar (lånepengar) av banken, som är varans juridiska säljare. Vederlaget är i första instans den skuld låntagaren sätter sig i, d.v.s. skuldbrevet. På längre sikt är vederlaget amorteringen av lånets kapitalbelopp + ränta. Den svenska juridiska termen för lån av pengar (exempelvis banklån) är *försträckning*, som är *en speciell form av affärsavtal*, där säljaren (banken) ställer *krav på* att i ett senare skede få tillbaka samma sorts vara (pengar) i lika mängd, d.v.s. kapitalbeloppet. Säljaren ställer här sålunda *ett återkrav*. Och nu till det som är viktigt i sammanhanget ”banklån”: För att banken rättsligt skall kunna ”låna ut” ettobjekt, d.v.s. sin vara, i detta fall pengar, måste den vara juridisk *ägare* av utlåningsobjektet (alternativt ha ägarens tillstånd). Och likadant måste banken vara *ägare* till objektet (i detta fall pengarna) för att juridiskt kunna *återkräva* en utlånad vara. Sålunda förutsätter både utlåningen och återkravet i sig *ägarskap* av varan. Saknas ägarskap, kan varan varken lånas ut eller krävas tillbaka. Och som tillägg kan sägas att även *kravet på ränta*, d.v.s. ett tilläggskrav, kräver borgenärens (bankens) juridiska ägarskap.

Som vanligt i affärsavtal förväntar sig köparen, i detta fall låntagaren, att den köpta varan, lånepengarna, uppfyller de kvalitetskrav som köparen har rätt att förvänta sig: d.v.s. att lånepengarna är *giltiga* att bruka som pengar, och att de betingar det *värde* de påstås representera. Om inte, är låntagaren lurad. Och på samma sätt förväntar sig givetvis säljaren av varan, i detta fall banken, att vederlaget uppfyller vad som avtalats, d.v.s. att låntagaren sköter sina amorteringar och räntebetalningar. Nå, hur förhåller det sig nu med varans (lånepengarnas) respektive vederlagets juridiska kvalitet, när man generaliserar beträffande ”banklån”? Ja, det är en huvudfråga i min trilogi.

Om vi börjar med vederlaget, kan man konstatera att de flesta låntagare sköter sina amorteringar och räntebetalningar som avtalat. Här finns i allmänhet inte mycket att anmärka på. Ibland fungerar det inte av olika anledningar, och då hotar indrivning, konkurs eller förlust av pant, eftersom banken i så fall ofta är oresonligt hård med eller utan juridikens hjälp. Så till ”varan”, bankens utlånade pengar: Uppfyller bankens lånepengar de krav som låntagaren, enligt avtalet, har rätt att ställa? Ja, för det första får varan, som låntagaren köper, som vi har konstaterat, inte vara *värdelös*. Den måste betinga ett värde, eftersom låntagaren ju betalar med ett motsvarande värde, och mer därtill. Är den köpta varan i banklånesammanhang värdelös? Som vi vet, är lånepengarna som banken ger till låntagaren *inte* hämtade från bankens egen bakgrundsformögenhet (vilket banken ger sken av), utan de är, när det gäller affärsbanker, till helt övervägande del, när det gäller centralbanker (som lånar ut till affärsbanker), sedan 15 september 1971 i USA helt och hållet, grundade på *luft*. Och luft (åtminstone i okomprimerad form) är det hittills bara banker som har lyckats ta betalt för (även om många skulle ha velat göra detsamma).

Därför är bankernas utlåningspengar, vare sig de lånas ut av affärsbanker eller centralbanker, så gott som helt, i det senare fallet helt, och bokstavligt talat - *värdelösa*. Om vi nu bortser från detta första konstaterande, att bankerna inte skäms för att ta betalt för luft, d.v.s. för en bokstavligt värdelös vara, som egentligen inte kan användas av den orsaken, dyker nästa fråga upp: Har verkligen bankerna rätt, ur ett juridiskt ägarperspektiv, att sälja sin vara: utlåningspengarna, d.v.s. det som i lånesammanhang kallas ”låna ut”? Är det tillåtet, som faktiskt sker, att till dyra äkta pengar *sälja* något som dels är *värdelöst*, dels som man juridiskt *inte äger*, i sken av att det är eget ägt? Och dessutom begära en meravgift i form av ränta för luften i fråga. Jag tror de flesta rättsmedvetna människor tveklöst svarar nej på den frågan. Men, eftersom det ju är precis det som sker mitt framför våra ögon i *ofattbar omfattning*, hur kan det då ske?

Ett trolleritrick

Ja, det beror på det enkla faktum, att bankerna här skapar *en illusion* av att de är ägare till den sålda varan, utlåningspengarna, och att denna betingar ett värde. Det är i skapandet av denna illusion som bankernas stora bedrägeri består: Bankerna skäms inte för att sälja något fullständigt värdelöst, som betingade det ett värde, och något ägarlöst, som vore de varans ägare. I grunden handlar bedrägeriet därför om att den ena parten - banken - i ett affärsavtal mellan två parter, banken och låntagaren, bryter mot avtalslagen genom att sälja en vara som inte håller måttet. Sedan är det en annan sak att bankernas brottslighet, som vi vet, handlar om kolossalt mycket mer: förskingring, penningförfalskning, urkundsförfalskning och stöld, förutom den moraliska aspekten, att de har förstört och förstör livet för otaliga människor.

Med dessa principiella, åter till mer specifika amerikanska förhållanden (som egentligen är fortsatt tämligen ”universella”): De kolossala summor pengar, som de anonyma, på hög nivå kriminella, privatpersoner, som är ägare till USA:s 12 centralbanker,

samt ägarna till landets över tusen affärsbanker och kreditkortsbolag, tillverkar och lånar ut, *saknar initialt ägare*, när de (pengarna) lämnar tillverkningsmaskinerna, därför att det inte finns någon lagstiftning i USA som explicit reglerar vem som äger nytillverkade pengar. Ja, så förhåller det sig rent faktiskt:

Lagstiftning saknas beträffande vem som i första instans äger nytillverkade pengar, när dessa lämnar tillverkningsmaskinerna. Orsaken har jag tidigare varit inne på: det har att göra med, att det vi vanligtvis avser med bankverksamhet, det vill säga utlåning av pengar, i begynnelsen började som ett bedrägeri på ca 1000-talet i dåvarande Europa, nämligen utlåning av förskingrade depositioner. Detaljer som jag noga går igenom i trilogin. Och att det sedan i efterhand har varit svårt, ja, omöjligt, att stifta lagar om initialt ägarskap till vanligtvis lufttillverkade pengar, eftersom bedrägeriet då obönhörligt skulle avslöjas.

Är bankens säljobjekt (lånepengarna) bevisligen ägarlöst, är avtalet juridiskt ogiltigt. I så fall upphävs ”köparens” (låntagarens) *vederlagsskyldighet*, vilket i klartext betyder att låntagaren varken är skyldig att amortera eller betala ränta för lånepengarna, som denne *i god tro* (juridiskt: in bona fide) ”köpt” av säljaren (banken). I detta avseende är hundratals miljoner människor lurade av banker över hela världen. Sett över tid handlar det om att flera miljarder banklån de facto är ogiltiga. Att, som bankerna gör, falskeligen ge sken av att äga något som man gör affärer med (utlåningspengar), och därvid föra människor bakom ljuset, är detsamma som *urkundsförfalskning*, som är ett juridiskt kontraktsbrott.

Tre ytterst komprometterande fakta

Det är inte svårt att förstå, att ovannämnda tre fakta är ytterst komprometterande för banker över huvud taget, och naturligtvis även för amerikanska affärsbanker och finansinstitut, och särskilt för amerikanska centralbanken, som tillverkar alla sina pengar ur tomma luften. De kommer nu att ställas inför rätta i århundradets rättegång, vill jag påstå.

Kapitel 83

Personer som känner till dessa händelsers stora betydelse

Många personer i USA känner till de fakta beträffande kongressomröstningen 1913, som jag återger ovan, men ingen eller få vågar göra rättssak av det. Folk i gemen är rädda, därför att man vet att den insynsskyddade bankirmakten i världen är ytterst mäktig, både i USA och i andra länder. För att du skall förstå att det verkligen förhåller sig så, att det finns fler än författaren till denna trilogi som känner till dessa händelsers stora betydelse, nämner jag följande citat.

Thomas Woodrow Wilson, USA:s 28:e president, har skrivit:

"Några av de betydelsefullaste männen inom handelns och tillverkningens områden i USA, är rädda för någonting. De vet att det finns en makt någonstans, som är så organiserad, så subtil, så vaksam, så sammankopplad, så fullständig, så genomträngande, att det inte är värt att de talar ljudligare än de andas, när de talar fördömande om den."

Citatet på engelska:

"Some of the biggest men in the United States, in the Field of commerce and manufacture, are afraid of something. They know that there is a power somewhere so organized, so subtle, so watchful, so interlocked, so complete, so pervasive, that they better not speak above their breath when they speak in condemnation of it."⁽¹²³¹⁾

Ungefär 75 år innan den kuppstartade omröstningen skedde den 22 december 1913 i den amerikanska kongressen... formulerade den mäktige tyske bankiren Nathan Rothschild följande ord:

“Om jag får ge ut och kontrollera en nations pengar, så struntar jag i vem som skriver dess lagar.”

Citatet på engelska:

“Let me issue and control a nation's money and I care not who writes its laws.”⁽¹²³²⁾

Nathan Rothschild

Bankirbröderna Bauer-Rothschild i Tyskland skrev angående mutor och korruption:

“De få som förstår systemet, kommer antingen att vara så intresserade av dess förmåner (vinster⁽¹²³³⁾), eller så beroende av dess favörer (mutor), att det inte kommer att bli någon opposition från den klassen. De stora massorna, mentalt oförmögna att begripa de enorma fördelarna, kommer att bära systemets bördor utan klagomål.”

Citatet på engelska:

"The few who understand the system, will either be so interested in its profits, or so dependent on its favours, there will be no opposition from that class. The great body of people, mentally incapable of comprehending the tremendous advantages, will bear its burden without complaint".⁽¹²³⁴⁾

[Amschel Mayer Rothschild](#)

Nathan Mayer Rothschild

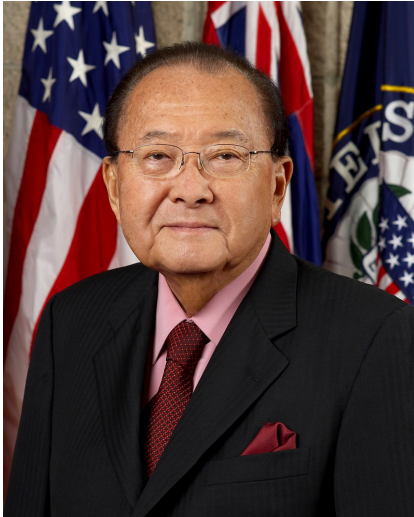
Calmann Mayer Rothschild

I samband med slutförandet av Iran-Contras-utfrågningarna under andra hälften av 1980-talet, när Ronald Reagan var president, uppgav senator Daniel Inouye till den amerikanska kongressens protokoll:

"Det existerar en skuggregering, som har ett eget flygvapen, en egen flotta, en egen finansieringsmekanism, som har förmågan att fullfölja sina egna idéer om vad som är i nationens intresse, fri från alla kontroller och motvikter, och fri från lagen själv."

Citatet på engelska:

"There exists a shadowy Government with its own Air Force, its own Navy, its own fundraising mechanism, and the ability to pursue its own ideas of national interest, free from all checks and balances, and free from the law itself."⁽¹²³⁵⁾

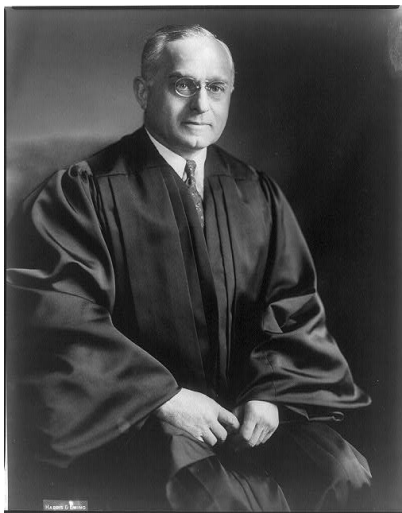
Daniel Inouye

Ordföranden I USA:s högsta domstol 1952, Felix Frankfurter, påstod:

”De verkliga härskarna i Washington är osynliga och utövar makt från bakom kulisserna.”

Citatet på engelska:

”The real rulers in Washington are invisible and exercise power from behind the scenes.”⁽¹²³⁶⁾

Felix Frankfurter

Wright Patman, kongressledamot och ordförande i House Banking and Currency Committee, påstod 1967:

”I dagens USA har vi i själva verket två regeringar. Vi har dels den vederbörligt konstituerade regeringen, dels också en oberoende, okontrollerad och icke samordnad regering i form av Federal Reserve Bank (FED), som handhar pengarnas

makt, som i konstitutionen är förbehållen kongressen.”

Citatet på engelska:

”In the U.S. today, we have in effect two governments. We have the duly constituted government, then we have an independent, uncontrolled and uncoordinated government in the Federal Reserve Bank (FED), operating the money powers which are reserved to congress by the Constitution.”⁽¹²³⁷⁾

Wright Patman

John Adams, USA:s 2:a president, och en av de politiker som var med och skrev den amerikanska konstitutionen, skrev:

”All rådlöshet, förvirring och bedrövelse i Amerika uppstår inte på grund av brister i konstitutionen eller konfederationen, inte på grund av vilja till ära eller dygd, utan mer på grund av fullkomlig okunnighet om vad pengar, kredit och omlopp innebär.

Citatet på engelska:

“All of the perplexities, confusion, and distress in America arises, not from the defects of the Constitution or Confederation, not from want of honor or virtue, so much as from downright ignorance of the nature of coin, credit, and circulation.”⁽¹²³⁸⁾

Thomas Jefferson, USA:s 3:e president, och en av de politiker som var med och författade den amerikanska konstitutionen, skrev 1816:

“Det är min uppriktiga uppfattning...att banketablissemangen är farligare än organiserade arméer”.

Citatet på engelska:

“I sincerely believe...that banking establishments are more dangerous than standing armies.”⁽¹²³⁹⁾

Napoleon Bonaparte, Frankrikes kejsare på 1800-talet, påstod:

”När en regering gör sig beroende av banker för pengars skull, är det bankerna, inte regeringen, som kontrollerar situationen, eftersom handen som ger, är överordnad handen som tar.”⁽¹²⁴⁰⁾

På engelska:

"When a government makes itself dependent on the banks for the sake of money, it's the banks, not the government, who control the situation, since the hand that gives, is superior to the hand that takes." (243)

Napoleon Bonaparte

Robert H. Hemphill, Credit Manager of Federal Reserve Bank, Atlanta, Georgia, påstod 1934:

“Detta är en häpnadsväckande tanke. Vi är helt och hållet i händerna på affärsbankerna. Någon måste låna varenda krona som är i omlopp, kontant eller genom kredit. Om banken skapar konstlad valuta i riklig mängd är vi framgångsrika, om inte, så svälter vi. Vi saknar helt ett bestående valutasystem. När man får full insikt i den saken, framstår det tragiskt absurda i vår hopplösa situation som nästan ofattbar, men så är det.”

Citatet på engelsk

“This is a staggering thought. We are completely dependent on the Commercial Banks. Someone has to borrow every dollar we have in circulation, cash or credit. If

the Banks create ample synthetic money, we are prosperous; if not, we starve. We are, absolutely, without a permanent money system. When one gets a complete grasp of the picture, the tragic absurdity of our hopeless position is almost incredible, but there it is.”⁽¹²⁴¹⁾

Sir Josiah Stamp, governor (centralbankschef) of The Bank of England, skrev:

“Det är det största taskspeleri som någonsin skådats.”

Citatet på engelska:

“It is the biggest sleight of hand trick ever witnessed.”⁽¹²⁴²⁾

Reginald McKenna, f.d. styrelseordförande för centralbanken Midlands Bank i England skrev:

”Jag är rädd för att den vanliga medborgaren inte gillar att höra att banker kan tillverka pengar och faktiskt gör det... Och de som styr över nationens lån (krediter), bestämmer över regeringars politik och har folkets öde i sina händer.”

Citatet på engelska

“I am afraid that the ordinary citizen will not like to be told that banks can and do create money...And they who control the credit of the nation direct the policy of Governments and hold in the hollow of their hands the destiny of the people.”⁽¹²⁴³⁾

Kapitel 84

En allmän nationell folkomröstning

Många personer i USA känner sålunda till de fakta beträffande kongressomröstningen år 1913. Alla samhällsmanipulatorer fruktar att ställas inför ett helt folks raseri, om och när detta folk förstår att det har blivit lurat. Det är att ställas inför en urkraft som ingen klarar att stå emot, vare sig det gäller den starka upprördheten i en revolution, som den amerikanska på 1700-talet, eller liknande, men mer återhållsamma, känslor, som riskerar att komma till uttryck i en folkomröstning i modern tid. Ingen vill orsaka att folket ryter till i stark upprördhet eller rent av raseri i en nationell folkomröstning, även om det inte handlar om att förlora livet.

Vad jag menar, är att det är mycket som står på spel nu. För amerikanska folkets del handlar det om att först *förstå*, och sedan *ta ställning*. Bankir- och affärsintressen med sina respektive styrelser står för mellan 1 och 5 procent av folkets samlade röster i USA. Resten, 95 till 99 procent av det amerikanska folket, utgörs tillsammans av arbetar- och medelklassen i USA. Detta styrkeförhållande skrämmer de dolda krafter som just nu mutar och korrumperar bland annat delar av den amerikanska kongressen.

Som sagt, är det mycket som förtigs i amerikanska historieböcker. Förhoppningsvis öppnar bland annat det jag har att berätta era ögon, på det att ni själva nu börjar forska och undersöka fakta och sakförhållanden. Det finns en stark samhällsgruppering i USA som är rent ”antiamerikansk” i den bemärkelsen att den konkret motverkar amerikanska revolutionens tre grundideal: *mindre statsmakt*, *mindre skatter* och *mer frihet* åt folket. Det sker bland annat genom att denna dolda statsmakt ser till att undanhålla det amerikanska folket viktiga historiska fakta. Jag skulle vilja påstå, att folket har blivit rejält grundlurat när det gäller de tre idealen. Dessa dolda samhällskrafter verkar motsatt den anda och den glöd som präglade det ursprungliga kolonisamhället som startade den amerikanska revolutionen.

Amerikanska folket behöver påminnas om revolutionens tre ideal, liksom om det gamla revolutionskravet, att *det är staten (det allmännas väl) och ingen annan som skall kontrollera nationens penningtillverkning i alla former*, idag omfattande även elektroniska pengar. Revolutionens tre ideal är i högsta grad levande den dag som är. Dock är det viktigt att förstå idealen i deras revolutionära 1700-talssammanhang, så att den typ av historieförvrängning som sker idag, när idealen förs fram av vissa politiker, den nyliberala tankesmedjan på University of Chicago och av Tea party-rörelsen, kan undvikas. Ursprungligen utkristalliserades de tre idealen i anslutning till ryktet om det förlovade landet Amerika. Min avsikt är att få människor i USA att förstå hur enkelt de i själva verket kan vinna tillbaka det välstånd och den harmoni som förknippas med de goda åren 1723-1750 i åtminstone betydande delar av de amerikanska kolonierna. Ja, att välståndet och harmonin kan göras ännu bättre i vår utvecklade tid. För att förverkliga den saken, krävs först förståelse av problemet som ligger i vägen, sedan en organiserad förändring i folkets regi.

Sammanfattning

Amerikanska folket vann förvisso nationell frihet från engelskt förmyndarskap i och med freden i Paris 1783. Men det var bara en halv frihetlig seger. Fortfarande är den amerikanska allmänheten ekonomiskt och politiskt klavbunden vid den bankmakt, som deras förfäder med kraft revolterade mot med början 1773, även om inte alla har förstått den saken. Amerikanska revolutionen manipulerades i själva verket. Amerikanska folket blev listigt fråntagna sina penningtillverkande maskiner steg för steg en andra gång, vilket tog sin början redan hösten 1774. Första gången skedde den saken år 1751 och 1764.

Revolutioner är förvisso viktiga (och dramatiska) milstolpar i den mänskliga civilisationens utvecklingshistoria. Till saken hör dock att revolutioner påfallande ofta *manipuleras*, varpå slutresultatet sällan blir som revolutionärerna idealistiskt hade hoppats på – i det avseendet är den amerikanska revolutionen inget undantag. Dock kan de nyssnämnda manipulationerna som sagt lyckligtvis korrigeras, även om det på sätt och vis sker 240 år försenat. Det är med den avsikten som jag med största allvar föreslår att det amerikanska folket nu kraftfullt gör gemensam sak, och i sina förfäders anda insisterar på att revolutionens idéer åter aktualiseras i form av *en allmän nationell folkomröstning* angående följande tre grundläggande vitala frågor:

I) Vilken instans i Amerikas förenta stater skall ha makten över nationens penningtillverkande maskiner?

II) Vem skall initialt *äga* pengarna som skapas ur tomma intet i USA?

III) Hur skall dessa pengar, som skapas ur tomma intet, föras ut till det amerikanska samhället?

Om en dylik folkomröstning visar det som jag förmodar, nämligen att det är *det amerikanska folket*, som via sin förlängning staten, till 100 procent, d.v.s. helt och hållet, skall kontrollera de penningtillverkande maskinerna i USA, och äga pengarna som skapas ur tomma intet, ja, då är det inte mycket att diskutera. Då får helt enkelt alla andra makter (läs bankirerna), som gör anspråk på samma sak, maka på sig och rätta sig efter beslutet. Förhoppningsvis skall då maktskiftet det blir frågan om kunna ske lugnt och stilla, men den saken kan tyvärr inte garanteras. Man måste ha klart för sig att den plutokrati vi talar om här, äger ofattbara resurser, och likaså inflytande. Därför kan tyvärr inte maktkamp uteslutas, när det kommer till kritan. Mer om den saken, och mina allvarligt menade krisförebyggande förslag, i del III av trilogin.

Amerikas infrastruktur har ett enormt upprustningsbehov då mycket blivit eftersatt under lång tid

Slutligen, med bestämmanderätten över Amerikas penningtillverkande maskiner och dess pengar helt i sin hand, kan amerikanska folket sedan i lugn och ro organisera samhället i Benjamin Franklins efterföljd, *alla till gagn*. Då kommer samhället att åter kunna

blomstra: *alla* kommer att kunna åtnjuta ett samhälle präglad av materiellt välstånd utan skatter, utan arbetslöshet och utan social utslagning, på samma sätt som historien ger belägg för hände 1773, när revolutionen bröt ut och tillfälligt kastade bankirerna ur sadeln, d.v.s. då kolonistyrelserna återtog kommandot över de penningtillverkande maskinerna och började trycka egna sedelpengar igen. Ja, den nuvarande sociala utslagning, som idag plågar delar av USA, kommer att försvinna inom loppet av några år eller på ännu kortare tid. Samhället kommer att *med kraft* kunna bygga bort slum och misär, och kunna komma tillrätta med mycket omfattande delar av den omfattande kriminalitet, som orsakas av fattigdom. Hit hör också i hög grad drogproblem, uppgivenhet och livsdepression. Mycket stora reformer till det bättre kommer också på kort tid att kunna genomföras på sjuk- och äldreomsorgens områden.

Vägar, järnvägar, hamnar, vattenleder, flygplatser och andra infrastrukturer över hela USA

kommer, utan någon egentlig kostnad vare sig för enskilda eller staten (eftersom staten hur lätt som helst kommer att tillverka alla pengar som behövs), att kunna byggas *i nyskick*. USA har redan idag världens starkaste försvar, som dock med den nya ekonomin kan göras ännu mycket modernare och bättre. Ett helt nytt tänkande kommer att se dagens ljus: I stället för att samhället som hittills ända sedan 1781 (ca två år innan freden i Paris) de facto har styrts av *brist på pengar och resurser*, vilket inneburit förhållandevis sparsam nybyggnation av samhällelig infrastruktur, där istället ”reparera” och ”lappa och laga” har varit ledorden, kommer nu istället synsättet ”bygga nytt” och bygga *med yppersta kvalitet* att ta över. Ty resurserna för den saken kommer att vara *outtömliga*.

Som vi vet, är Amerika i många stycken, när det gäller infrastrukturen, slitet, nedgången och ålderstiget, vilket också gäller bostadsbeståndet för samhällets sämst bemedlade, som idag är en kategori i tilltagande. Nyttänkandet jag talar om, som är min egen vidareutveckling av Benjamin Franklins samhällsmodell, och som jag detaljerat redogör för och diskuterar i del III i min trilogi. I min moderniserade modell av Franklins väl fungerande monetär finansiering ekonomi, kommer den intelligenta och med uppsåt planerade sociala bristen på pengar, vilket främst gynnar en liten kapitalistisk elit, genom sitt fokus på utlåning mot ränta, att ersättas med ”överflödstänkande”, där pengar, resurser och möjligheterna är oändliga, så länge som: 1) de används i samband med samhällsnyttiga saker och investeringar (produktiva samhällsinvesteringar) - inte spekulationer 2) naturresurser återvinns 3) inflationen skickligt hindras i enlighet med vissa tydliga regler som jag definierar i delarna II och III i trilogin. Jag erbjuder sålunda kunskaper om ett mera utvecklat ekonomiskt samhällssystem än Franklins, varpå det blir möjligt att på förhållandevis kort tid införa *ekonomiskt oberoende för alla amerikaner*, män och kvinnor, barn och gamla, och inte som idag, endast för en liten privilegierad grupp rika. Ja, inte bara för amerikaner, utan så småningom för all världens människor. Och allt detta finansieras utan att ett enda statligt lån behöver tas, och utan att folket på något sätt behöver beskattas och utan att några räntor behöver betalas. En hel del människor kommer att ha idéer som kräver särskilda investeringslån, men att dessa i utomordentligt många fall inte kommer att behöva betalas tillbaka därför att lånen kommer att betraktas som ”gåvor från folket till sig självt”. Detta låter sig göras därför att de tre samhällsavgörande frågorna I, II och III besvaras till *folkets* fördel i en nationell folkomröstning. För att logiskt förstå dessa häpnadsväckande påståenden måste man läsa

trilogin, då vi talar om avancerade frågor som inte låter sig förklaras med några få ord. Men att det sålunda existerar en fullt logisk förklaring som gör dessa påståenden både trovärdiga och fullt genomförbara och *utan att inflation uppstår*.

I första instans handlar det om att till folkets fördel aktivera de möjligheter som amerikanska konstitutionens Article 1, Section 8 redan idag ger utrymme för, nämligen de fyra ”dörröppnarna”, som ger *kongressen* all makt över USA:s penningtillverkande maskiner. Gång på gång återkommer jag till detta avgörande initiala steg. Därmed öppnas upp för alla de fantastiska förändringar, som jag ovan antyder.

Kapitel 85

Jag vänder mig nu direkt till USA:s president

Dear Mr. President!

Här är några ord riktade direkt till USA:s president på sin plats: USA har som alla vet en idag astronomisk statsskuld (drygt 17 000 miljarder dollar). Jag menar på fullaste allvar, att ni Mr President inom loppet av bara några timmar kan sätta en parentes kring hela denna jättelika statsskuld. Så kraftfulla är nämligen de logiska verktyg som modern högre matematik kan bistå med. Allt som behövs är att med belägg hänvisa till att alla pengar, som amerikanska staten har lånat av den amerikanska centralbanken, en rad utländska banker och institutionella investerare, som har köpt statspapper av olika slag, grundar sig på *en serie juridiska kontraktsbrott*, satta i system. När den saken sedan är juridiskt belagd, kan merparten av nämnda statsskuld ogiltigförklaras, vilket innebär att ett streck kan strykas över skulderna. De juridiska kontraktsbrotten har systematiskt kunnat ske tack vare att det existerar en lucka i lagstiftningen, inte minst i amerikansk dito, när det gäller det initiala ägarskapet till de kolossala pengar som ovannämnda instanser, Federal Reserve System med flera, lånar ut, till den amerikanska staten som en av de större låntagarna. Det handlar sålunda om förmodligen ett mycket stort antal låntagare som parallellt och vid sidan om den amerikanska staten samtidigt berörs av denna viktiga juridiska principfråga. Gapet består av det inte finns någon definierad ursprunglig ägare till de nytillverkade utlåningspengarna i banksystemet, alltså inte heller till bankens favör. För mig är det en självklarhet en nations pengar bör ägas av landets folk, men denna detalj är alltså förbisedd i lagstiftningen.

Beträffande de förhållandevis mindre delar, men fortfarande stora belopp, av den amerikanska statsskulden, där staten har lånat pengarna av *en lagligt definierad ägare*, exempelvis av olika institutionella investerare och andra i framför allt utlandet (bland annat gigantiska statliga kinesiska investeringsfonder), som alltså lånat ut egna äkta pengar, förhåller det sig givetvis annorlunda. Här måste återbetalningarna givetvis ske på laga sätt, vilket lätt kan ordnas genom att amerikanska finansdepartement ges order att sätta upp egna penningtillverkande maskiner i statens regi (en datorterminal för tillverkning av elektroniska pengar, en sedelpress för sedlar, US dollar), och med dessa tillverka de pengar som behövs för att betala vad staten är skyldig nämnda legala långivare. Svårare än så är det inte.

Jag betonar att det inte handlar om några utgifter för USA som nation betraktad, eftersom pengar är något som skapas ur tomma intet, och därför blir till i samma ögonblick som de skapas och att själva tillverkningen är gratis eftersom utrustning (det vill säga maskiner och om nödvändigt papper) för tillverkning av pengar med lätthet bekostas av tillverkningsprodukten (äkta fiat-pengar). Det sannolika är att en offentlig och polariserad diskussion kommer uppstå angående statens här vidtagna åtgärder, särskilt som ju dessa de facto sätter banklagen Federal

Reserve Act åt sidan. Här gäller det då att ha i åtanke att de fyra dörröppnarna i den alla banklagar överordnade amerikanska konstitutionens Article 1, Section 8 ger staten alla mandat och verktyg den behöver för sina åtgärder. Som jag har sagt tidigare, måste naturligtvis allmänheten i detta sammanhang noggrant informeras och undervisas om hur saker och ting hänger samman, och inte minst på vilket sätt Federal Reserve Act tillkommit och att lagen strider mot både revolutionens grundidé och mot den egentliga innebörden i konstitutionens Article 1, Section 8 (Kongressens maktbefogenheter).

Jag upprepar: Pengar tillverkas gratis ”ur tomma intet”, vilket innebär att pengarna blir till i samma ögonblick som de skapas. Detta kan ske med maskiner på olika sätt: tryckpressar för sedlar, stansmaskiner för mynt, datorer för elektroniska pengar. Genom att ge finansdepartementet order om att sätta upp bland annat en dator, som är programmerad att tillverka elektroniska pengar, och lagligt koppla denna till det internationella banktransfereringssystemet för elektroniska pengar, kan sedan hur enkelt som helst exempelvis 10 000 miljarder *statliga* dollar, med kongressens och presidentens mandat, knappas in och skickas iväg mot kvitto som återbetalning till de utlånare, som väntar på sina lagligt utlånade pengar.

Avslutningsvis

Innehållet i mina ”amerikanska” kapitel (kapitel 69-85 i trilogin) är egentligen en demonstration av hur modern högre matematik kan appliceras på *nationalekonomi*, för att lösa ett till synes olöslig moment 22, nämligen USA:s skuldsituation. Vad jag har gjort, är att jag helt enkelt har applicerat mina kunskaper i konstitutionell matematiskt logik på en rad av USA:s viktigaste lagar i tur och ordning: först och främst på nationens konstitution, närmare bestämt Article 1, Section 8, sedan på banklagen Federal Reserve Act, och därefter på de delar av amerikansk lagstiftning som reglerar penningförfalskning, urkunds-förfalskning samt stöld genom expropriation/ utmätning, även den grundad på urkunds-förfalskning. Mina slutsatser gör att jag varmt rekommenderar att USA:s makthavande kongress och president att fortsättningsvis vid alla stora politiska överväganden, att förutom, som redan sker, införliva åsikter från Högsta domstolen och framstående juridisk expertis, även inhämtar synpunkter från Amerikas stora begåvningar i *konstitutionell logik*, då dessa, som jag förhoppningsvis har lyckats visa, har mycket att här tillföra många diskussioner. Eventuellt med bistånd från världens övriga stora begåvningar i konstitutionell logik. Det viktiga är det är den yppersta kompetensen i konstitutionell logik som rådfrågas och gärna från flera oberoende konstitutionella logiker i en samtidighet så svaren noggrant kan jämföras.

Därmed Mr. President, önskar jag Er och Amerikas folk av hela mitt hjärta framgång, när Amerikas förenta stater nu, som jag hoppas, omskapas i Benjamin Franklins, Andrew Jacksons, Abraham Lincolns, och inte minst i amerikanska revolutionens, anda till det som faktiskt är inom räckhåll – förverkligandet av det förlovade landet Amerika, som alla är delaktiga av.

Fotnoter/Litteraturreferenser

Fotnoterna I den löpande texten är numrerade från 1 och uppåt. I nedanstående uppräknings av fotnoter är fotnoterna I texten relaterade till de fotnots nummer som förekommer I originaltexten på svenska, och som finns för gratis nedladdning på webbsidan www.nyaekonomiskasystemet.se

236 Engelsk originaltext ges i Ellen Hodgson Browns bok *WEB of DEPT* sid. 100 (236 är en fotnot som finns i del II av trilogin).

971 Se Ellen Hodgson Browns bok *Bankerna och Skuldnätet* (2007), p. 39

972 https://en.wikipedia.org/wiki/Benjamin_Franklin

973 http://en.wikiquote.org/wiki/Benjamin_Franklin

974 Ni i de stora utredningarna föreslås djupanalysera mängder med litteratur i ekonomisk historia som berör de amerikanska kolonierna och hur kapitalismen introducerades i Amerika. Ellen Hodgson Browns bok *Bankerna och Skuldnätet* (2007) ger er mängder med delanalyser samt en lång rad litteraturreferenser så ni kommer igång. Jag har genomfört en djupgående logisk konstitutionell analys av det Brown för fram vilket innebär en rad vidareutvecklingar av påståenden som Brown inte tar upp i sin bok. Jag pekar bland annat på en hemlig plan i 7 steg samt begreppet låtsasskuldssedlar samt de fyra dörröppnarna.

975 Se analys FAQ-avdelningen (Frequently Asked Questions) på <http://www.nyaekonomiskasystemet.se/>.

976 Se analys i del I kapitel 6 och 10, samt i del II kapitel 9-17, 33 och 43

977 Se del II kapitel 28-31 och 69-85

978 http://en.wikipedia.org/wiki/First_Bank_of_the_United_States

979 Se analys del II kapitel 69-70, 73 och 85

981 2:a [Mosebok 13:5 - Bibel Jeremia 32:22](#) , Se analys del II kapitel 26, 70, 73 och 85

982 I det kapitalistiska samhället råder alltid *brist* på pengar, även under högkonjunkturer (se analys i del I kapitel 6 och 10, samt i del II kapitel 9-17, 46 och 70). Konsekvensen är att många eller utomordentligt många människor, små och mellanstora och också vissa större företag har svårt att få fram pengar till viktiga investeringar. Staten hänvisar uppgivet till att på grund av bristen på pengar så kan inte på långt när alla samhällsnödvändiga och/eller önskvärda samhällsreformer för allas gemensamma bästa genomföras. Bristen på (den otillräckliga mängden av) pengar är så grundläggande för det kapitalistiska systemet att bristen finns inskriven i definitionen av läran nationalekonomi. I samhället finns således en kaka (en viss mängd pengar) som redan på förhand är, och läs detta noga, *cyniskt* designad att inte räcka till alla när de börjar ”slåss” om kakans olika bitar. Det är så *bristen* är inbyggd i samhället och ger sig till känna. Det är en rad omfattande analyser man behöver ta del av tidigare i del I och II av trilogin för att tydligt och klart förstå dessa detaljer på djupet.

983 Se analys del II kapitel 28-31

984 Se analys del II kapitel 28-31 hur det rent praktiskt gick till.

985 Se analys del II kapitel 28-31

- 986 Hayes, Dave (utan år) *Colonial script - A study of American Colonial history will reveal that Benjamin Franklin went to England as a representative of the Colonies -*
http://www.kamron.com/Liberty/colonial_script.htm
- 987 Se analys del I kapitel 10 samt del II kapitel 16, 24, 36, 40, 42-43 och 69
- 988 Om Lissabonfördraget - <http://sv.wikipedia.org/wiki/Lissabonfördraget> samt http://europa.eu/lisbon_treaty/full_text/index_sv.htm <http://www.lissabonfordraget.se/>.
Hela fördragstexten finns på http://europa.eu/lisbon_treaty/full_text/index_sv.htm
- 989 Se analys del II kapitel 7, 25, 28-32, 35, 39-40, 42, 45, 59, 62-63, 66, 70 och 990 Se analys i del II kapitel 25-46, 48, 59, 62-63, 66-70, 80
- 991 Se analys del II kapitlet 14-26
- 992 Se analys del II kapitel 45, 47, 59, 79-81
- 993 <http://en.wikipedia.org/wiki/Counterfeit>
- 994 http://en.wikipedia.org/wiki/False_document <http://en.wikipedia.org/wiki/Forgery>
- 995 Se analys del I kapitel 5, samt del II kapitel 9, 11, 17, 19, 22, 24-25, 27-28, 32, 40-41, 43-44, 46-47, 50, 55, 57, 59, 61-62, 64, 68, 71, 73-74, 79, 82
- 996 Se analys del I kapitel 5, samt del II kapitel 9, 11, 17, 19, 22, 24-25, 27-28, 32, 40-41, 43-44, 46-47, 50, 55, 57, 59, 61-62, 64, 68, 71, 73-74, 79, 82
- 997 http://en.wikipedia.org/wiki/Nixon_Shock
- 998 Se analys del II kapitel 28-33
- 999 För detaljerna kring hur detta ekonomiska system var uppbyggt, hänvisar jag till kapitel 28-31 i trilogins del II.
- 1000 Från katekesförhör till folkskola: barnundervisningen i Vara socken under 200 år -
http://books.google.se/books/about/Fr%C3%A5n_katekesf%C3%B6rh%C3%B6rtill_folkskola.html?id=DSjDt_gAACAAJ&redir_esc=y
- 1001 Vilhelm Moberg i blickpunkten - http://books.google.se/books?id=S_xUAAAACAAJ&dq=Vilhelm+Moberg&hl=sv&sa=X&ei=3EnDUa6FOdSc4gSb7oCIBQ&ved=0CF0Q6AEwBzgo
- 1002 Kristina från Duvemåla: en svensk musikal byggd på Vilhelm Mobergs utvandrarepos
http://books.google.se/books?id=_rCvSgAACAAJ&dq=Kristina+fr%C3%A5n+Duvem%C3%A5la&hl=sv&sa=X&ei=IUrDUaL4Fse74ATkh4DgCg&ved=0CEYQ6AEwAg
- 1003 http://sv.wikipedia.org/wiki/Slaveri_i_USA
http://en.wikipedia.org/wiki/Slavery_in_the_United_States
- 1004 Se analys del II kapitel 28-32 samt 45-extra
- 1005 Franklin, Benjamin (1729) *A Modest Enquiry into the Nature and Necessity of a Paper-Currency*
<http://etext.lib.virginia.edu/users/brock/webdoc6.html>
- 1006 Se analys del II kapitel 28-31
- 1007 I min trilogi visar jag att det finns en rad exempel i den ekonomiska historien som är varianter på

Benjamin Franklins ekonomiska system och där någon inflation inte uppstod i dessa historiska exempel trots att förhållandevis mycket stora summor pengar, sett till varje enskild ekonomis storlek, tillverkades och fördes ut i samhället. Exempel på dylika ekonomier här kung Henry I:s tallsystem (se analys del II kapitel 7, 25, 28-32, 35, 39-40, 42, 45, 59, 62-63, 66, 70 och 80). Ett annat exempel är kommunpolitikerna på ön Guernsey i engelska kanalen år 1816-1958 (se analys del II kapitel 7, 24, 26, 29, 35, 42 och 65). Ett tredje exempel är den tyska ekonomin åren 1934-1936 (se analys i del II kapitel 25-46, 48, 59, 62-63, 66-70, 80). Detta är mycket känsliga fakta eftersom modern nationalekonomi hävdar att det inte går att föra ut pengar i dessa stora mängder i dessa typer av ekonomier (monetärt finansierad ekonomi) utan att inflation eller svår inflation uppstår, vilket alltså är felaktigt påstående eftersom ekonomisk historia svart på vitt berättar motsatsen. Jag visar med noggrant genomgången logik i del II hur detta är ett korrekt påstående. Genom att undanhålla dessa ytterst känsliga och viktiga ekonomisk historiska fakta skapas ett felaktigt nationalekonomiskt argument i modern mediarapportering som säger att man inte kan använda sig av Benjamin Franklins ekonomi på temat väl fungerande monetärt finansierad ekonomi därför att inflation eller svår inflation uppstår. Denna felaktighet finns också inskriven i EU:s Lissabonsfördrag.

1010 Se analys del II kapitel 6, 8, 22, 51, 62-66, 71

1011 The Currency Act - <http://www.ushistory.org/declaration/related/currencyact.htm> The Currency Act of 1751 - <http://etext.lib.virginia.edu/users/brock/curract1751.htm> Hodgson Brown, Ellen *Bankerna och Skuldnätet*, sid 37

1012 Se analys i del I kapitel 3-10, samt i del II kapitel 1-4, 9-11, 19, 22, 27-28, 31, 34, 42-45, 47-51, 54, 56-57, 59, 61-66, 70, 74-75, 79, 80-81 samt 85

1013 Se del II kapitel 28-31 och 69-85

1014 Se analys FAQ-avdelningen (Frequently Asked Questions avseende centralbanksekonomi [kapitalism]) på

<http://www.nyaekonomiskasystemet.se/>

1015 <http://www.ushistory.org/declaration/related/currencyact.htm> Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet*, sid 39

1016 Se analys del II kapitel 28-31

1017 http://en.wikipedia.org/wiki/Lehman_Brothers http://en.wikipedia.org/wiki/Bankruptcy_of_Lehman_Brothers

1018 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet*, s. 39

1019 Se analys del II kapitel 26, 69, 73 och 85

1020 Se analys del II kapitel 69-70, 73 och 85

1021 Se analys del I kapitel 5, samt del II kapitel 9, 11, 17, 19, 22, 24-25, 27-28, 32, 40-41, 43-44, 46-47, 50, 55, 57, 59, 61-62, 64, 68, 71, 73-74, 79, 82

1022 Se analys del I kapitel 4,5 och 10, samt del II kapitel 9, 10-11, 16, 24,28, 31-33, 44-45, 47-48, 50-51, 53-57, 59, 61-66, 70-71,73-76, 78-82

1023 Se analys del II kapitel 12-17

1025 Se analys del II kapitel 12-17

- 1026 Se analys del II kapitel 9-17
- 1027 Se analys i del II kapitel 25-46, 48, 59, 62-63, 66-70, 80
- 1028 Se analys del II kapitel 25-43
- 1029 Se analys i del I kapitel 5, samt i del II kapitel 4, 6, 7, 24-25, 26-30, 32-36, 40-42, 45-46, 50, 62-63, 65-70, 80-81 och 85 i del II
- 1030 Se analys FAQ-avdelningen (Frequently Asked Questions) på <http://www.nyaekonomiskasystemet.se/>
- 1031 Se analys del II kapitel 36
- 1032 Se analys i del I kapitel 6 och 10, samt i del II kapitel 9-17
- 1033 *Illusionen med de politiska partierna* (Demokratiillusionen; Den 2:a samhällslögnen; Den 2:a samhällsillusionen) -se analys i del II kapitel 7, 22, 24, 26, 34, 43, 54, 61-63
- 1034 Se analys i del I kapitel 2, 3, 5-6, 8-10, 12, samt i del II kapitel 3, 6, 8-12, 16-17, 19-26, 29-30, 32, 34, 44, 46, 48-49, 51-57, 63-66, 70, 81, 83
- 1035 *Illusionen med de två förmögenheterna* (Illusionen med jätten med de två ryggsäckarna; Den 9:e samhällslögnen; Den 9:e samhällsillusionen) - se analys del II kapitel 50 och 59
- 1036 Se analys del II kapitel 8
- 1037 Se del II analys kapitel 12-17
- 1038 Se analys del I kapitel 6 samt del II kapitel 1-24
- 1039 *Illusionen med de politiska partierna* (Demokratiillusionen; Den 2:a samhällslögnen; Den 2:a samhällsillusionen) se analys i del II kapitel 7, 22, 24, 26, 34, 43, 54, 61-63

Illusionsnumret med utlåning av pengar mot ränta i uppnående av åtminstone fyra mål (Illusionen med det gigantiska pyramidspelet; Den 3:e samhällslögnen; Den 3:e samhällsillusionen) - se analys i del I kapitel 6 och 10, samt i del II kapitel 9-17, 46 och 70

Vinstillusionen (Illusionen att affärsmässiga verksamheter måste gå med vinst; Den 4:e samhällslögnen; Den 4:e samhällsillusionen) - se analys i del I kapitel 2, 3, 5-6, 8-10, 12, samt i del II kapitel 3, 6, 8-12, 16-17, 19-26, 29-30, 32, 34, 44, 46, 48-49, 51-57, 63-66, 70, 81, 83

Illusionen att samhället inte klarar en bankkollaps (Illusionen att bankräddningspaket är nödvändiga [det 3:e svärdets illusionsnummer]; Den 5:e samhällslögnen; Den 5:e samhällsillusionen) - se analys i del I kapitel 6,8-9, samt i del II kapitel 6, 8, 22, 51, 62, 64-66, 71, 73

Illusionsnumret med den tyska hyperinflationen (Illusionsnumret där den tyska centralbanken spelade under täcket med riskkapitalister (institutionella investerare) 1919 – 1923; Den 6:e samhällslögnen; Den 6:e samhällsillusionen) - se analys del II kapitel 24-26, 32, 35, 38, 40-42, 62, 68

Bankernas stora magiska illusionsnummer (Illusionsnumret eget ur tomma intet med hävstång; Den 7:e samhällslögnen; Den 7:e samhällsillusionen) se analys del II kapitel 45, 47, 59, 79-81

Illusionsnumret med perfekt penningförfalskning (Det perfekta brottets illusionsnummer; Den 8:e samhällslögnen; Den 8:e samhällsillusionen) - se analys del I kapitel 5, samt del II kapitel 9, 11, 17, 19, 22, 24-25, 27-28, 32, 40-41, 43-44, 46-47, 50, 55, 57, 59, 61-62, 64, 68, 71, 73-74, 79, 82

Illusionen med de två förmögenheterna (Illusionen med jätten med de två ryggsäckarna; Den 9:e samhällslögnen; Den 9:e samhällsillusionen) - se analys del II kapitel 50 och 59

Illusionsnumret med att tjäna ränta och pantvärde (Illusionen med "lastbilen" och utlåningspengarna; Den 10:e samhällslögnen; Den 10:e samhällsillusionen) - se analys del II kapitel 51, 54-55, 59, 63, 65-66

Illusionsnumret att med hjälp av statsmakten införskaffa stora depositioner (De stora depositionernas illusionsnummer; Den 11:e samhällslögnen; Den 11:e samhällsillusionen) - se analys del I kapitel 4,5 och 10, samt del II kapitel 9,10-11, 16, 24,28, 31-33, 44-45, 47-48, 50-51, 53-57, 59, 61-66, 70-71,73-76, 78-82

Illusionsnumret med English Common Law (Illusionsnumret med förvaltare-förmånstagare; Den 12:e samhällslögnen; Den 12:e samhällsillusionen) - se analys del II kapitel 59 och 60

1040 Se analys del II kapitel 43 och 65

1041 Se analys del II kapitel 28-31 angående de låtsasskuldsedelpengar som kolonisterna använde sig av 1042 Om Tea Party-rörelsen - <http://www.ne.se/tea-party-r%C3%B6relsen>
http://en.wikipedia.org/wiki/Tea_Party_movement

1043 Se *tabell 1* i kapitel 12-17 i del II av trilogin

1044 Som jag ingående beskriver i kapitel 28-31 i del II

1045 http://en.wikipedia.org/wiki/Boston_Tea_Party

1046 Se analys del II kapitel 28-31

1046a) http://en.wikipedia.org/wiki/Tally_stick

(59c) = (1046b) http://sv.wikipedia.org/wiki/Oliver_Cromwell,

(59d) = (1046c) http://en.wikipedia.org/wiki/Henry_I_of_England

(59e) = (1046d) Se analys del II kapitel 29 och 32

(59f) = (1046e) Bibeln varnar för att bygga samhällen med hjälp av lån mot ränta (andra Mosebok 22:25, femte Mosebok 23:19, Lukas 6:34 och Hesekiel 18:13)

Koranen å sin sida varnar i sura 2, vers 276 entydigt för att bygga samhällen på ut- och inlåning mot ränta. I

(59g) = (1046f) Federal reserve Bank of New York, I Bet You Thought, p.19

(59h) = (1046g) <http://www.PositiveMoney.org/>

1047 Se analys del II kapitel 28-31

1048 Se analys del II kapitel 7, 25, 28-32, 35, 39-40, 42, 45, 59, 62-63, 66, 70 och 80

1049 Se analys del II kapitel 28-31

1050 Se Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet* s. 37

1051 Kung Henry I:s tallsystem (ett monetärt finansierat ekonomiskt system präglad av mycket låg inflation eller ingen inflation alls) - se analys del II kapitel 7, 25, 28-32, 35, 39-40, 42, 45, 59, 62-63, 66, 70 och 80

1052 Se Hodgson Brown, Ellen (2007), *Bankerna och Skuldnätet* s.40-42, 44-45, 176, 423-424

1053 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet* s. 41

1054 Se analys del I kapitel 4,5 och 10, samt del II kapitel 9, 10-11, 16, 24,28, 31-33, 44-45, 47-48, 50-51, 53-57, 59, 61-66, 70-71,73-76, 78-82

- 1055 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet* s. 45
 Åtstramning av penningmängden i de amerikanska kolonierna - se analys del II kapitel 71, 73, 77-78 och 80
- 1056 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet* s. 45
- 1057 Se del II kapitel 28-31 och 69-85
- 1058 Se analys del II kapitel 45, 47, 59, 79-81
- 1059 Se analys del I kapitel 5, samt del II kapitel 9, 11, 17, 19, 22, 24-25, 27-28, 32, 40-41, 43-44, 46-47, 50, 55, 57, 59, 61-62, 64, 68, 71, 73-74, 79, 82
- 1060 Se analys del I kapitel 5, samt del II kapitel 9, 11, 17, 19, 22, 24-25, 27-28, 32, 40-41, 43-44, 46-47, 50, 55, 57, 59, 61-62, 64, 68, 71, 73-74, 79, 82
- 1061 Se analys i del I kapitel 3-10, samt i del II kapitel 1-4, 9-11, 19, 22, 24, 27-28, 31, 34, 42-45, 47-51, 54, 56-57, 59, 61-66, 70, 74-75, 79, 80-81 samt 85
- 1062 http://en.wikipedia.org/wiki/United_States_Constitution <http://usgovinfo.about.com/od/usconstitution/a/a1s8.htm>
- 1063 Se analys del II kapitel 74
- 1064 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet*, sid 48
- 1065 Svinn - se analys del II kapitel 47-66 samt analys av den så kallade statsmaktsillusionen (se analys del II kapitel 50, 61-62, 64-67)
- 1066 Se analys i del I kapitel 6,8-9, samt i del II kapitel 6, 8, 22, 51, 62, 64-66, 71, 73
- 1067 Vars grunddrag jag gick igenom i kapitel 28-31 i del II
- 1068 Se analys del II kapitel 28-31
- 1070 Se analys del II kapitel 73
- 1071 Kapitalismens två hörnstenar - se analys i del II kapitel 8, 33 och 43 Kapitalismens fyra mål se analys i del I kapitel 6 och 10, samt i del II kapitel 9-17

Illusionen att samhället behöver uppvisa ständig produktivitetsökning (ökad BNP) - se analys del II kapitel 19, 37 och 68-extra

Illusionen med de politiska partierna (Demokratiillusionen; Den 2:a samhällslögnen; Den 2:a samhällsillusionen) - se analys i del II kapitel 7, 22, 24, 26, 34, 43, 54, 61-63

Vinstillusionen (Illusionen att affärsmässiga verksamheter måste gå med vinst; Den 4:e samhällslögnen; Den 4:e samhällsillusionen) - se analys i del I kapitel 2, 3, 5-6, 8-10, 12, samt i del II kapitel 3, 6, 8-12, 16-17, 19-26, 29-30, 32, 34, 44, 46, 48-49, 51-57, 63-66, 70, 81, 83

Illusionen med centralbankernas, affärsbankernas och finansinstitutens egna pengar (eller i kortform: Illusionen med bankernas egna pengar; Den 1:a samhällslögnen; Den 1:a samhällsillusionen) - se analys i del I kapitel 3-10, samt i del II kapitel 1-4, 9-11, 19, 22, 24, 27-28, 31, 34, 42-45, 47-51, 54, 56-57, 59, 61-66, 70, 74-75, 79, 80-81 samt 85

Illusionen att samhället inte klarar en bankkollaps (Illusionen att bankräddningspaket är nödvändiga [det 3:e svärdets illusionsnummer]; Den 5:e samhällslögnen; Den 5:e samhällsillusionen) se analys i del I kapitel 6,8-9, samt i del II kapitel 6, 8, 22, 51, 62, 64-66, 71, 73

Statsmaktsillusionen - se analys i del II kapitel 50, 61-62, 64-67

1072 *Särskilda psykologiska persontest* se analys del I kapitel 8, 10 och 12 samt del II kapitel 11, 17, 18, 29, 38, 39, 40, 54, 58 och 75

1073 *Särskilda psykologiska persontest* se analys del I kapitel 8, 10 och 12 samt del II kapitel 11, 17, 18, 29, 38, 39, 40, 54, 58 och 75

1074 Se analys av den nuvarande utvecklingen mot ett Europas förenta stater med USA som förebild del I kapitel 5, samt i del II kapitel 46, 56, 59, 72-73. Trots att Amerikas förenta stater är ett stort misslyckande ur amerikanska folkets synvinkel eftersom den förödande kapitalismen, som startade revolutionen, fortsätter i dagens USA och gör det svårt för det amerikanska folket menar federalistiska europeiska politiker att det är USA man skall härma och ta efter när man försöker övertyga Europas folk att göra som man gjorde i USA, skapa en europeisk överstatlighet med USA som modell. Dessa europeiska politiker berättar inget om hur vissa amerikanska politiker lyckades lura skjortan av det amerikanska folket med en hemlig plan i 7 steg och nu pågår en hemlig plan även i Europa att föra det europeiska folket bakom ljuset.

1075 Se analys del II kapitel 28-31

1076 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet*, s. 40 Zarlenga, Stephen (2002) *The Lost Science of Money*, <http://www.monetary.org/lostscienceofmoney.html>

1077 Se analys del II kapitel 28-31

1078 USA:s självständighetsförklaring - http://sv.wikisource.org/wiki/USA:s_sj%C3%A4lvst%C3%A4ndighetsf%C3%B6rklaring <http://www.so-rummet.se/kategorier/historia/det-langa-1800-talet/amerikanska-revolutionen>

1079 <http://www.ne.se/nordamerikanska-frihetskriget> http://en.wikipedia.org/wiki/American_Revolutionary_War

1080 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet*, s. 44

1082 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet* s. 41

1083 Rhodes, Karl (2012) *The Counterfeiting Weapon - Attacks against American currency began in 1776*, Region Focus | First Quarter | 2012 – http://www.richmondfed.org/publications/research/region_focus/2012/q1/pdf/economic_history.pdf%20.

1085 https://en.wikipedia.org/wiki/Early_American_currency

1086 Se analys av Europas förenta stater del I kapitel 5, samt i del II kapitel 46, 56, 59, 72-73

1087 Se analys i del I kapitel 5, samt i del II kapitel 46, 56, 59, 72-73

1088 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet* s. 44

1089 Bankernas stora magiska illusionsnummer (Illusionsnumret *egert ur tomma intet med hävstång*; Den 7:e samhällslögnen; Den 7:e samhällsillusionen) - se analys del II kapitel 45, 47, 59, 79-81

1090 Se analys del I kapitel 4,5 och 10, samt del II kapitel 9, 10-11, 16, 24,28, 31-33, 44-45, 47-48,

50-51, 53-57, 59, 61-66, 70-71, 73-76, 78-82

1091 Se analys del I kapitel 5, samt del II kapitel 9, 11, 17, 19, 22, 24-25, 27-28, 32, 40-41, 43-44, 46-47, 50, 55, 57, 59, 61-62, 64, 68, 71, 73-74, 79, 82

1092 Se analys del II kapitel 28-31

1093 *Illusionsnumret att med hjälp av statsmakten införskaffa stora depositioner* (De stora depositionernas illusionsnummer; Den 11:e samhällslögnen; Den 11:e samhällsillusionen) - se analys del I kapitel 4,5 och 10, samt del II kapitel 9, 10-11, 16, 24,28, 31-33, 44-45, 47-48, 50-51, 53-57, 59, 61-66, 70-71,73-76, 78-82

1094 <http://en.wikipedia.org/wiki/BankBoston>

1095 Åtstramning av penningmängden i de amerikanska kolonierna se analys del II kapitel 71, 73, 77-78 och 80

1096 Se analys del II kapitel 28-31

1097 Se analys del II kapitel 12-17

1098 Se analys del II kapitel 44-45 och 48-53

1099 http://wiki.mises.org/wiki/Bank_of_North_America

Schwartz, Anna J. Money in Historical Perspective (1987) - <http://www.nber.org/chapters/c7495.pdf> Gouge, William (utan år) A Short History, CHAPTER IV *Of the Bank of North America* - http://www.yamaguchy.com/library/gouge/gouge_04.html http://en.wikipedia.org/wiki/Bank_of_North_America

Om Robert Morris, The "Financier of the Revolution."

<http://pabook.libraries.psu.edu/palitmap/bios/Morris> http://64.79.106.163/Bank_of_North_America

1100 *Illusionen med centralbankernas, affärsbankernas och finansinstitutens egna pengar* (eller i kortform: Illusionen med bankernas egna pengar; Den 1:a samhällslögnen; Den 1:a samhällsillusionen) se analys i del I kapitel 3-10, samt i del II kapitel 1-4, 9-11, 19, 22, 24, 27-28, 31, 34, 42-45, 47-51, 54, 56-57, 59, 61-66, 70, 74-75, 79, 80-81 samt 85

1101 Bankernas stora magiska illusionsnummer (*Illusionsnumret eget ur tomma intet med hävstång; Den 7:e samhällslögnen; Den 7:e samhällsillusionen*) se analys del II kapitel 45, 47, 59, 79-81

1102 *Illusionsnumret att med hjälp av statsmakten införskaffa stora depositioner* (De stora depositionernas illusionsnummer; Den 11:e samhällslögnen; Den 11:e samhällsillusionen) se analys del I kapitel 4,5 och 10, samt del II kapitel 9,10-11, 16, 24,28, 31-33, 44-45, 47-48, 50-51, 53-57, 59, 61-66, 70-71,73-76, 78-82

1103 Se analys i del II kapitel 6, 26, 45-55, 57-67, 73, 75, 78-81

1104 Hävstång - se analys del II, 11, 44-45, 47, 50-52, 54-56, 59, 61, 63-64, 66, 73, 79-80

1105 http://en.wikipedia.org/wiki/Coinage_Act_of_1792

1106 Det hemliga kapitalistiska kontrollrummet - se analys del II kapitel 12, 14, 16-17 och 52

Frimurarna - se analys del II kapitel 25-26, 44, 46-55, 57-66, 73, 75, 78-80

1107 Den exceptionellt avancerade komplementära och alternativa matematikdelen (den aritmetikvariant, som jag utredde tidigare i kapitel 44-45 och 48-53 i del II, och som mynnar ut i sammanfattningen: *eget ur tomma intet med hävstång*) i läran, den del som frimurarnas föregångare tempelherreorden redan på 1100-talet hade använt sig av, - se analys del II kapitel 44-45 och 48-53

Se analys del II, 11, 44-45, 47, 50-52, 54-56, 59, 61, 63-64, 66, 73, 79-80

1108 Se analys del II kapitel 28-31

1109 Se analys del II kapitel 26, 69,70 och 85

1110 Det var den här insikten om att lågkonjunkturer medvetet framkallades av bankirmakten som skulle ha sagts den 17 september 1787 i stället för Hamiltons tal. Nu sade åtminstone president Garfield

detta efter drygt 100 års ytterligare ekonomiskt elände med fler förödande lågkonjunkturer i det unga Amerika sedan 1780-talet.

1111 <http://cpe.us.com/article/famous-monetary-quotes/>

1112 *Illusionen med centralbankernas, affärsbankernas och finansinstitutens egna pengar* (eller i kortform: *Illusionen med bankernas egna pengar*; Den 1:a samhällslögnen; Den 1:a samhällsillusionen) se analys i del I kapitel 3-10, samt i del II kapitel 1-4, 9-11, 19, 22, 24, 27-28, 31, 34, 42-45, 47-51, 54, 56-57, 59, 61-66, 70, 74-

75, 79, 80-81 samt 85

1113 I kapitel 69-85 i del II riktade specifikt till det amerikanska folket har jag konkreta förslag på hur man bäst skall ta sig ur den kapitalistiska fällan, rävsaxen.

1114 Europas förenta stater se analys del I kapitel 5, samt i del II kapitel 46, 56, 59, 72-73

1115 *Illusionen med de politiska partierna* (Demokratiillusionen; Den 2:a samhällslögnen; Den 2:a samhällsillusionen), se analys i del II kapitel 7, 22, 24, 26, 34, 43, 54, 61-63

1116 Utlåning mot ränta = att försätta någon i skuld: *Illusionen med centralbankernas, affärsbankernas och finansinstitutens egna pengar* (eller i kortform: *Illusionen med bankernas egna pengar*; Den 1:a samhällslögnen; Den 1:a samhällsillusionen)

Kapitalismens två hörnstenar - se analys i del II kapitel 8, 33 och 43 Kapitalismens fyra mål se analys i del I kapitel 6 och 10, samt i del II kapitel 9-17

1117 *Illusionsnumret med utlåning av pengar mot ränta i uppnående av åtminstone fyra mål* (Illusionen med det gigantiska pyramidspelet; Den 3:e samhällslögnen; Den 3:e samhällsillusionen) - se analys i del I kapitel 6 och 10, samt i del II kapitel 9-17, 46 och 70

1118 Se analys i del I kapitel 6,8-9, samt i del II kapitel 6, 8, 22, 51, 62, 64-66, 71, 73

1119 http://en.wikipedia.org/wiki/Founding_Fathers_of_the_United_States

1120 Se analys del I kapitel 5 samt del II kapitel 46, 56, 59, 72

1121 Se analys i del I kapitel 5, samt i del II kapitel 46, 56, 59, 72-73

1122 Se del II kapitel 28-31 och 69-85

1123 Se analys i del I kapitel 3-10, samt i del II kapitel 1-4, 9-11, 19, 22, 27-28, 31, 34, 42-45, 47-51, 54, 56-57,59, 61-66, 70, 74-75, 79, 80-81 samt 85

1124 LoCascio, Vincent R (2005) *The Monetary Elite Vs. Gold's Honest Discipline*

1125 Se analys del I kapitel 4,5 och 10, samt del II kapitel 9, 10-11, 16, 24,28, 31-33, 44-45, 47-48, 50-51, 53-57, 59, 61-66, 70-71,73-76, 78-82

1126 Se analys del I kapitel 5, samt del II kapitel 9, 11, 17, 19, 22, 24-25, 27-28, 32, 40-41, 43-44, 46-47, 50, 55, 57, 59, 61-62, 64, 68, 71, 73-74, 79, 82

1127 Se analys del II kapitel 81-84

1128 Geniet i konstitutionell logik, den österrikiske professorn i matematik, Kurt Gödel ställdes 1939 inför en amerikansk tjänsteman på Ellis Island (den amerikanska invandringsmyndigheten) vid Hudsonflodens mynning i New York (strax intill Liberty Island där Frihetsgudinnan står som staty i Hudsonfloden). Gödel visste att han som konstitutionell logiker skulle vara bland de första att klassas som en säkerhetsrisk i Adolf Hitlers Det Tredje Riket därför att han som konstitutionell logiker hade kompetens att se igenom flera av de illusioner som Hitlers diktatur höll på att bygga upp. Därför emigrerade professor Kurt Gödel till Amerika.

Alla emigranter anlände på den tiden med båt till Ellis Island för att förhöras med syftet att ta reda på om de utgjorde ett terroristhot alternativt säkerhetshot. Ja, man talade om terrorism även på den tiden. En av frågorna som den amerikanska statstjänstemannen rutinmässigt skulle fråga nyanlända emigranter, och därmed också Gödel, handlade om den amerikanska konstitutionen. Statstjänstemannen

hade som uppgift att rutinmässigt påstå att den amerikanska konstitutionen är säker och väl förankrad juridiskt och övervakad av den amerikanska högsta domstolen så diktatur, vare sig är öppen eller dold, *absolut ej* kan införas i USA. Einstein som hade gått igenom Ellis Island-förhöret redan 1933 varnade sin vän Gödel för att använda sin kompetens i konstitutionell logik i samtalet med statstjänstepersonen på Ellis Island. Einstein menade att Ellis Island-personalen bara gjorde sitt jobb men var naturligtvis inte ens i närheten av den kompetens som en rad personer i världen ägde när det gällde djupanalys i en rad logiska konstitutioner (bland annat den amerikanska). Gödel var emellertid en person som inte var intresserad av att hyckla och spela Kejsarens nya kläder. Han lyssnade på Einsteins råd men valde att ej följa det.

När Gödel fick den förväntade frågan om den amerikanska konstitutionen tittade Gödel lugnt tjänstemannen in i ögonen. Sedan började han systematiskt logiskt konstitutionellt, som en av världens främsta experter i konstitutionell logik, reda ut de känsliga detaljer i den amerikanska konstitutionen som avslöjar kryphålen i Article 1, Section 8 kongressens maktbefogenheter. Gödel berättade att de kryphål som finns i denna passage av konstitutionen gör det fullt möjligt att införa ekonomisk diktatur i USA. Med andra ord genom en dold ekonomisk statskupp ta över det amerikanska samhället både ekonomiskt och socialt. Sålunda precis tvärtemot vad tjänstemannen hävdade. Gödel kunde bevisa det med en matematikprofessors precision. Gödel torde ha betonat att makten över Amerika, dess industri, och politisk liv och folket äger den som har makten över Amerikas penningtillverkande maskiner och därmed bestämmer vilka regler som skall användas när pengar förs ut i samhället efter att ha tillverkats av maskinerna och i en samtidigt försöker dölja de fyra dörröppnare som ovan fyra kryphål strikt logiskt kan vändas till rent begreppsmässigt genom att tolka formuleringarna på djupet. Naturligtvis berättade Gödel att det redan införts dold ekonomisk diktatur i Amerika. Att det således inte var en fråga om detta eventuellt kunde ske utan det hade redan skett! Kanske, om Gödel hade studerat amerikansk ekonomisk historia, så berättade Gödel dessutom att det amerikanska folket hade blivit lurad på sin revolutions startorsak (makten över Amerikas penningtillverkande maskiner och de regler som pengar skall föras med i samhället) med hjälp av en hemlig 7 stegsplan som Europeiska bankirer använde sig av för att ta över den egentliga makten över Amerika. Kanske nämnde Gödel att Federal Reserve Act är juridiskt ogiltig eftersom den försöker upphäva en vital detalj i konstitutionen (se analys del II kapitel 69-85 i trilogin) men att detta likväl skett utan att det hittills hörts kraftiga protester från amerikanska högsta domstolen. På så vis har det amerikanska folket effektivt kunnat föras bakom ljuset i årtionden. Inte heller dessa mycket känsliga detaljer har amerikanska högsta domstolen reagerat på hittills. Statstjänstemannen på Ellis Island skruvade besvärat på sig ty han var svarslös inför en den precisa och tunga kompetens som Gödel presenterade och representerade med sin utveckling. Vilken annan person som helst skulle i det läget omedelbart ha blivit arresterad, förhörd av amerikanskt polis med vidare förhör där FBI skulle kallas in o.s.v. I Gödels fall tog statstjänstepersonen fram stämpeln som det stod OK på och stämplade helt kort utan vidare diskussion godkännande att Gödel skulle få komma in och bosätta sig och arbeta i USA. Tjänstemannen var med andra ord instruerad att göra ett undantag för Gödel trots den säkerhetsrisk han inte bara indikerade vara för Adolf Hitler utan här helt öppet demonstrerade också på Ellis Island 1939 att vara ett betydande säkerhetsrisk för bankirmakten i Amerika. Säkerhetsrisk avseende att avslöja bankirmakten i sina grundvalar som sker idag drygt 79 år senare bland annat genom min egen trilogi där jag just visar hur det är möjligt att med hjälp av konstitutionell logik analysera ett sammanhang. Gödel fick ett tjänsterum några rum från Einstein på det sedan ca sex år inrättade Institutet för Avancerade Studier (Institute for Advanced Studies) på Princeton University. Gödel hade för ett kort ögonblick valt att träda fram i en ärlighet och öppenhet som på den tiden var mycket ovanlig men som fler och fler personer idag börjar visa, bland annat den förre NSA-anställda Edward Snowden. Att träda fram med civillurage och agera som en Whistleblower och på så sätt värna om demokratins grundvalar och peka på allvarliga eller extremt allvarliga oegentligheter

som pågår i ett samhälle på hela folks och demokratins bekostnad.

1129 Se analys del II kapitel 28-31

1130 Se analys del II kapitel 25-43 och i vissa delar av del III

1131 Se analys i del I kapitel 5, samt i del II kapitel 4, 6, 7, 24-25, 26-30, 32-36, 40-42, 45-46, 50, 62-63, 65-70, 80-81 och 85 i del II

1132 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet*, sid 47

1133 <http://baselinescenario.com/2013/06/20/new-research-in-financial-regulation/> http://en.wikipedia.org/wiki/First_Bank_of_the_United_States

1134 <http://sv.wikipedia.org/wiki/Bankoktroj>

1135 Se analys del II kapitel 74 1136 Se analys del II kapitel 81-82

1137 Se analys del II kapitel 80

1138 Se analys del I kapitel 8,
10 och 12 samt del II kapitel 11,
17, 18, 29, 38, 39, 40, 54, 58 och
75

1139 <http://sv.wikipedia.org/wiki/Populism>

1140 Se analys del II kapitel 9-12

1141 Se del II kapitel 28-31 och 69-85

1142 Se analys del II kapitel 28-31

1143 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet*, sid 43-49

1144 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet*, sid 48

1145 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet*, sid 43-48

1146 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet*, sid 45

1147 Se analys del I kapitel 10 samt del II kapitlen 9, 11, 13, 63 och 77

1148 Se analys del II kapitel 85

1149 Se analys i del II kapitel 6, 26, 45-55, 57-67, 73, 75, 78-81

1150 Se analys del I kapitel 4,5 och 10, samt del II kapitel 9, 10-11, 16, 24,28, 31-33, 44-45, 47-48, 50-51, 53-57, 59, 61-66, 70-71,73-76, 78-82

1151 Se analys i del I kapitel 3-10, samt i del II kapitel 1-4, 9-11, 19, 22, 27-28, 31, 34, 42-45, 47-51, 54, 56-57, 59, 61-66, 70, 74-75, 79, 80-81 samt 85

1152 Det är denna situation som pågår än idag. Det är en liten grupp hemliga personer i bakgrunden i Washington D.C. som är mäktigare än U.S.A.:s president men som inte har några formella titlar därför att de är hemliga. Dessa personer har sitt högkvarter i två byggnader. Ena byggandaden är Federal Reserve Bank och den andra frimurartemplet strax i närheten av Vita Huset.

1153 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet*, s. 48

1154 Se analys del I kapitel 4,5 och 10, samt del II kapitel 9, 10-11, 16, 24,28, 31-33, 44-45, 47-48, 50-51, 53-57, 59, 61-66, 70-71,73-76, 78-82

1155 Se del II kapitel 28-31 och 69-85

1156 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet* s. 48

1157 Denna intensifierade propaganda utgjorde embryot till dagens mycket omfattande, välorganiserade och välfinansierade politisk lobbying som pågår i Washington D.C. En lobbying som riktas mot kongressens politiker och inte minst de tjänstepersoner under senatorerna som förbereder olika ärenden för senatorerna att ta ställning till formellt och officiellt i kongressens många omröstningar. En politisk lob-

bying som har sina kontor på strategiskt placerade adresser kring kongressbyggnaden och Vita Huset. Samma principiella strategi finns runt de 50 delstaternas delstatskongresser. Det handlar om flera tusen mycket välbetalda eller extremt välbetalda lobbyister som framför allt, och så mycket som möjligt i hemlighet så det inte skall märkas för mycket och tydligt, bedriver en övertalning/psykologisk bearbetning att, och jag fokuserar här på Washington D.C. kongressens senatorer och de tjänsteärendeberejdande tjänstepersonerna under dessa. En bearbetning som djupast sett skall få politikerna att fokusera och ta till sig de fyra kryphålen och absolut inte få för sig att aktivera någon av de fyra dörröppnarna. De fyra dörröppnarna är extremt känsliga för bankirmakten därför att de vet att den dag de fyra dörröppnarna aktiveras är deras epok slut i USA. Hela deras imperium kommer att falla ihop på kort tid när väl den amerikanska högsta domstolen pekar på kraften i de fyra dörröppnarna och det kommer att ske en nationell folkomröstning där det amerikanska folket får välja om man vill vara fortsatt manipulerade eller en gång för alltid göra upp med centralbanksekonomi (kapitalismen). Ett av syftena med denna bok är att få till stånd en samhällsdebatt i Amerika kring de fyra extremt känsliga dörröppnarna. Om dessa särskilda psykologiska persontesten införs i kongressen och den amerikanska staten kommer Amerika att på djupet komma till rätta med mutor och korruption. I det läget kommer också konstitutionell logik att vara en självklar del av den rådgivning som den amerikanska nationens ledare kommer att omge sig med därför att det är inom konstitutionell logik som högintelligens finns som kan peka på en bild i stort och samtidigt peka på första spadtaget-information (se analys del I kapitel 1-4, 6-7 och 10-11 samt del II kapitel 4, 22-25, 28, 39, 48, 54, 57, 61-62, 64-65, 68 och 72). Amerika har en rad extremt intelligenta konstitutionella logiker (personer inom modern högre matematik) och dessa kommer att bli mycket viktiga för den amerikanska utvecklingen. Amerika kommer återigen att bli *ett land som flyter av mjölk och honung* som bibeln säger.

1158 Se analys del I kapitel 4,5 och 10, samt del II kapitel 9,10-11, 16, 24,28, 31-33, 44-45, 47-48, 50-51, 53-57, 59, 61-66, 70-71,73-76, 78-82

1159 Se analys FAQ-avdelningen (Frequently Asked Questions) på

<http://www.nyaekonomiskasystemet.se/>

1160 Se del II kapitel 28-31 och 69-85

1161 Se analys i del II kapitel 6, 26, 45-55, 57-67, 73, 75, 78-81

1162 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet* s. xviii, 1, 4, 31, 67-68, 71-76, 79, 106, 152, 354,389, 459

http://en.wikipedia.org/wiki/Andrew_Jackson

1163 Se analys i del I kapitel 5-6, samt i del II kapitel 6, 42, 45, 79-80 och 85

1164 Se analys del I kapitel 4,5 och 10, samt del II kapitel 9, 10-11, 16, 24,28, 31-33, 44-45, 47-48, 50-51, 53- 57, 59, 61-66, 70-71,73-76, 78-82

1165 Se analys del I kapitel 5, samt del II kapitel 9, 11, 17, 19, 22, 24-25, 27-28, 32, 40-41, 43-44, 46-47, 50,55, 57, 59, 61-62, 64, 68, 71, 73-74, 79, 82

1166 Se analys i del II kapitel 6, 26, 45-55, 57-67, 73, 75, 78-81

1167 Se analys del II kapitel 44-45 samt 48-53

1168 Se analys del II kapitel 45, 47, 59, 79-81

1169 Se analys i del I kapitel 3-10, samt i del II kapitel 1-4, 9-11, 19, 22, 27-28, 31, 34, 42-45, 47-51, 54, 56-57, 59, 61-66, 70, 74-75, 79, 80-81 samt 85

1170 I del III av trilogin utreder jag begreppet nonsensmatematik på djupet. Begreppet handlar om att man i logiska system ersätter ett eller flera axiom med nya axiom så det skapas till varandra oförenliga och kompletterande logiska system. Därvid erhålles exempelvis ett påstående P som i ett logiskt system alfa uppfattas som nonsens (logiskt motsägande = logiskt falsk) med det logiska systemet beta som re-

ferens i utvärdering av P logiska sanning, men där P kan uppfattas som logiskt bevisat (logiskt sant) i ett annat logiskt system beta och sålunda ej ge upphov till logisk motsägelse i beta. Det var introduktionen av det imaginära talsystemet med det komplexa talplanet, gruppteorin samt den hyperboliska icke-euklidiska geometrin som klargjorde dessa fakta från ca 1790 till ca 1830 inom den tidens moderna högre matematik. Den konstitutionella logikern Kurt Gödel har sedan vidareutvecklat konceptet i sina båda ofullständighetsteorem på 1930-talet. Slutsatsen är att det finns välgrundad anledning att ej bortse från nonsens (logiska motsägelser inom ett visst givet logiskt system). Det vi kallar sunt förnuft blott är den invanda och accepterade "verkligheten" i ett visst logiskt system. Vad som är nonsens i ett logiskt system kan således mycket väl vara en logisk sanning i ett annat logiskt system. På så vis träder olika "världar" (logiska system) fram som där man inte kan utesluta en viss "värld" bara för att vi inte begriper oss på den (dess logik) sett utifrån den invanda logik vi använder i vår egen värld (logiska system). Nonsens kan på detta sätt vara ett blivande sunt förnuft i en ny typ av referensram (nytt logiskt system) vi ännu inte är bekväma och vana vid. Med andra ord existerar det rent logiskt i princip oändligt många "verkligheter" som förhåller sig till varandra som logiska motsägelser (alternativa och komplementära system) men ändå kompletterar varandra. Var och en dylik "verklighet" (alternativt och komplementärt system) är i alla andra "verkligheter" en paradox (illusion) och/eller till synes hopplöst fastkört moment 22. Det är teorin om dessa detaljer som är briljansverktyget som jag gång på gång omnämner i del I och II i trilogin. Storspindlarna har inom sitt bankväsende skapat en "verklighet" (alternativ och komplementär aritmetik) som är nonsens i människors normala "verklighet" men verklighet (logiskt sant påstående) och blivit sunt förnuft i bankirernas "värld". Genom att mörklägga detta bankirernas sunda förnuft och framställa det som vanliga människors sunda förnuft ljuger bankirerna och skapar en illusion att deras matematik är sunt förnuft när den i vanliga människors verklighet är rent nonsens. Det är så själva illusionen genomskådas och ett nu över 1000 år till synes fastkört moment 22 äntligen kan lösas upp. För att göra ett exakt tydligt genomskådande hjälper det att ha konstitutionella logiska kunskaper så du vet hur du skall bolla hit och dit mellan så kallade till varandra oförenliga och kompletterande logiska system.

1171 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet* s. 3-4, 8, 12, 14, 71, 74-77, 79-80, 83-85, 87-88, 94-96, 126, 132, 137, 209, 212-213, 220, 232, 244, 250, 364, 370, 389-390

1172 Se del II kapitel 28-31 och 69-85

1173 http://en.wikipedia.org/wiki/Harriet_Beecher_Stowe

1174 http://en.wikipedia.org/wiki/Uncle_Tom's_Cabin

1175 http://en.wikipedia.org/wiki/Slavery_in_the_United_States

"[Slavery and the Making of America](#)", PBS– WNET, New York (4-Part Series)

[Wahl, Jenny. \(2008\) "Slavery in the United States". *EH.Net Encyclopedia*, edited by Robert Whaples. March 26. Economic History Net](#) [North American Slave Narratives](#), *Documents of the American South*, University of North Carolina

1176 https://en.wikipedia.org/wiki/Emancipation_Proclamation

1177 http://en.wikipedia.org/wiki/American_Civil_War

1178 http://en.wikipedia.org/wiki/Thirteenth_Amendment_to_the_United_States_Constitution

1179 Se analys del I kapitel 4,5 och 10, samt del II kapitel 9,10-11, 16, 24,28, 31-33, 44-45, 47-48, 50-51, 53-57, 59,

61-66, 70-71, 73-76, 78-82

1180 http://en.wikipedia.org/wiki/Milton_Friedman

Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet* p.133 "Federal Reserve orsakade definitivt den stora depressionen genom att minska mängden valuta i omlopp med en tredjedel från 1929-1933."

1181 Se analys del II kapitel 45, 47, 59, 79-81. Se även analys i del II kapitel 44-45 och 48-53

1182 Se kapitel 28-31 och 69-85 i trilogins del II

1183 Se analys FAQ-avdelningen (Frequently Asked Questions) på www.nyttekonomisksystem.se

1184 Se analys del II kapitel 7, 25, 28-32, 35, 39-40, 42, 45, 59, 62-63, 66, 70 och 80

1185 Grignon, Paul (2006) *Money as Debt I & II* är en animerad dokumentär,

http://en.wikipedia.org/wiki/Money_as_Debt

1186 Se analys del II kapitel 27, 31 och 62

1187 <http://www.measuringworth.com/uscompare/>

1188 Se analys del I kapitel 8, 9 och 10 samt del II kapitel 6, 8, 18, 21, 30, 34, 40, 42, 64, 66, 80

1189 Se analys del II kapitel 28-31

1190 <http://global.britannica.com/EBchecked/topic/334889/Legal-Tender-Act> http://en.wikipedia.org/wiki/Legal_Tender_Cases <http://www.history.com/this-day-in-history/legal-tender-act-passed>

1191 Se analys i del I kapitel 5, samt i del II kapitel 4, 6, 7, 24-25, 26-30, 32-36, 40-42, 45-46, 50, 62-63, 65-70, 80-81 och 85 i del II

1192 Professor Bob Blain, The Other Way to Deal with the National Debt, *Progressive Review*, June 1994

1193 Se analys del II kapitel 28-31

1194 Se analys i del II kapitel 6, 26, 45-55, 57-67, 73, 75, 78-81

1195 Se analys del II kapitel 44-45 och 48-53

1196 Se analys i del I kapitel 3-10, samt i del II kapitel 1-4, 9-11, 19, 22, 27-28, 31, 34, 42-45, 47-51, 54, 56-57, 59, 61-66, 70, 74-75, 79, 80-81 samt 8

1197 Se analys del II kapitel 77-78

1198 Se analys i del I kapitel 5-6, samt i del II kapitel 6, 42, 45, 79-80 och 85

1199 https://en.wikipedia.org/wiki/Rothschild_family. http://en.wikipedia.org/wiki/Rothschild_banking_family_of_England <http://sv.wikipedia.org/wiki/Rothschild>

Rothschild-owned Central Banks in All But Three Countries in 2013!! - Se sju minuter på YouTube -<http://www.youtube.com/watch?v=idLCbVv4l5Y>

1200 Se fotnot 29

1201 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet* s. 84

Rob Kirby, Dead Presidents Society, <http://www.financialsense.com/>, 6 Feb 2007 , and many more sources

<http://en.wikiquote.org/wiki/Talk:Money>

Attributed to an editorial in the Times of London in 1865. No such editorial ever appeared. The earliest known appearance is September 2, 1898 in The Flaming Sword, Vol. XII, No "The Plutocratic Programme" in the *Labor Advocate*, (Birmingham, AL) Saturday, June 18, 1898; Issue 23; col D (in InfoTrac's *19th Century U.S. Newspapers*), reprinted from the *Cleveland Recorder* "[Forged Documents](#)" in the *Grand Junction News* (Colo.), Oct. 10, 1896, p. 3, reprinted from the *Seattle Post* is almost certainly referring to it when it says:

Another article going the rounds of the Populist press is an alleged extract from an editorial by the London Times. One of our local contemporaries reproduced it. This was one of the most glaringly

absurd forgeries which has yet appeared in print, for it represents the Thunderer using the language of the most rabid type of wild-eyed Populists.

1202 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet* s. 84-85

1203 Se analys del II kapitel 47-66

1204 Se analys i del II kapitel 25-46, 48, 59, 62-63, 66-70, 80

1205 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet*, s. 80

1206 <http://en.wikiquote.org/wiki/Talk:Money> http://en.wikipedia.org/wiki/Assassination_of_John_F._Kennedy http://en.wikipedia.org/wiki/United_States_House_Select_Committee_on_Assassinations http://en.wikipedia.org/wiki/John_F._Kennedy_assassination_conspiracy_theories

1207 Se analys i del II kapitel 6, 7-8, 18, 23, 43, 45, 56 och 80

1208 http://en.wikipedia.org/wiki/Federal_Reserve_Act,

1209 http://en.wikipedia.org/wiki/Federal_Reserve_Act <http://www.federalreserve.gov/aboutthefed/fract.htm> <http://www.federalreserve.gov/aboutthefed/section2a.htm>

<http://www.investopedia.com/terms/f/1913-federal-reserve-act.asp>

1210 Se analys i del I kapitel 3-10, samt i del II kapitel 1-4, 9-11, 19, 22, 27-28, 31, 34, 42-45, 47-51, 54, 56-57, 59, 61-66, 70, 74-75, 79, 80-81 samt 85

1211 Se analys i del I kapitel 5, samt i del II kapitel 4, 6, 7, 24-25, 26-30, 32-36, 40-42, 45-46, 50, 62-63, 65-70, 80-81 och 85 i del II

1212 Se analys del II kapitel 74

1213 Se analys del II kapitel 74

1214 Se analys del I kapitel 4,5 och 10, samt del II kapitel 9, 10-11, 16, 24,28, 31-33, 44-45, 47-48, 50-51, 53-57, 59, 61-66, 70-71,73-76, 78-82

1215 Se analys del II kapitel 44-45 och 48-53

1216 Se analys i del I kapitel 2, 3, 5-6, 8-10, 12, samt i del II kapitel 3, 6, 8-12, 16-17, 19-26, 29-30, 32, 34, 44, 46, 48-49, 51-57, 63-66, 70, 81, 83

1217 http://en.wikipedia.org/wiki/Fort_Knox

1218 Se analys i del II kapitel 6, 26, 45-55, 57-67, 73, 75, 78-81

1219 *Illusionsnumret med perfekt penningförfalskning* (Det perfekta brottets illusionsnummer; Den 8:e samhällslögnen; Den 8:e samhällsillusionen) - se analys del I kapitel 5, samt del II kapitel 9, 11, 17, 19, 22, 24-25, 27-28, 32, 40-41, 43-44, 46-47, 50, 55, 57, 59, 61-62, 64, 68, 71, 73-74, 79, 82

1220 Se analys del II kapitel 44-53

1221 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet* s. 99, 114, 116, 127

1222 http://en.wikiquote.org/wiki/Talk:Woodrow_Wilson

1223 Se analys del II kapitel 45, 47, 59, 79-81

1224 Se analys del II kapitel 44-45 samt 48-53

1225 Se analys del II kapitel 62-66

1226 Se analys del II kapitel 25-43 samt i del III av trilogin

1227 Se analys FAQ-avdelningen (Frequently Asked Questions) på <http://www.nyaekonomiskasystemet.se/>.

1231 Wilson, Woodrow (1912) *The New Freedom* - <http://www.gutenberg.org/ebooks/14811>

<http://www.ushistory.org/us/43g.asp>

http://en.wikipedia.org/wiki/Woodrow_Wilson

Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet* s. 105

- 1232 http://www.itwillpass.com/quotes_bank_quotes.shtml
http://www.moneyreformparty.org.uk/money/about_money/quotes.php
- 1233 Se analys i del I kapitel 2, 3, 5-6, 8-10, 12, samt i del II kapitel 3, 6, 8-12, 16-17, 19-26, 29-30, 32, 34, 44, 46, 48-49, 51-57, 63-66, 70, 81, 83
- 1234 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet* s. 85
<http://www.themoneymasters.com/the-money-masters/famous-quotations-on-banking/>
- 1235 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet*
- 1236 http://www.brainyquote.com/quotes/authors/f/felix_frankfurter.html
- 1237 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet*, s. 45
http://www.thirdworldtraveler.com/Banks/Money_Masters_quotations.html
<http://prof77.wordpress.com/the-20/the-international-bankers-famous-quotes-about-international-bankers/> Rep. Patman, Money For the People - John William Wright Patman (1893-1976) was a Democratic representative from Texas - <http://www.youtube.com/watch?v=IG3I9pahgWo>
- Om John Wright Patman - <http://www.spartacus.schoolnet.co.uk/USAPatmanJ.htm> ¹²³⁸ <https://en.wikiquote.org/wiki/Credit>
- 1238 <http://www.brainyquote.com/quotes/quotes/j/johnadams164125.html>
- 1239 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet* s. 45
<https://en.wikiquote.org/wiki/Credit>
- 1240 von Mises, Ludwig (1979) *Ekonomisk politik – tankar för dagen*, http://www.mises.se/wp-content/pdf/Ekonomisk_politik_ver3.pdf
- 1241 <http://www.economania.co.uk/quotes.htm>
- Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet*
- 1242 http://www.moneyreformparty.org.uk/money/about_money/quotes.php
- 1243 Hodgson Brown, Ellen (2007) *Bankerna och Skuldnätet* http://www.moneyreformparty.org.uk/money/about_money/quotes.php